

KAOSTAN AHENGE

Kabala İlmine Göre Global Kriz'e Çözüm

Rav Michael Laitman, PhD

Yazar Hakkında

Kabalist Rav Michael Laitman, PhD, Moskova'da bulunan Rus Bilim Akademisi Felsefe Yüksek Enstitüsü'nden felsefe ve Kabala üzerine doktora, ve Biyoloji ve Sibernetik Fakültesi St. Petersburg Bilim Enstitüsü'den Bilim Yüksek Lisansına sahiptir.

Bilim adamı ve araştırmacı olarak çalışmalarına ek olarak, Rav Laitman son otuz yıldır Kabala çalışıp öğretmektedir. Bir Kabalist olarak, bugüne kadar on lisana çevrilen otuzu aşkın kitabı ve konuyla ilgili sayısız makalesi yayınlanmıştır.

Rav Laitman, Baal HaSulam (Merdivenin sahibi), *Zohar* Kitabı'nın tefsiri *Sulam*'in (Merdiven) yazarı Rav Yehuda Leib HaLevi Ashlag'ın ilk çocuğu ve halefi olan Rav Baruch Shalom HaLevi Ashlag'ın (the Rabash), öğrencisi ve kişisel asistanıydı. Rav Laitman, on iki yıl boyunca sadakatle Rabash'la çalıştı ve ondan Baal HaSulam'ın öğretilerini aldı.

Baal HaSulam, Kutsal Ari'nin halefi ve *Hayat Ağacı*'nin yazarı olarak kabul edilir. Yehuda Ashlag, bizim neslimizin Kabala çalışabilmesi için yolu açtı. Onun yöntemi sayesinde herkes Kabala'nın (gerçek kaynaklarından) bilgisinden ve kadim Kabalistlerin miraslarından faydalanabilir.

Rav Laitman, rehberinin izinden giderek hayatının misyonunu gerçekleştirmeye devam ediyor: otantik Kabala ilmini dünyaya aktarmak. Rabash'ın 1991'de vefatından sonra, Laitman, Baal Hasulam ve oğlu Baruch'un öğretilerini uygulayan ve günlük olarak Kabala çalışan ve öğreten bir grup Kabala öğrencisinden oluşan Bnei Baruch'u kurdu.

Zaman içinde, Bnei Baruch İsrail ve dünyadan binlerce üyesi olan geniş bir uluslar arası Kabalistik gruba dönüşmüştür. Rav Laitman'ın dersleri günlük olarak uydu ve kablolu televizyondan, ayrıca İnternet'te www.kab.tv 'den yayımlanmaktadır.

Laitman, ek olarak, amacı Kabala ve bilim hakkında açık, ciddi ve geniş kapsamlı bir söylev geliştirmek olan, Ashlag Araştırma Enstitüsü'nün (ARI) kurucusu ve başkanıdır. Eğitim üzerine geniş faaliyetleri ona Moskova'da bulunan Rus Bilim Akademisi tarafından Ontoloji Profesörü unvanını kazandırdı. Geçtiğimiz yıllarda Rav Laitman, Kabala ve çağdaş bilim üzerine araştırmalar konusunda ileri gelen bilim adamlarıyla ortak çalışmalar yapmıştır.

Kabala ve bilimi nasıl hayatına uygun hale getirdiği sorulduğunda şöyle cevap verdi:

“Okulu bitirdiğimde hayatın anlamını araştırmamı sağlayacak bir meslek aradım. Bilimsel bir gozlükten Doğayı çalışmak cevabı bulmamda yardımcı olur diye düşündüm. Bu yüzden Bio-sibernetik çalışmaya başladım; yaşam sistemlerini ve onların mevcudiyetlerini dikte eden kurumu araştıran bilgi alanı. Nasıl yaşadığımızı inceleyerek, neden yaşadığımızı sonunda bulacağımı ümit ediyordum. Bu her genç insanın kalbine gelen ancak günlük yaşantının koşuşturmasında yok olan bir sorudur.”

“Çalışmalarımı bitirdiğimde Leningrad’da bulunan Hematoloji Araştırma Enstitüsü’nde işe girdim. Bir öğrenci olarak bile, organik hücrelerin nasıl yaşamlarını devam ettirdikleri ve her hücrenin nasıl tüm bedene mükemmel bir şekilde entegre olduğu beni hayrete düşürüyordu. Geleneksel olan, hücre yapısının kendisini ve farklı işlevlerini, ve hücrenin mevcudiyetinin amacı ve hareketlerinin nasıl tüm organizmaya ilişkileniyor olduğunun araştırılmasıdır. Ancak, tüm organizmanın mevcudiyetinin amacının ne olduğu sorusuna cevabı bulamamıştım.”

“Bedenin, tıpkı ihtiva ettiği hücreler gibi, daha büyük bir bütünün parçası olduğu kanısına vardım. Ancak bu hipotezi araştırma teşebbüslerim hep reddedildi. Bana, bilimin bu sorularla ilgilenmediği söylendi.”

Bunların hepsi 1970’lerde Rusya’da oldu. Hayal kırıklığına uğramış olarak mümkün olduğunca kısa sürede Rusya’dan ayrılmaya karar verdim. Kalbimi çalan bu araştırmaya İsrail’de devam edebileceğimi ümit ediyordum. Ve böylece 1974’de, dört yıldır “reddedilmiş” (İsrail için Rusya’dan ayrılma talebi reddedilmiş olan kişi) olarak, sonunda İsrail’e vardım. Ne yazık ki, burada bile sadece tek bir hücre ile sınırlı araştırmalara girmeme izin verilmişti.”

“Realitenin genel sistemini öğrenmek için başka bir yere bakmam gerektiğini fark ettim. Sonuç olarak, felsefeye daha sonra da dine döndüm, ve cevapları ikisinde de bulamadım. Sadece uzun arayış yıllarından sonra öğretmenimi buldum, büyük Kabalist, Rav Baruch Shalom HaLevi Ashlag (Rabash).”

“Bundan sonraki on iki yılı, 1979’dan 1991’e kadar, Rabash’ın yanında geçirdim. O benim için “son Mohikan”, büyük Kabalistler hanedanındaki, nesiller boyunca katlanmış son büyük Kabalist’di. Bütün bu zaman boyunca onun yanından ayrılmadım, 1983 yılında desteği ile ilk üç kitabımı yazdım, ve o öldüğünde ondan aldığım bilgiyi geliştirmeye ve yayınlamaya başladım. şimdi yaptığım bu çalışmayı o zaman düşündüm, Rabash’ın yolunun ve görüşlerinin anlaşılmasını doğrudan genişletmek.”

Kitabın Yapısı

Bu kitap, Ashlag Araştırma Enstitüsü (ARI) alışanları tarafından bir araya getirilen, Felsefe Doktoru Rav Michael Laitman'ın makale ve derslerinden oluşmuştur. "Kaostan Ahenge" kişisel seviye üzerine yoğunlaşmıştır, ve kargaşanın kökünü ve hayatta yaşadığımız kötü durumları açıklar, ve bunları nasıl czebileceğimizi tarif eder.

Önsöz

İnsanlığın derin bir bunalımda olduğu bir sır değildir. Bir çoğumuz zaten bunu hissediyoruz. Anlamsızlık, kızgınlık, ve boşluk hisleri yaşamlarımızı yutmuş durumda. Ailevi krizler, sorunlu eğitim sistemi, uyuşturucu kullanımı, kişisel güvensizlikler, ve nükleer savaş ve ekolojik tehdit korkusu, bunların hepsi mutluluğumuzun üzerine kara bulutlar düşürüyor. Yaşamlarımız üzerinde kontrolümüzü kaybetmişiz ve problemler geldikçe onlarla baş edemiyoruz gibi görünüyor.

Hastalığa doğru teşhis koymanın tedavinin yüzde ellisi olduğu malum bir bilgi. Dolayısıyla, sorunlarımızı çözmek için önce onların sebeplerini anlamamız gerekir. Başlamanın en güvenli yeri insan doğası ve dünyanın doğasını anlamaktır. Eğer kendi doğamızı ve bizi etkileyen yasaları anlarsak, nerede hataya düştüğümüzü ve içinde bulunduğumuz zor durumları nasıl sonlandıracağımızı biliriz.

Bizi saran doğayı gözlemlediğimizde, Doğanın cansız, bitkisel, ve canlı (hayvansal) seviyelerinin tamamının genetik içgüdülerle işlediğini keşfediyoruz. Bu eylemler iyi yada kötü olarak addedilmez; sadece bunların içlerine aşılınmış kuralları doğayla ve bir birleriyle ahenk içinde izlerler.

Ancak, insanın doğasına bakarsak, aslında doğanın geri kalanından farklı olduğunu görürüz. Başkalarını istismar etmekten zevk alan ve bir başkası üzerine hükümler kurmaya çalışan tek yaratık insandır. Sadece insan eşsiz, diğerlerinden farklı, ve üstün olmaktan haz duyar. Dolayısıyla, insanın egoizmi Doğanın dengesini bozar.

İnsan arzularının büyümesini takiben, içimizde haz alma arzusu zaman içinde gelişti. İlk göstergesi basit arzularla idi, yemek yemek, üremek, ve aile tecrübesi edinmek gibi. Daha ileri arzuların ortaya çıkışı, maddi varlık, ün, egemenlik, ve bilgi insan toplumunun ve sosyal yapıların, eğitim, kültür, bilim, ve teknoloji, gelişimine sebep oldu. İnsanlık, ilerleme ve ekonomik büyümenin bizleri doyuracağı ve mutlu edeceğine inanarak, gururla ileriye yürüdü. Ne yazık ki, bugün bu uzatılmış "evrimleşme" bir durağanlığa gelmiştir.

Bunun sebebi, alma arzumuzun uzun süre doyurulmuş kalamayacağıdır. Hepimiz en azından bir kez bir şeyi, bazen senelerce, çok istemişizdir. Fakat istediğimizi alır almaz, kısa zamanda haz kaybolmuştur, boşluk geri gelmiş ve kendimizi bizi tatmin edeceğini umduğumuz yeni amaçlar peşinde koşarken bulmuşuzdur. Bu süreç hem kişisel seviyede hem de tüm insanlık seviyesinde ortaya çıkar.

Şimdi, binlerce yıldır tecrübe biriktirdiğimize göre, nasıl sürekli mutluluğa yada hatta temel içsel güvene ulaşabileceğimizi bilmediğimizi kavırıyoruz. Hayretler içindeyiz. İşte bizi yiyen bunalımın ve meydan okumaların temelinde bu fenomen yatıyor.

Dahası, başkalarını harcamak uğruna ben merkezci hazlar aramak için doğal olan, egoist insansal tercih zaman içinde yoğunlaşmıştır. Bugün, insanlar kendi başarılarını başkalarının enkazları üzerine inşa etmeye çalışıyorlar. Toleranssızlık, kötülük, ve nefret yeni korkunç boyutlara ulaşarak insan türünün varlığını tehlikeye atmaktadır.

Doğayı gözlemlediğimizde, tüm yaratılanların ihsan etme prensibini izlemek, yada başkalarıyla ilgilenmeleri için inşa edildiklerini görürüz. Bu, insanları motive edenden özünde farklı bir prensiptir.

Organizmadaki hücreler, tüm bedenin devamını koruyabilmek adına karşılıklı verme ile birleşirler. Bedenin içindeki her hücre yaşamsal ihtiyaçlarını alır, ve geri kalan enerjisini bedenin geri kalanına bakmak için harcar. Doğanın her seviyesinde, birey parçası olduğu bütünden faydalanmaya çalışır, ve bunun içinde bütünlüğü bulur. Özgecil eylemler olmadan beden varolamaz. Aslında, yaşamın *kendisi* devamlılığını sürdürmez.

Bugün, bir çok farklı alanları araştırdıktan sonra bilim, insanlığın da gerçekte tek bir bütün beden olduğu sonucuna varıyor. Problem, biz insanların hala bunun farkında olmayışımızdır. Uyanmalı ve mevcut yaşamlarımızı gölgeleyen problemlerin tesadüfi olmadığını anlamalıyız; bunlar geçmişten bildiğimiz hiçbir yöntemle çözülemezler. Problemler bitmeyecek, ancak biz yön değiştirip Doğa'nın kapsamlı yasası – özgecilik yasası – ile uyum içinde çalışmaya başlayana dek daha da kötüleşeceklerdir.

Hayatımızdaki her negatif olgu, en özelden en genele kadar, Doğa'nın yasasına uymamaktan kaynaklanır. Yüksek bir yerden atlayıp zarar görürsek, biliyoruz ki yer çekimi kanununa karşı hareket ettik. Öyleyse, şöyle bir durup Doğa'nın yasasını nerede izlemediğimizi görmek için kendimizi incelemeliyiz. Doğru yaşam tarzını bulmalıyız. Hepsi farkındalığımızı bağlıdır: Doğa'nın sistemini ne kadar iyi anlarsak o kadar az acı çekeriz, ve o kadar çabuk evrimleşiriz.

Canlı (hayvansal) seviyede özgecilik varolma yasasıdır. Ama insan seviyesinde, bu tür ilişkiyi biz kendimiz inşa etmeliyiz. Doğa, kendimizi yeni ve daha yükseltilmiş bir varoluş seviyesine çıkarmayı bize bırakmıştır. İnsan ve tüm diğer yaratılanlar arasındaki temel fark budur.

İnsanın doğasını değiştirmek hiç de kolay bir iş olmadığından bu kitapta, özgecil ilişkileri nasıl gerçekleştirebiliriz onu irdeleyeceğiz. Egoist olarak yaratıldığımızdan, ve bu bizim doğamız olduğundan, doğrudan egoizmimize karşı gelemez. Öyleyse, "marifet" her birimizin, bir birimize tek bir beden parçalarıymış gibi bağlanması için, diğerlerine karşı tavrımızı *egoistçe* değiştirecek, bir yöntem bulmaktadır.

Doğa'nın bizi sosyal varlıklar olarak yaratmış olması tesadüf değildir. Eğer davranışlarımıza derinlemesine bakarsak, her hareketin, bize toplumun takdirini kazandırma niyetiyle yapıldığını görürüz. Bizi ayakta tutan budur, ve bunun yokluğu yada toplum tarafından açığa çıkartılması, bize en büyük acıyı verir.

Utanmak bir insanın yaşayabileceği en korkunç şeydir. İşte bu yüzden toplumun önümüze koyduğu değerlere uyma eğilimindeyizdir. Dolayısıyla, eğer içinde yaşadığımız çevrenin değerlerini değiştirmeyi başararsak; başkalarını düşünmek, paylaşmak, ve merdivenin en üst noktasına dek bağ kurabilmek gibi özgecil değerleri getirirsek, başkalarına karşı davranışlarımızı değiştirebiliriz.

Toplum kişiye, topluma karşı sadakatinden dolayı değer verirse, hepimiz ister istemez toplum adına düşünmek ve hareket etmek için gayret ederiz. Kişisel üstünlüğe verdiğimiz ödüllerden kurtulur, ve insanları sadece topluma ilgilerinden dolayı takdir edersek, çocuklar ebeveynlerini bu standartlara göre değerlendirirlerse, arkadaşlar, akrabalar, ve meslektaşlar bizi sadece başkalarıyla ne kadar iyi ilişki kurduğumuza göre incelerlerse, hepimiz toplumun takdirini kazanabilmek için başkalarına iyilik yapmak isteriz.

Dolayısıyla zaman içinde, bahsettikleri toplumsal onaya bakmadan, başkalarına karşı özgeciliği ifade etmenin, yada cömertliğin kendi içinde özel ve yüce bir değer olduğunu hissetmeye başlarız. Böyle yaparak, bu davranışın aslında mükemmel ve sınırsız hazzın kaynağı olduğunu görürüz.

Bugünün toplumu egoist olmasına rağmen, Doğa'nın özgecilik yasasına doğru ilerlemeye son derece hazırdır. Eğitim ve kültür her zaman özgecilik yasası üzerine kurulmuştur. Evlerimizde ve okulda çocuklarımıza şefkatli, sevecen, ve dost canlısı olmayı öğretiriz. Çocuklarımızın başkalarına iyi davranmasını isteriz, ve başkalarına karşı böyle bir tavrın doğru olduğunu ve bu yolu izleyenleri koruduğunu hissederiz. Neredeyse hiç kimse bu değerlere muhalif beyanda bulunmaz.

Ek olarak, iletişimdeki ilerleme sağ olsun, bugün dünyaya yeni mesajlar ve değerleri ivedilikle iletebiliriz. Bu, insanoğlunun artan bunalımının ve kapsamlı bir çözüml ihtiyacının farkındalığını yükseltmekte can alıcı bir etkidir.

Mevcut problemlerimiz bizi değişmeye teşvik etse de bundan daha ötesi vardır. Topluma karşı doğru bir tavır inşa ettiğimizde, daha önce bildiğimiz her şeyden daha üstün, tamamen yeni bir varolma seviyesine kabul ediliriz. Bu, daha yüksek bir varoluş formudur, ilahi ve Doğa'nın bütünlüğü ve mükemmelliği hissidir.

Şimdi, nesillerin sayısız kez evrimleşmesinden sonra, Doğa'nın evrim yasasının bizi nereye doğru ilerlettiğini anlayacak gerekli deneyimi biriktirmiş oluyoruz.

Okuyucuya sunacağımız resim, çağdaş bilimin en son buluşlarıyla birlikte kadim Kabala ilminin üzerine kurulduğu prensiplerdir. Bu kitap bize kargaşayı çözmeyi öğretmeyi hedefler, ve verimlilik ve başarıya hazırlık yapmayı. Böylece, Doğa'nın yasasını gerçekleştirmeye doğru ilk gerçek adımımızı atmış oluruz. Sadece o zaman Doğa'nın tek kapsamlı sisteminin parçası olduğumuzu hissedebilir, ve Onun içindeki mükemmellik ve ahengi tadabiliriz.

Giriş

Bu kitap, farkındalığımızda ne gibi bir değişiklik gerektiğini, ve neden gerektiğini tanımlayarak insanoğlunun 21.yüzyıldaki durumuna odaklanır. Ancak bunu yapmadan önce insanlığın mevcut durumunun gerçeklerine bir göz atalım. Bu olguları bilmemiz problemlerimize sunulan çözümü anlamamıza yardımcı olması açısından önemlidir.

Aşağı yukarı son 100 yılda, bilimsel ve teknolojik ilerlemede çok büyük sıçrayış yaptık, ve bakıyoruz ki hala bir çok alanda yükselen olgulara karşı çaresiz ve şaşkınız. Bir çoğumuz hayatımızdan memnun değiliz, ve içimizde gittikçe artan güvensizlik, anlamsızlık, kızgınlık, ve şiddet hissi bulunmakta. Bu hisler sık sık alternatif doyum araçları olarak hizmet eden sakinleştirici, uyuşturucu ve diğer maddeleri kullanmamıza sebep olur.

21. yüz yılın salgın hastalıkları endişe ve depresyondur. Dünya Sağlık Örgütü (WHO), her dört kişiden birinin yaşamı boyunca bir akıl hastalığından mustarip olacağını belirlemiştir.¹ Geçtiğimiz elli yıl içinde, depresyondan mustarip insan sayısında belirgin bir artış olmuştur. En son bulunan şey de depresyonun giderek daha genç yaşlarda ortaya çıkmasıdır. 2020 yılına gelindiğinde, akıl hastalıkları ve özellikle depresyonun ikinci en yaygın sağlık problemi sebebi olacağı beklenmektedir.

Depresyon, intiharın ilk sebeplerinden biridir. Her yıl, bir milyondan fazla kişi kendi hayatlarını alıyorlar, ve 10 ile 20 milyon arasında kişi de teşebbüste bulunuyorlar.² İntihar teşebbüsleri genel olarak, ve özellikle gençler arasında, yukarıya doğru giden açık bir eğimdedir.

Gelişmiş Batı ülkelerinde intiharlar, çocuklar ve gençler arasındaki ölümlerin en yaygın ikinci sebebinin oluşturmaktadır.³ Sağlık alanında çalışanların çoğu intihar olgusunun toplumun genel sağlıksızlık durumunu yansıttığına inanmaktadır.

Geçtiğimiz yirmi otuz yılda, uyuşturucu kullanımı marjinal bir olgudan, dünyada belli başlı bir mesele haline gelmiştir, ve bugün toplumun her seviyesi bundan etkilenmektedir. Bugün gençler arasında uyuşturucu kullanımı da buna benzer bir olgudur, çocuklar hayatlarında uyuşturucuyla ilk okul kadar erken tanışmaktadırlar.

Amerika'da, hayatları boyunca en az bir kez uyuşturucu kullandıklarını itiraf eden insanların sayısı tüm nüfusun %42'sidir.⁴ Avrupa'da, kokain tüketimi rahatsız edici yüksek bir rekor olan 3.5 milyon kullanıcıya ulaşmıştır, ki bu sayının içinde kıtanın batı kesiminden yüksek öğrenimli kişilerin sayısı artmaktadır.⁵

¹ Dünya Sağlık Örgütü (WHO), Akıl sağlığı, Depresyon

http://www.who.int/mental_health/management/depression/definition/en/ ;

WHO, Komisyon Sayfası: Akıl ve Sinirsel Bozukluklar, http://www.who.int/whr/2001/media_centre/en/

Veriler WHO 'nun sitesinden alınmıştır.

² WHO, Akıl sağlığı, ülke, yıl ve yaşlara göre her 100.000'de intihar oranları;

http://www.who.int/mental_health/prevention/suicide/en/Figures_web0604_table.pdf

³ Dr. Dalia Gilboa, Bakanlık genç intiharları önleme komisyonu masası

<http://www.health.gov.il/pages/default.asp?maincat=10&catId=75>

⁴ Beyaz Saray Ulusal Uyuşturucu Kontrol Politikası (ONDCP), Uyuşturucu Politikası Bilgi Toplama, Komisyon Sayfası, Mart 2003

⁵ Basım tarihi 27 Haziran 2006, <http://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-3267779,00.html>. Tam rapor U.N. web sitesinde sunulmaktadır. http://www.unodc.org/unodc/en/world_drug_report.html.

Aile kurumu bile düşüştür: boşanma, ruh hastalıkları, ve aile içi şiddet çok daha sık ortaya çıkıyor. İsrail’de her üç çiftten biri boşanıyor. İsveç’te ve Rusya’da çiftlerin %65’inde boşanma görülüyor.⁶ Yoksulluk ve sosyoekonomik uçurumun büyümesi devam ediyor, ve her üç çocuktan biri fakir bir ailede büyüyor.

Genç nesil değer ve ideoloji yoksunluğundan mustarip, ve eğitim sistemi hem düşüştür hem de çaresiz. Şiddet ve gençliğe özgü suç işleme artmaktadır, ve öğrencilerin %90’ı okul dahilinde düzenli olarak taciz ve şiddete tanık olduklarını bildirmişlerdir. Benzer bir oranda, öğretmenler de eğitim sistemi içindeki şiddet ve baş kaldırmanın üstesinden gelme yoluna sahip olmadıklarını itiraf ediyorlar.

Aslında, bu olguların yoğunlaşması bizim gözümüze pek de rahatsız edici görünmüyor çünkü onlara alıştık. Geçmişte, bunlara istisnai olarak bakılırdı fakat bugün artık standart oldular. Bu zor durumlara başa çıkacak araçlara sahip olmadığımızdan, bize verdikleri acıyı azaltmak için onların varlığını kabul ediyoruz. Bu, içimizde gelişmiş olan doğal bir savunma mekanizmasıdır, ancak işlerin şimdikinden farklı ve gerçekten de daha iyi olamayacağı anlamına gelmez.

Editör

⁶ Veri, <http://www.divorcemag.com/statistics/statsWorld.shtm> adresinden alınmıştır.

Bölüm 1: Arzu Her Şeydir

Tek Sebep, Tek Çözüm

Önsözde yazdığımız gibi, hepimiz zaten global ve kişisel seviyede gözler önüne serilen bunalımı hissediyoruz. Aslına bakarsanız, bu bunalım tüm doğayı kuşatmaktadır: cansız, bitkisel, canlı (hayvansal) ve insan toplumunu. Dolayısıyla, belirli alanlarla ilgilenmek yeterli değildir; problemin kökünü saptayıp onları düzeltmekle meşgul olmamız gerekmektedir.

Kitabın bu bölümü tüm negatif olguların arkasında tek bir sebep olduğunu gösterecektir. Bu sebebi anladığımızda, kapsamlı tek bir çözüm bulabileceğiz.

İnsanın doğası ve dünyanın doğasından bildiklerimizle başlayacağız. Eğer bunlarla ilgili daha iyi bir anlayış edinirsek, tüm kuralları ve incelikleriyle, nerede hataya düştüğümüzü görebiliriz. Dolayısıyla, hem öncelikle hayatımızdaki kötü koşullara son verebilir, hem de sonrasında daha aydınlık bir geleceğe doğru ilerleyebiliriz.

Çeşitli maddeleri incelemek, tüm özün ve her nesnenin başlıca arzusunun mevcudiyetini korumak olduğunu ortaya çıkarıyor. Ancak, bu nokta her maddede farklı ifade ediliyor. Katı maddelerin "sınırlarından" içeri girmeyi zorlaştıran, sabit ve tanımlı bir şekli vardır, diğerler formlar ise kendilerini hareket ve değişim ile korurlar. Öyleyse, kendimize şunu sormalıyız; her bir nesneyi belli bir tarzda hareket ettiren, ve diğer maddelerden ayrılmasını sağlayan nedir? Her bir maddenin özünün eylemlerini belirleyen nedir?

Maddenin davranış tarzı bir bilgisayar ekranına oldukça benzer. Bizler ekrandaki resimden çok etkilenebiliriz, ancak bir bilgisayar uzmanı aynı resmi sadece görüntü noktaları ve renklerin bileşimi olarak değerlendirir. Bu teknisyen sadece resmi yaratan çeşitli parametrelerle ilgilenir. Bilgisayar uzmanları, bu bilgisayar resminin sadece bu güçlerin belli bir bileşiminin suni görüntüsü olduğunu anlarlar. Onlar, daha net, parlak, ve keskin bir resim almak için hangi maddelerin düzeltmeye ihtiyacı olduğunu bilirler, ve odaklandıkları şey de budur.

Hemen hemen aynı şekilde, realitedeki her nesne ve sistem, insanoğlu ve insan toplumu da dahil, doğasında varolan eşsiz bileşimleri yansıtır. Ortaya çıkan her tür problemle baş edebilmek için, kişi çeşitli seviyelerdeki madde-davranışını anlayarak işe başlamalıdır. Ve bunun olması için bizler maddeyi yaratan ve ona şekil veren Doğa'sındaki güce daha derinden ulaşmalıyız.

Her maddenin ve nesnenin doğasındaki güce genellikle "varolma arzusu" denilir. Bu güç maddenin şeklini yaratır ve onun özelliklerini ve uygunluğunu tanımlar.

Dünyadaki tüm maddelerin temelinde olan varolma arzusunun sonsuz form ve bileşimleri vardır. Maddenin daha yüksek derecesi daha büyük bir varolma arzusunu yansıtır, ve maddenin her derecesindeki farklı arzular – cansız (durağan), bitkisel, canlı (hayvansal), ve konuşan (insan) – onun içinde ortaya çıkan değişik süreçleri şekillendirir.

Varolma arzusu iki prensibi izler: 1) mevcut şeklini sürdürür, yani varolmaya devam eder; ve 2) varolması için gerekli hissettiği her şeyi kendisine ekler. Kendisine bir şey ekleme arzusu maddenin farklı derecelerini ayırır. Buna biraz daha yakından bakalım.

Cansız seviye en küçük varolma arzusudur. Çünkü cansızın ihtiyaçları küçüktür, ve varolmak için kendisine dışarıdan bir şey ekleme gereği yoktur. Tek isteği mevcut şeklini, yapısını, ve özelliklerini korumaktır. Buna ek olarak, yabancı her şeyi reddeder, çünkü tek isteği *değişmemektir*, bu yüzden "cansız (durağan)" denilir.

Bitkisel seviyede daha güçlü bir varolma arzusu vardır. Temelde, cansızın arzusundan farklıdır çünkü bitkisel seviye değişir, ve cansız değişmez. Bitkisel seviye, cansız seviye gibi, mevcudiyetini korumak için "sabit kalmaz", ancak belli süreçlerden geçer.

Dolayısıyla, bitkisel seviyenin çevreye yaklaşımı aktiftir. Mesela, bitkiler güneşe doğru dönerler, ve köklerini rutubet kaynaklarına gönderirler. Bitkisel seviye varolmak için çevreye bağımlıdır – güneş, yağmur, ısı derecesi, nem, ve kuraklık gibi. Bitkisel seviye, devamlılığını sürdürebilmek için gerekli olan şeyleri çevresinden alır, onları ayırıştırır ve ihtiyacı olan her şeyi bunlardan inşa eder. Sonra kendisine zararlı şeyleri atar ve büyür. Dolayısıyla, bitkisel seviye cansız seviyeden daha çok çevresine bağımlıdır.

Bitkiselin kendine has yaşam dönemi vardır – bitkiler yaşarlar ve ölürler. Bununla beraber, aynı tür bitkiler aynı kurallarla büyür, çiçek açar ve solarlar. Başka bir deyişle, belli bir türe ait tüm bitkiler aynı şekilde işlev görürler, yani türün bazı elemanlarının kendilerine ait teklikleri yoktur.

Bir formun varolma arzusu ne kadar büyükse, çevresine hassaslığı ve bağımlılığı o kadar fazladır. Bu bağlantı canlı (hayvansal) seviyede daha açık hale gelir çünkü varolma arzusu bitkiselden daha büyüktür. Çoğunlukla, hayvanlar gruplar ve sürüler halinde yaşarlar. Çok değişkendirler, ve sürekli yiyecek ve uygun yaşam koşulları arayışında dolaşıp dururlar. Hayvanlar, diğer hayvanları veya bitkileri yerler, ve bunlara devamlılıklarını sağlayacak birer enerji kaynağı gözüyle bakarlar.

Hayvansal seviye, kişisel hisler ve duyguları harekete geçiren ve her bir hayvana eşsiz bir karakter veren, bir gelişim seviyesi gösterir. Her hayvan çevresini kişisel bir seviyede hisseder, kendisini faydalı çevreye yakınlaştırır ve tehlikeliden uzaklaştırır.

Hayvanların yaşam dönemleri de kişiseldir. Her biri kendi zamanında yaşar ve ölür, yaşam dönemleri yılın mevsimlerine bağlı olan bitkilere benzemez.

Varolma arzusunun en yüksek derecesi insan derecesidir. İnsanoğlu, tamamen başkalarına bağımlı tek yaratıktır, ve sadece insan geçmişi, şimdiki ve geleceği hisseder. İnsanlar çevreyi etkilerler, ve çevre de onları etkiler. Sonuç olarak, biz insanlar hiç durmadan değişiriz, ve mevcut halimizden mutlu yada mutsuz olduğumuzdan değil ama başkalarının farkında olduğumuzdan dolayı onların sahip olduğu her şeye sahip olmak isteriz.

Dahası, başkalarından *daha çok* şeye sahip olmak isteriz, yada onların sahip olamayacaklarına, böylece şahsi memnuniyetimizi olduğu kadar durumumuzu da diğerlerine göre iyileştiririz. İşte bu yüzden insanlardaki varolma arzusuna "ego", yada "zevk arzusu", yada "haz ve zevk alma arzusu" denilir ki, Kabalistler de buna "alma arzusu" derler.

Baal HaSulam⁷ olarak bilinen Rav Yehuda Ashlag, bununla ilgili şöyle der: "Alma arzusu başından sonuna kadar Yaratılışın tüm maddesidir. Dolayısıyla, sayısız yaratılış, bunların çok sayıda olayları, ve onların ortaya çıkmış veya çıkacak idare edilme yolları, sadece alma arzusunun değerlerindeki ölçüler ve değişikliklerdir."⁸

⁷ Kabalist Rav Yehuda Ashlag (1884-1954), *Zohar Kitabı* üzerine yazdığı *Sulam* (Merdiven) başlıklı tefsirinden dolayı, Baal HaSulam (Merdivenin Sahibi) olarak bilinir. Baal HaSulam, Rav Isaac Luria'nın (Kutsal Ari) halefidir. Bu eser, ilk Kabalistlerin bıraktığı, ve herkesin otantik Kabalist bilginin özüne inebilmesini sağladığı için eşsizdir.

⁸ Baal HaSulam, *Kabala İlmine Önsöz*, madde 1. Bu alıntı aynı zamanda M.Laitman'ın *Kabala Bilimi*'nde (2005) de sunulmuştur.

İnsanlar, sadece biraz daha gelişmiş yaratıklar değildir; özünde canlı (hayvansal) dereceden farklıdır. Doğumda, insan çaresiz bir varlıktır. Ancak büyüdükçe, tüm diğer yaratılanların üzerine çıkarız. Yeni doğmuş bir buzağı ve olgun bir öküzün temel farkı akıllarında değil büyüklüklerindedir. Bununla beraber, bir insan yavrusu gerçekte güçsüz ve çaresizdir. Ama yavaş yavaş yıllar içinde büyür ve gelişir.

Dolayısıyla, hayvan yavrusu ile insan yavrusunun gelişimi çok farklıdır. Bilgelerimiz şöyle der: "Bir günlük buzağıya öküz denir."⁹ Yani bir buzağı doğar doğmaz ona öküz gözüyle bakılır, çünkü ona gerekli olan nitelikler büyürken eklenir.

Diğer tüm yaratılanlardan farklı olarak insanların gelişim için senelere ihtiyacı vardır. Bir bebek doğduğunda, hemen hemen hiçbir şey istemez. Ancak büyüdükçe alma arzusu yoğunlaşır ve son derece gelişir. Yeni bir arzu su üstüne çıktığında, bu arzu, insanın doyumaya zorunlu hissettiği yeni ihtiyaçlar doğurur. Bu yeni ihtiyaçları doğru bir şekilde sağlayabilmek ve yeni arzuyu doyuracak yolları düşündükçe beyin gelişir. Beynin zihinsel ve kavramsal gelişimi, zevk alma arzumuzun yoğunlaşmasının sonucudur.

Çocuklarımızı nasıl büyüttüğümüzü inceleyerek bu prensibin nasıl işlediğini gözlemleyebiliriz. Onların büyümelerine yardım etmek için, meydan okuyucu oyunlar yaratırız, ve oyunu başarmak arzusu, onların gelişimlerine yardım edecek yeni baş etme yolları düşündürür. Zaman zaman gelişimlerinin ve ilerlemelerinin devamını sağlamak için oyunu daha da zorlaştırırız. Dolayısıyla, kişi eksiklik hissetmezse asla gelişemez. Sadece bir şey istediğimiz zaman arzularımızı nasıl elde edeceğimize dair kafamızı çalıştırıp uzun uzun düşünürüz.

İnsanoğlunun hem akıl hem de duygulardan oluşmuş olması gerçeği, akıl ve kalp bir birini tamamladığından ve hazza neden olacak şeyleri algılama yeteneğimizi artırdığından, alma arzusunu çoğaltır.

Bu sebepten dolayı, irademiz yer ve zaman ile kısıtlı değildir. Örneğin, bin yıl önce olmuş olayları hissedemeyiz, ancak geçmiş olayları anlayabiliriz ki bu da onları hissetme eksikliğimizi telafi eder. Dolayısıyla, aklımız sayesinde kendimizi bunları deneyimleyebileceğimiz bir noktaya getirebiliriz.

Bunun tam zıttı da mümkündür: bir şeyi hisseder ve bunun bizi olumlu yada olumsuz nasıl etkileyeceğini deneyimlemek istersek olayı aklımızla analiz edip hissiyatımıza ekleyebiliriz. Böylece, akıl ve kalp biz sınırsızlaşana dek yer ve zaman algımızı genişletir. Dolayısıyla, belli bir yer ve zamanda yaşayan bir kişi, daha önce duymuş olduğu bir kişi gibi hareket etmek isteyebilir, bu kişi yer ve zaman olarak çok büyük bir mesafede olsa bile. Bundan dolayı bazen insanlar büyük tarihi şahsiyetler gibi olmak isterler.

Alma arzumuz tatmin edildiğinde bunu haz olarak yaşarız. Arzularımızı doyuramadığımızda boşluk, kızgınlık, ve hatta acı hissetmeye başlarız. Bundan dolayı da mutluluğumuz arzularımızın yerine getirilip getirilmemesine bağlıdır. En basitinden en kompleksine kadar yaptığımız her hareket sadece bir şeyi başarmak içindir - hazzın artırılması ve acının azaltılması. Aslında, bunlar madalyonun iki yüzüdür.

Baal HaSulam, "Barış" makalesinde şöyle der, "Doğa araştırmacıları çok iyi bilirler ki, kişi motivasyon olmadan en ufak bir hareketi bile yerine getiremez, yani bir şekilde kendisine fayda sağlamazsa. Mesela, kişi elini sandalyeden masaya koyduğu zaman bile, elini masaya koymaktan daha büyük bir haz alacağını düşündüğü içindir. Eğer kişi böyle düşünmeseydi, hayatının sonuna dek hiç daha fazla efor harcamadan, elini bir santim bile oynatmadan sandalyenin üzerinde bırakırdı."

⁹ Babylonian Talmud, Baba Kama, 45, 72.

Doğanın geri kalanıyla kıyasladığımızda insanın eşsizliği sadece arzularının gücünde yada eşsizliğinde değildir. Bu aynı zamanda, hem yaşamı boyunca hem de nesiller boyunca, insanın arzularının sürekli artması ve değişmesi gerçeğindedir. İlkel insanlar gibi diğer türlerin evrim tarihlerini incelemek, birkaç bin yıl önce ilkel insanların da tıpkı bugün yaşayanlar gibi olduğunu gösteriyor. İlkel insanların, Doğa'nın her hangi bir elementi gibi, değiştikleri doğru olmasına rağmen, bunlar biyolojik değişikliklerdir, tıpkı minerallerde oluşan jeolojik değişimler gibi. Bununla beraber, insanoğlu zaman içinde muazzam değişikliklerden geçmiştir.

İnsan Arzusunun Hazza Doğru Gelişimi

Arzunun hazza doğru gelişimi insanoğlunda sürekli gelişmek, icat etmek, ve yeni şeyler keşfetmek için bir ihtiyaç hissine sebep oldu. Daha yüksek arzu daha büyük ihtiyaçlar demektir, ki bu da daha yoğun zeka ve algılama yeteneği getirir. Alma arzusunun büyümesi insanoğlunun gelişimine şu şekilde yol açmıştır:

Zevk alma arzusu ilk olarak, yiyecek, üreme, ve aile gibi fiziksel arzularla kendini gösterdi. Bu arzular insanlığın ilk ortaya çıkışından beri mevcuttur. Fakat insan sosyal bir varlık olduğundan, içimizde "insansal arzular" yada "sosyal arzular" denilen zenginlik, saygınlık, hakimiyet, ve ün gibi ek arzular gelişti. Bu arzular sosyal sınıflar, hiyerarşik sistemler, ve sosyoekonomik yapılar getirerek insanlığın yüzünü değiştirdi.

Sonradan, bilgiyi kullanma arzusu geldi. Bu arzular bilimin, eğitim sistemlerinin, ve kültürün gelişiminde ortaya çıktı. Bunun ilk izleri Rönesans döneminde görüldü, ve Endüstriyel ve Bilimsel Devrim'lerde devam ederek günümüze kadar geldi.

Aydınlanma Hareketi'nin büyümesi ve toplumun laikleşmesi bu bilgi arzusunun daha ileri göstergeleriydi. Bu arzu insanın çevresindeki tüm realiteyi anlamasını gerektirdi. Dolayısıyla, insan daha da fazla bilgi arayışına girdi, ve her şeyi araştırıp kontrol etmek istedi.

Eğer insanın gelişimini kültürde, bilimde, ve teknolojiye, arzuların tüm bu süreçlere sebep olduğunu anlama ışığı altında gözlemlersek, gelişen arzuların aynı zamanda tüm fikirlerimizi, keşifleri, ve yenilikleri de yarattığı sonucuna varırız. Bunların hepsi sadece bu arzuların yarattığı ihtiyaçları karşılamak için geliştirilmiş "teknik" araçlar, "uşaklar" dır.

Bu, arzu-gelişim süreci sadece tarih boyunca insanlığın bütününde meydana gelmez; her birimizin özel hayatlarında da olur. Bu arzular içimizde teker teker çeşitli kombinasyonlarda yüzeye çıkar, ve yaşamlarımızın akışını yönlendirirler.

Aslında, bizi ileriye doğru iten ve bu süreçlerin insan toplumunda görünmesine sebep olan gerçekten kendi *zevk alma arzumuzdur*. Arzularımızın gelişimi hiç durmaz, ve hem şimdiki zamanımızı hem de geleceğimizi planlar.

Bölüm 2: Hazzın Sınırları

Bu dünyada sadece iki felaket vardır. Bir tanesi, kişinin istediğini alamaması, diğeri ise almasıdır. İkincisi çok daha kötüdür; bu gerçek bir felakettir!

--Oscar Wilde, Bayan Windermere'in Yelpazesi

Bilgi sahibi olmak, saygınlık, varlık, yada yiyecek ve seksten alınan zevke baktığımızda, tüm bu durumlarda, en büyük hazzın arzu ve onun doyumunun kısa karşılaşmasında yaşadığı görülür. Arzularımızı tatmin etmeye başladığımız anda haz yok olur.

Bir arzuyu doydurmaktan alınan haz dakikalar, saatler ve günler sürebilir, ama mutlaka söner. Bir şeyi elde etmek için, mesela saygın bir büro gibi, uzun yıllar harcasak bile bir kez elde ettik mi haz hissini kaybederiz. Görünüşe bakılırsa, arzuyu tatmin eden haz aynı zamanda onu sonlandırandır da.

Dahası, haz arzuya nüfuz edip sonradan da ayrıldığı zaman, bu içimizde ilkinden iki kat daha güçlü bir haz alma arzusu doğurur. Bugün bizi tatmin eden şey yarın tatmin etmeyecektir. Fazlasını, çok daha fazlasını isteriz. Dolayısıyla, arzularımızı tatmin etmek sonunda onları artırır ve onları tatmin etmek için bizi daha büyük çaba harcamaya zorlar.

Bir şeyler elde etme arzusu yok olduğunda, kişinin yaşam hissi ve yaşama gücü yok olur. İşte insan toplumu her üyesine bu şekilde yeni arzular sağlar ki, bizi bir başka geçici an için ayakta tutsun. Bununla birlikte, zaman zaman bir an için doyuruluruz ve sonra bir kez daha tüketiliriz, sadece daha da hüsrana uğramak için.

Bugünün toplumu bizi hep daha da fazla elde etmeye, bunu yapacak gelirimiz olmasa dahi, neredeyse her şeyi satın almaya sevk eder. Etkin pazarlama, sosyal standartları karşılama ihtiyacı, ve kredi bulma kolaylığı bizi gelirimizi çok aşan bir şekilde satın almaya yönlendirir.

Ancak, yeni bir şeyi satın alır almaz, bu yeni şeyi edinme heyecanı sanki hiç olmamış gibi solar gider – ama ödemeler bizimle yıllarca kalır. Bu durumda, hayal kırıklığı zaman içinde unutulmaz, daha ziyade çoğalır.

Zenginlik de mutluluk getirmez. Profesör Daniel Kahneman tarafından yönetilen yeni araştırmalar insanın ruhsal durumu üzerinde zenginlik ve fiziksel durum gibi parametrelerin etkisinin, "sıradan kişi" nin değerlendirmesi ile araştırmalarda yapılan ölçümlere göre gerçek etkisi arasında muazzam bir uçurum olduğunu gösteriyor. Araştırmalar insanların gün be gün ruhsal durumlarını ölçtü ve zengin ile fakir arasında belirgin bir fark bulamadı.

Dahası, kızgınlık ve düşmanlıklar gibi negatif ruhsal durumlar zenginler arasında daha sık tekrarlanıyordu. Zenginlik ve günlük mutluluk arasında daha güçlü bir bağı eksikliğinin sebebi, rahatlığa ve yeni yaşam standardına çabucak alışmamız ve derhal daha fazlasını istememizdir.

Haz arzusunun sınırlarını Baal HaSulam'ın kelimeleriyle özetleyebiliriz: "Bu dünya istek ve bolluğun boşluğu ile yaratılmıştır. Ve servet elde etmek için hareket gerekmektedir. Ancak, fazla hareket insana acı verir...Bununla birlikte, mal mülkten mahrum kalmak da mümkün değildir...Sonuç olarak, mal mülk edinmek uğruna hareket işkencesini seçeriz. Fakat, tüm sahip olunanlar sadece kişinin kendisi için olduğundan, ve "bire sahip olan iki istediğinden", kişi sonunda sadece "elinde, arzuladıklarının yarısıyla" ölür. Sonunda, insanlar iki taraftan da acı çekerler – hareketin çoğalmasından kaynaklanan acı artışı, ve

boş olan yarılarını doldurmak için gerek duydukları şeylere sahip olmamanın pişmanlığı.”¹¹

Açıkçası anlaşılıyor ki haz alma arzusu bizi imkansız bir duruma sokuyor. Bir taraftan, arzularımız sürekli büyüyor. Diğer taraftan, bize çaba ve hareket olarak çok ağır maliyeti olan bu arzuları sağlamak, bizi iki kat daha boş bırakan, kısa süreli bir doyum veriyor.

Haz Alma Arzusunu Kandırmak

Zaman geçtikçe, insanlık alma arzusunu tatmin etme yetersizliğiyle baş edecek çeşitli yöntemler geliştirdi. Çoğunlukla, bu yöntemler aslında haz alma arzusunu “kandıran” iki prensip üzerine temellenmişti: 1) Doyurucu alışkanlıklar edinmek, 2) Haz alma arzusunu azaltmak.

İlk prensip koşullandırma yoluyla alışkanlık edinmeye dayanır. Bir çocuğa ilk olarak belli bir hareketin ödül getirdiği öğretilir. Gerekli hareket yapıldığında, çocuk öğretmenlerin yada sosyal çevrenin takdirini alarak ödüllendirilir. Çocuk büyüdükçe, ödül yavaş yavaş durdurulur, ama şimdiye kadar bu hareket yetişkinin kafasına denemeye değer olarak “kaydedilmiştir”.

Kişi bir kez belli hareketleri yapmaya alıştı mı, asıl icraat doyurucu hale gelir. Dolayısıyla, kişi icraatta çok titiz olur, ve bunu ilerlettiğinde çok büyük doyum hisseder. Buna ek olarak, bu hareket tarzı gelecekteki ödüllerin de sözünü verir, hatta bazen ölümden sonrasının bile.

İkinci prensip genellikle hazzı azaltmaya dayanır. İsteyip de alamamak, hiç istememekten daha üzücüdür. Önceki acı çeker, sonraki ise sunulana razı olmaktan “memnun”dur. Doğu öğretileri bu yöntemleri aşırıya götürdüler ve haz alma arzusunun yoğunluğunu azaltacak çok kapsamlı yollar geliştirdiler. Bunu yapmak için zihinsel ve fiziksel egzersizler kullandılar, dolayısıyla acının yoğunluğunu azalttılar.

Bir sonraki hazzı kovalamakla zihnimizi meşgul ettiğimiz sürece, günlük rutinimizi sürdürür ve her şeyin en iyisini ümit ederiz. İsteddiğimizize sahip olamamaktan dolayı eksik ve memnuniyetsiz hissettiğimizde, sadece arzu edilen hazzın peşine düşmek bile genellikle arzunun gerçekten doyurulmasının yerine geçer. Bu kovalama bile bize kendimizi hayatta hissettirir çünkü devamlı yeni hedefleri ve yeni arzuları gerçekleştirmeye çalışırken buluruz kendimizi, bunları başarmakla, yada en azından elde etmeye çalışmakla tatmin olmayı umarız.

Buraya kadar görünüyor ki bu yöntemleri gayet akıllıca kullandık. Ancak haz alma arzusu büyüdükçe bu çözümler daha da az etkili görünür. İnsanoğlunun giderek büyüyen egoizmi kendimizi sahte çözümlere maruz bırakmamıza yada onu bastırmamıza izin vermez. Bu, en kişisel seviyeden insanlığın tümü seviyesine kadar hayatın her alanında aşikardır.

Egonun yoğunlaştığını gösteren böyle bir örnek, aile kurumunun düşüşte olduğudur. Genelde aile ilişkileri, ve özellikle koca ve karı arasında, yoğunlaşan bu egoizmin çarptığı ilk şeylerdir, çünkü eşlerimiz bize en yakın kişilerdir. Büyüyen ego bizim bir birimize ve ailelerimize ait olmamızı güçleştirir.

Daha önce, aile kurumu karışıklıktan korunuyordu; aile denge adasıydı. Dünyada problemler olduğunda gittik mücadeleye ettik. Komşularımızla sorunlarımız olduğunda her zaman taşınabiliydik. Ama aile birimi hep güvenli bir limandı.

¹¹ Bilim dergisinde Haziran 2006’da yayınlandı. Araştırma 2002 yılında ekonomi dalında Nobel ödülüne layık görülen Daniel Kahneman tarafından yönetilmiştir.

Ailede kalmak istemediğimiz zaman bile, çocuklardan dolayı yada ilgimize ihtiyacı olan ebeveynlerden dolayı kalırdık. Ancak bugün, ego o kadar şişirildi ki hiçbir şeyi dikkate almıyoruz. Çocuklar için büyük zorluklar yaratmasına rağmen, boşanmaların artması ve tek ebeveynli aileler bu gerçeği kanıtıyor. Son zamanlarda, geçmişte duyulmamış bir kurum olan huzur evlerinin sayısındaki artış da aile parçalanmalarına bir kat daha tanıklık ediyor.

Egonun büyümesinin global etkileri de var. Bu sonuçlar çok kişiyi etkiliyor ve bizi benzeri görülmemiş bir duruma sokuyor: bir yandan, globalleşme bize hepimizin ekonomik, kültürel, bilim, eğitim, her türlü alanda, ne kadar bir birimize bağımlı olduğumuzu gösteriyor. Diğer yandan, egolarımız öyle bir noktaya kadar büyüdü ki kimseye tahammül edemiyoruz.

İşin aslı, bizler her zaman tek bir sistemin bireysel parçaları olduk. Ancak bugüne kadar farkında değildik. Doğa bunu iki gücün eş zamanlı hareket etmesi yoluyla ortaya çıkartıyor: hepimizi bir birimize bağlayan bir bağlayıcı güç, ve bir birimizden iten de bir itici güç vardır. Dolayısıyla, bu iki güç yönlerini daha keskin bir şekilde göstermeye başladığı zaman, ne kadar bağımlı olduğumuzu keşfederiz, ve aynı zamanda da büyüyen egolarımızdan dolayı bu bağımlılığa isyan ederiz. Eğer büyüyen hoşgörüsüzlük, yabancılaşma, ve düşmanlığımıza bir son vermezsek sonunda bir birimizi mahvedeceğiz.

Baal HaSulam bu tehlikeye karşı çok uzun zaman önce uyardı. Ölmeden önce, eğer egoist yolumuzdan keskin bir dönüş yapmaz isek kendimizi üçüncü hatta dördüncü dünya savaşının içinde bulacağımızı anlattı. Bunların da dünya nüfusunun çoğunu silecek sonuçları olan nükleer savaşlar olacağı konusunda uyardı.

Albert Einstein benzer bir korkuyu 24 Mayıs 1946 tarihli bir telgrafta dile getirdi: "Atomun serbest kalmış olan gücü her şeyi değiştirdi, böyle düşünmeye devam edersek benzeri görülmemiş bir felakete doğru sürükleneceğiz." Maalesef, onların sözleri bugün her zamankinden daha geçerli.

Tarih boyunca, yaşamlarımızı daha iyi ve daha mutlu yapacağını düşündüğümüz, bilim, teknoloji, kültür, ve eğitimde gelişeceğimiz daha iyi zamanların önümüzde olduğuna inandık. Bu inancı en güzel ispat eden yer 1980'lerin başında Orlando Disney Dünya Epcot Merkezi'nde kurulan Dünya Uzaygemisi'dir. Burada, ziyaretçiler insanlığın gelişimindeki tarihsel dönüm noktaları boyunca rehberlik edilirler.

Yolculuk tarih öncesi mağara resimleriyle başlar ve insanlığın gelişimindeki bütün dönüm noktaları boyunca, mesela kağıdın ve tahtanın kullanılmaya başlanması gibi, devam eder. İnsanın uzayı fethetmesiyle sona erer. Bu eğlence programı zamanının ağır basan yaklaşımına göre planlanmıştır, ve dolayısıyla insana bir övgü olarak inşa edilmiştir. İnsanlık tarihi, "Yarın burada olacak, yarın olmazsa ondan sonraki gün; eğer çocuklarımız için değilse bile, o zaman torunlarımız için" yaklaşımı ile büyük mutluluğa doğru sürekli bir ilerleyiş olarak sunulmuştur.

Şimdi, bu iyimser yaklaşım artık geçerli değildir. Her birimiz yüz yıl önce sadece hayal edilebilecek her şeye sahibiz: eğlence, seyahat, dinlenme, spor için sonsuz seçenekler – liste sonsuz, ancak artık daha iyi bir geleceğe inanmıyoruz. Daha önceki pembe tablo, artan intihar oranları, şiddet, terör, ekolojik felaketler, sosyal, ekonomik, ve politik dengesizliklerin de işaret ettiği gibi, karanlık bir seraba dönüştü.

Bizler bir dönüm noktasındayız. Ayılmaya başlıyoruz ve görüyoruz ki bize parlak bir gelecek hediye edilmedi. Bunun yerine, öyle görünüyor ki çocuklarımız bizim ki kadar iyi yaşantılara sahip olamayacaklar. Hem kişisel hem de müşterek seviyedeki kapsamlı bunalım hissi, geliştirdiğimiz her şeyin uzun süreli mutluluğu yaratmakta başarısız olduğunu farketmemizdir.

Bu aynı zamanda, anlamsızlık, ve boşluk gibi hislerin de köküdür; bu yüzden de depresyon ve uyuşturucu günümüzün felaketidir. Bunlar, haz alma arzumuzu nasıl doyuracağımızı bilemediğimizden dolayı çaresizliğimizin ifadeleridir. Egolarımız, artık arzularımızı doyuracak hiçbir aşına şeyin bulunmadığı bir noktaya büyümüşlerdir.

Hissettiğimiz ümitsizliğin tipik bir örneği, gençlerin hayata olan yaklaşımıdır. Bir çok genç hayata, ebeveynlerinin aynı yaşta yaptıklarından çok daha farklı bakıyorlar. Başarı ve kişisel idrak için sayısız seçenekle tüm dünya önlerine serilidir. Öyle görünüyor ki gençlerin kendi büyük potansiyellerini gerçekleştirmekle pek bir ilgileri yok. Sanki baştan beri günün sonunda bunun anlamsız olacağını biliyor gibiler.

Bir de tabii etraflarındaki yetişkinlerin bir çok teşebbüste bulunup da hala mutsuz olduklarını görüyorlar. Bunu görmek çalışma arzularına hemen hemen hiçbir şey eklemiyor! Ebeveynlerin bunu anlaması çok güçtür, çünkü onlar genç iken çok farklıydılar. Fakat bunun böyle olmasının sebebi her neslin bir önceki neslin deneyimlerini ve farkındalıklarını taşımasıdır.

Bu noktadan itibaren, bilinen hiçbir çözüm durumumuzu düzeltmeyecektir. Nerede hata yaptığımızı sadece, tüm doğanın olduğu kadar yaşayan her organizmanın varolma sebebi olan, Doğa'nın temellerini öğrenirsek görebiliriz. Anlamlı, güvenilir, ve huzurlu bir yaşama sahip olmak için, alma arzusunu yani egoyu doyuracak mükemmel yöntemi bilmemiz gerekiyor.

Bölüm 3: Özveri Hayatın Kanunudur

Doğa'yı incelediğimizde, özgecilik olgusunu keşfediyoruz. "Özgecilik" kelimesi, Latince *alter* yani "diğeri" anlamına gelen kelimedenden gelir. 19. yüzyıl Fransız filozofu Auguste Comte, özgeciliği "egoizmin zitti" olarak tanımladı. Özgeciliğin diğeri bilinen tanımları, "başkalarını sevmek", "kendini başkalarını sevmeye adanmak", "aşırı cömertlik", "başkalarına yardım için çalışmayı yeğlemek", ve "başkalarıyla bencillik olmadan ilgilenmek" dir.

Tıpkı egoizm gibi özgecilik de insan dışında başka hiçbir yaratılışa uymayan bir terimdir. Bu, "niyet" ve "özgür irade" gibi olguların sadece insan türüyle ilgili olmasından kaynaklanır. Diğeri yaratılanların seçim özgürlüğü yoktur. Verme ve alma, yeme ve dışkılama hareketleri, tıpkı fırsat kollama ve kendini feda etme hareketleri gibi, diğeri hayvanların genetik kodlarından kaynaklanır.¹² Ancak biz bu terimleri "ödünç alıp" hayvanlarla ilgili olarak kullanacağız ki Doğa'nın kanunlarını daha iyi açıklayabilelim, ve bundan insanlar için sonuçlar çıkarabilelim.

İlk bakışta Doğa, sadece en uygun olanların hayatta kaldığı bir egoistler halkası gibi görünüyordu. Bu, araştırmacıların, hayvanların özgecil eylemlerinin doğrudan ve dolaylı güdülerini açıklayan çeşitli teoriler geliştirmesine yol açtı.¹³ Bununla beraber, daha dikkatli inceleme ve geniş perspektif her mücadele ve meydan okumanın gerçekte Doğa'nın dengesini, ve hayatta kalmak için karşılıklı desteği artırdığını ortaya çıkarıyor. Bu mücadeleler Doğa'nın yaratılanlarının genel gelişimini ilerletiyor ve onları daha sağlıklı kılıyor.

Doğa'nın dengesine bir başka örnek, 1990'ların başlarında Kuzey Kore hükümeti baş belası olan sokak kedilerinden kurtulmaya karar verdiğinde görüldü. Kedilerin çoğunun kökünün kazınmasından birkaç hafta sonra fare, sıçan ve yılanların sayısında çok büyük bir artış oldu. Aslına bakarsanız, Kuzey Kore hükümeti bu dengesizliği düzeltmek için komşu ülkelerden kedi ithal etmek zorunda kaldı.

Kurtlar da bir başka klasik örnektir. Kurtları acımasız ve tehlikeli hayvanlar olarak değerlendirmeye alıştık. Fakat kurt nüfusu azaldığında onların, geyik, yaban domuzu, ve kemirgen nüfuslarının dengelerine katkıları aşikar oldu. Ortaya çıktı ki, kurtlar insanlar gibi sağlıklı hayvanları avlamayı tercih etmek yerine, öncelikle hasta ve zayıf hayvanları avlıyorlar, ve böyle yaparak bölgedeki hayvanların sağlığına katkıda bulunuyorlar.

Dolayısıyla, bilimsel araştırmalar ilerledikçe, Doğa'nın tüm parçalarının, tek bir kapsamlı sistemin bir biriyle ilişkili parçaları olduğu daha da ortaya çıkıyor. Gerçekten de, kendi duygularımızı tabiiyet fenomeni üzerine yoğunlaştırdığımız zaman, Doğa'nın acımasız olabileceğini çoğu zaman hissediyoruz. Ama aslında, bir hayvanın diğeri tarafından yenilmesi ortak sistemin ahenk ve sağlığını garantiliyor. Açıkçası, kendi bedenlerimizde her dakika milyarlarca hücre ölüyor ve milyarlarcası doğuyor. Yaşamın devamı tam olarak da buna bağlıdır.

¹² Bu konuda daha fazla bilgi için Nedelcu'nun ve Micod'un makalelerine bakın, 2006 yılında Moleküler Biyoloji ve Evrim Dergisi'nde yayınlanan Özgecil Genin Evrimsel Kaynağı makalesi.

¹³ Biyoloji açısından bakılırsa, özgecilliği görünüşte, hayvanın kendi hayatta kalma ve çoğalma yeteneğinin pahasına başkalarına faydalı davranışlarda bulunmak olarak tanımlamak gelenekseldir. Neden hayvanların bu tarzda davrandıklarını açıklayacak bir kaç teori geliştirilmiştir, ve biz bazılarını bakacağız. "Grup Seçme" teorisi, özgecilliğin hayvanın bulunduğu gruba hizmet ettiğini vurgular, ve dolayısıyla, o hayvan da grup tarafından ödüllendirilir. "Soy Seçimi" teorisi, özgecilliğin benzer genler taşıyan soya doğru döndüğünü açıklar, ki bu da dolaylı olarak genlerinin hayatta kalmasına katkıda bulunur. "Ortak yaşam" teorisi, belli bir hayvanın özgecil eylemi için ödüllendirilmesi üzerine kurulu olduğunu savunur. "Sakatlık" prensibi özgecilliği, belli bir elementin eşsizliği ve niteliklerini ifade ettiği yol olarak görür.

Yaşayan Organizmada Hücreler Arası Ahenk

Her bir çoklu-hücreli organizmanın içinde şaşırtıcı bir fenomen vardır. Her hücreyi ayrı bir birim olarak incelersek, sadece kendini düşünerek, egoistçe fonksiyon gösterdiğini görürüz. Ancak, onu bir sistemin parçası olarak incelersek, aktivitesinin çoğunluğunu bedene doğru yönelttiği ve sadece hayatta kalması için gereken minimumu aldığı görülür. Bir özgecil gibi hareket eder, sadece bedenini iyiliğini "düşünür", ve buna göre davranır.

Bedendeki tüm hücreler arasında tam bir ahenk olmak zorundadır. Her hücrenin çekirdeği tüm bedenin bilgisini içeren genetik kodu kapsamaktadır. Bu, teorik olarak, tüm bedeni yeniden yaratmak için gerekli olan bilgidir.

Bedendeki her hücre tüm bedenin farkında olmalıdır. Hücre, bedenin ihtiyacını ve onun için ne yapabileceğini bilmelidir. Bu böyle olmasaydı, beden devam edemezdi. Hücre, bedeni bir bütün olarak "göz önüne alma" durumundadır. Hücrenin tüm eylemleri, bölünmesinin başlangıcı ve sonu, ayrıntılarıyla tanımlanması, ve bedende belli bir yere doğru hareketi, bedenin ihtiyaçlarıyla uyum içinde ortaya çıkar.

Bağlanmışlık Yeni bir Derecede Hayat Yaratır

Bedenlerimizdeki tüm hücreler aynı genetik bilgiyi içermelerine rağmen, her bir hücre bulunduğu yere ve fonksiyonuna göre bu bilginin farklı bir kısmını eyleme döker. Embriyo yeni gelişmeye başladığında tüm hücreler aynıdır. Ancak embriyo geliştikçe hücreler farklılaşır, ve her hücre belli bir çeşidin özelliklerini edinir.

Dolayısıyla, her hücre kendi "akıl" ve "farkındalığına" sahiptir, ancak hücreler arasındaki özgecil bağlanmışlık yeni bir oluşum yaratmalarını sağlar. Bu, akıllı ve farkındalığı o veya bu hücrede bulunmayan, daha ziyade aralarındaki bağda bulunan, ve daha yüksek bir dereceye ait olan tamamlanmış bir bedendir.

Egoist Bir Hücre Kanseri Bir Hücredir

Sağlıklı hücreler çok kapsamlı farklı kurallar ve limitler ile sınırlandırılmışlardır. Ancak, kanserli hücreler bu sınırlamaları hiç dikkate almazlar. Kanser, bedenin kendi sınırsız çoğalmalarına yönelmiş, hücreleri tarafından tüketildiği bir durumdur. Bir kanser hücresi çoğalırken, çevresinin ihtiyaçlarına ve bedenin emirlerine bakmaksızın acımasızca bölünür.

Kanser hücreleri çevrelerini mahvederler, böylece kendilerinin büyümesi için yer açarlar. Meydana çıkan tümörü beslesin diye komşu kan damarlarını onun içine doğru büyümeye zorlarlar, ve böylece tüm bedeni kendilerine boyun eğdirirler.

Kısaca söylemek gerekirse, kanserli hücreler egoist hareketler vasıtasıyla bedenin ölümüne sebep olurlar. Onlara bir fayda getirmese de bu tarzda hareket ederler. Aslında gerçek tam olarak da tersinedir çünkü bedenin ölümü demek suikastçıların da ölümü demektir. Kanserli hücrelerin ev sahibi bedeni ele geçirme tarzı kendi ölümlerine sebep olur. Dolayısıyla, egoizm kendini beslediğinde, kendi dahil her şeyi ölüme götürür. Egoist davranış ve tüm bedenin ihtiyaçlarına genel bir ilgisizlik onları doğrudan korkunç sona yöneltir.

Bireysel Kolektife Zıttır

Sağlıklı bir bedende, hücreler gerektiğinde bedenin uğruna kendi hayatlarından "feragat ederler". Hücrelerde, onları kanserli hücrelere çeviren genetik hatalar oluştuğunda, hücre

kendi yaşamına son veren bir mekanizmayı çalıştırır. Kanserli hale gelip tüm bedeni tehlikeye atma korkusu hücrenin, bedenin hayatı için kendi hayatından vazgeçmesine sebep olur.

Benzer bir özgecil eylemi, farklı şartlarda olmasına rağmen hücrel küf tabakasının (*Dictyostelium mucoroides*) yaşadığı tarzda da görürüz. İdeal koşullarda küf, kendi gıdalarını sağlayan ve bağımsız çoğalan ayrı hücreler şeklinde yaşar. Fakat gıda eksikliği olduğunda hücreler birleşir ve çoklu hücrel bir beden oluştururlar. Bu bedeni inşa ederken, bazı hücreler diğer hücrelerin hayatta kalmalarını desteklemek için kendi yaşamlarından vazgeçerler.

Başkalarına Yardım Etmek

Hayvanları araştıran, Frans de Waal, *İyi Tabiatlı*¹⁴, adlı kitabında Doğa'daki özgeciliğe daha bir çok örnek sunmaktadır. Anlattığı deneylerden birinde, iki maymun bir birlerini görebilecekleri şeffaf bir bölmeyle ayrılmıştı. Her birine farklı zamanlarda yiyecek veriliyordu, ve maymunlar şeffaf bölmeden bir birlerine yemek uzatmaya çalıştılar.

Gözlemler, biri yaralandığı yada sakatlandığı zaman diğerlerinin uyanıklılığını artırıp ona baktıklarını açığa çıkardı. Sağ olsunlar, diğer maymunlar tarafından yardım edilen sakatlanmış bir dişi maymun zor bir iklimde yirmi yıl yaşamayı başardı, ve hatta beş evlat büyüttü.

Fiziksel ve zihinsel geriliği olan bir başka dişi maymun, uzun bir süre onu sırtında taşıyan ve koruyan kız kardeşinin yardımıyla hayatta kaldı. Görme yetisini kaybeden bir başka dişi maymun erkekler tarafından himaye edildi. Erkek kardeşi sara nöbeti geçiren bir erkek Habeş maymunu, hasta kardeşinin yanında kaldı, ve elini göğsünün üzerine koyarak onu muayene etmek isteyen bakıcıların yaklaşmasını kesin bir şekilde engelledi.

Diğer hayvanlar da çok benzer şekilde davranırlar. Yunuslar yaralı arkadaşlarına yardım ederler ve onları su seviyesine yakın tutarlar ki boğulmasınlar. Filler kumun üstünde ölen kendilerinden bir file yardım etmek için birleşmişlerdi. Hortumlarını ve dişlerini onun bedeni altına iterek zorla kaldırmaya çalıştılar. Hatta bazıları bu olayda dişlerini kırdılar. Sonunda, kaçak bir avcı tarafından ciğerlerinden vurulan dişi filin arkadaşları yaralı filin düşmesini önlemek için onun altına eğildiler.

Hayvanlar Arasında Toplu Yaşam

Hayvanlar dünyası, her parçanın bütüne fayda sağlamak için çalıştığı, toplumsal cemiyetler ile ilgili bazı muhteşem örnekler sunar. Böyle toplumlardan bazıları karıncalar, memeliler, ve kuşları kapsar.

Biyolog Avishag ve Amotz Zahavi, Arap Babler'inin, Orta Doğu'nun kurak topraklarında bol sayıda görülen ötücü kuşun, toplumsal yaşantısını incelediler. Ve bir çok özgecil olguyu tanımladılar. Arap Babler'leri gruplar halinde yaşarlar, topraklarını korumakta işbirliği yaparlar, ve sahip oldukları tek yuvayla birlikte ilgilenirler. Diğer kuşlar yemek yerken, bir tanesi kendi açlığına rağmen, gruba nöbetçilik yapmak için kalır. Yiyecek bulan Babler'ler kendileri doymadan, arkadaşlarına verirler. Grubun diğer üyelerinin yavrularını beslerler ve onların her ihtiyaçlarını karşılarlar. Yırtıcı bir hayvan yaklaştığında, Babler'ler, kendilerini tehlikeye atmak pahasına, ciyak ciyak öterek grup üyelerini uyarırlar. Aynı zamanda, yırtıcı bir hayvan tarafından kaçırılmış bir grup üyesini kurtarmak için kendilerine riske atarlar.

¹⁴ Frans B. M. De Waal, *İyi Tabiatlı: İnsanlarda ve Diğer Hayvanlarda Doğru ve Yanlışın Kaynağı*, 1996, Cambridge: Harvard Üniversitesi Yayınları.

Karşılıklı Bağımlılık

Bilimsel araştırmalar karşılıklı bağımlılıkla ilgili sayısız örnekler bulmuştur. Avizeağacı bitkisi böyle bir örnektir, ve avizeağacı kelebeği ile sembiyotik (ortakyaşar) bir ilişkisi vardır. Dişi kelebek bir çiçeğin stameninden (çiçeğin erkeklik uzvu) toz taşıyıp başka bir çiçeğin tam olarak dişilik uzvuna yerleştirerek çiçeğin döllenesine yardım eder. Bunu takiben, dişi kelebek çiçek tohumlarının gelişeceği yere yumurtalarını bırakır. Larva yumurtadan çıktığında, avizeağacı bitkisinin büyüyen tomurcuklarından beslenir. Ancak bitkinin devamlılığını sağlayacak yeterli tomurcuğu bırakırlar. Bu tarz bir ilişkiyi koruyarak hem bitki hem de kelebek türlerinin devamlılığını garantiye alırlar.

Yetersizlik yada Eksiklik Olmasaydı

2002 yılında yazılan bir makalede Profesör Theodore C. Bergstrom, insanın olmadığı bir ortamda, hayvanların, genelde inanıldığı gibi "en sağlıklı olan hayatta kalır" yasası ile değil de, çevreye faydalı olacak şekilde yaşadıklarını açıklar.¹⁵ Böyle bir toplumda, hayvanlar dengeli bir mevcudiyet sürdürürler ve nüfus yoğunluğu her zaman güncel yaşam şartlarına adapte olur. Nüfusun her hangi bir parçasında, bir "kaza" olmadığı sürece - ki hayvan toplumu bunu mümkün olan en kısa zamanda düzeltir, asla eksiklik yada yoksunluk yoktur. Toplum, her bir parçasının hayatta kalmak için ideal koşullara konulduğu ve çevrenin kaynaklarının optimal kullanımının sağlandığı bir tarzda devam eder.

Doğada Her şey Bütünlüğe Doğru Gider

Doğa'nın evrimi, dünyayı global bir köye çevirme sürecinin tesadüfi olmadığını kanıtlar. Bu daha ziyade, uygarlık kapsamlı bir ahenge doğru geliştikçe doğal bir aşamadır.

Evrim biyoloğu Elisabet Sahtouris'e göre sürecin sonunda, parçaları karşılıklılık ve işbirliği içinde bir birine bağlı tek bir sistem olacak. 2005 yılında Tokyo'daki konferansta verilen bir derste, Sahtouris, evrimin bireyselleşme, çatışma ve rekabet safhalarından oluştuğunu açıkladı. Bu aşamaların sonunda, parçalar tek bir ahenkli sistem içinde birleşecekler.

Santouris, Yeryüzündeki yaşamın evrim sürecini bir örnek olarak kullandı. Milyarlarca yıl önce, Yeryüzünde bakteriler yaşıyordu. Bakteriler hücreler oluşturdular ve Doğa'nın yiyecek ve toprak gibi kaynakları için rekabete girdiler. Sonuç olarak, çevresel koşullara daha iyi uyum gösteren yeni bir varlık - bakteri kolonisi - oluştu.

Bakteri aslında tek bir organizma gibi hareket eden bir bakteri topluluğudur. Tam olarak bu kurallarla, tek hücreli yaratıklar evrimleşerek çok hücreli yaratıklar oldular, sonunda bitkilerin, hayvanların ve insanların kompleks bedenlerini oluşturdular.

Her farklı varlık kişisel, egoist bir menfaate sahiptir. Ancak, evrimin özü kişisel menfaatleri olan bu varlıkların tek bir bedeni oluşturmaları ve bu bedeninin menfaati için çalışmalarınıdır. Sahtouris, insanlığın bu süreci tek bir insan ailesi oluşturmakta halihazırda geçmesi gereken bir basamak olarak değerlendiriyor - hepimizin menfaatlerini sağlayacak bir toplum, tabii ki bizler bu toplumda sağlıklı parçalar olarak fonksiyon gösterirsek.

¹⁵ Prof. Theodore C. Bergstrom, *Sosyal Davranışın Evrimi: Bireysel ve Grup Seçme Modelleri*, Ekonomik Perspektifler Dergisi, Cilt 16, Sayı 2. Bahar 2002 sayfa 67

Dolayısıyla, eğer Doğa'nın parçalarını dikkatlice incelersek özgeciliğin yaşamın temeli olduğunu görürüz. Yaşayan her organizma ve her sistem, işbirliği yapan, bir birini tamamlayan, ve bir diğerine yardım eden hücreler topluluğundan oluşmaktadır. Özgecil bir yasa olan "Birimiz hepimiz içindir" yasasına göre paylaşırlar ve hayatta kalırlar. Doğa'ya daha derinlemesine bakarsak, Doğa'nın karşılıklı bağlanmışlığının daha da çok örneklerini bulabiliriz, ve Doğa'nın genel yasası "egoist varlıklar arasında özgecil bağlanma" dır.

Doğa yaşamı öyle bir planladı ki her hücre yaşayan bir beden inşa etmek için diğerlerine karşı özgecil olmak zorundadır. Doğa, hücreleri ve organları yaşayan bir beden olarak bir birine birleştiren yapıştırıcının onların arasındaki özgecil ilişki olduğu bir düzen yarattı. Dolayısıyla, yaratan ve devamlılığı sağlayan güç özgecildir, veren ve paylaşan bir güçtür. Amacı, ahenkli, ve tüm parçalar arasında dengeli, özgecil mevcudiyet üzerine kurulmuş bir yaşam yaratmaktır.

BÖLÜM 4: DENGİYİ BOZMAK

Ey İnsan! Artık kötülüğün yazarlarını arama; çünkü senin yaptığın yada çektiğinden başkası değildir kötülük, ve ikisi de senin kendinden gelir.

--Jean Jacques Rousseau, İmanlı Savoyard Rahibi

İnsan en vahşi hayvandır.

--Friedrich Nietzsche, Zerdüş Öyle Dedi

Yüzü kızaran yada buna ihtiyacı olan tek hayvan insandır.

--Mark Twain, Ekvatoru İzlerken

İnsan egosu dışında Doğa'nın tüm elementleri özgecilik yasasına göre işler. Çevreleriyle uyum içindedirler ve ahenkli sistemler yaratırlar. Denge bozulduğu zaman organizma dağılmaya başlar. Dolayısıyla, dengeyi tekrar inşa edebilmek yaşamın mevcudiyeti için gerekli bir koşuldur.

Aslında, beden dengeyi sağlayabilmek için tüm koruma gücünü harcar. Güçlü yada zayıf bir bedenden bahsederken, onun dengesini koruma yeteneğine değiniriz. Dengeyi korumak, her elementin, Doğa'nın kapsamlı ahenginin ve mükemmelliğinin temelini sağlayan, parçası olduğu sisteme yönelik özgecil davranmasını gerektirir. Eğer belli bir element yaşamın özgecil prensibine uymazsa bu şekilde dengeyi bozar. Bu iki kural – özgecilik ve denge – dolayısıyla, neden ve sonuç yolu ile bir birine geçmiştir.

İnsan hariç bütün yaratılanlarda, her hangi bir zamanda dengeyi sağlamayı gerektirecek ne varsa uygulayan, "dengeleyen bir yazılım" vardır. Diğer yaratılanların hepsi her zaman ne yapmaları gerektiğini bilirler, ve böylece nasıl davranmaları gerektiğinin farkında olmadıkları yeni bir çevrede belirsizlikler yada alışık olunmayan durumlar karşısında tökezlemezler. Kendi arzularıyla hareket etme özgürlükleri yoktur, ve dolayısıyla, açıkçası Doğa'nın dengesini değiştiremezler. İnsan oğlu, içine bu dengeleyen yazılımın *yüklenmediği* tek yaratılandır.

Doğa, bize doğumdan itibaren Doğa'yla dengede varolmak için yeterli bilgi ve içgüdü aşılımadığından insan toplumunda nasıl doğru davranacağımızdan emin değiliz, yani etrafımızdaki insanlarla nasıl dengede olacağımızdan. Dengeli durum aynı zamanda en mutlu durumdur – direniş yada koruyucu duvarlar inşa etme gereği olmadan, her şeyin ahenkle yürüdüğü mükemmel bir durumdur.

Bu dengeleyen yazılımın eksikliği bizim sosyal evrimimizi egoist bir yöne taşıyor, ve bu her nesille daha da yoğunlaşmıştır. Sonuç olarak, insanın zevk alma arzusunu doyurma çabasının şekli diğerlerinin varlıklarını göz önüne almıyor. Doğada olduğu gibi başkalarıyla özgecil olarak bağlanmayı arzulamıyoruz, ve sonuçta, o kadar hasret çektiğimiz mükemmel hazzı özgecil davranarak bulabileceğimizi bilmiyoruz.

İçimize bakarsak, gerçekte sadece kendi varlığımızla ilgilendiğimizi görürüz. Başkalarıyla tüm ilişkilerimiz sadece kendi durumumuzu daha iyileştirmek içindir. Yaşamlarımızı en küçücük bir şekilde iyileştirmek için bile, ihtiyacımız olmayan şeylerin tamamen ortadan kaybolması konusunda hem fikir oluruz.

İnsan dışında hiçbir yaratık çevresini yağmalayamaz. Başka hiçbir yaratık diğerlerine baskı yapmaktan memnun olmaz, yada onların acılarından zevk almaz. Sadece insan başkasının ıstırabından memnuniyet yaşar. Çok bilinen bir özdeyiş vardır, şöyle der; doymuş bir aslanın yanında yürümek doymuş bir insanın yanında yürümekten daha güvenlidir.

Nesilden nesle içimizde büyümüş olan egoist amaçlar, çoğu zaman başkalarının pahasına, Doğa'nın temel amacına çok net bir şekilde tezattır: her bir elemente en iyi yaşamı vermek. Bu nedenden dolayıdır ki insan egoizmi dünyadaki tek zararlı güçtür, Doğa'nın sistemindeki dengeyi baştan başa sarsan tek güçtür.

Baal HaSulam "Dünyada Barış" makalesinde şöyle yazar; "Dünyanın tüm insanlarındaki ortak özellik, herkesin ve hepimizin mümkün olan her yolla kendi özel çıkarımız için tüm insanları kötüye kullanmaya ve sövmeye hazır durduğumuzdur, üstelik arkadaşımızın enkazı üzerine kendimizi inşa edeceğimizi hiç dikkate almıyoruz." Ve Baal HaSulam ekliyor: "insan, dünyadaki tüm insanların kendi yönetiminde ve kendi özel kullanımı için olması gerektiğini hisseder. Ve bu, bozulamayan bir kuraldır. Ve tek fark insanların seçimindedir. Biri düşük arzuları edinerek, biri yönetimi elde ederek, bir üçüncüsü saygınlık edinerek insanları sövmürler. Dahası, eğer kişi bunu fazla çaba harcamadan yapabilseydi, bu üçüyle, varlık, yönetim, ve saygınlık, tüm dünyayı sövmeyi kabul ederdi. Ancak, kişi yeteneğine ve kapasitesine göre seçmeye zorlanmıştır."

Huzurlu bir yaşamın hazırlığını yapmak için ilk olarak egoist doğamızı tamamen anlamamız gerektiğini görmek çok enteresandır. Aslında diyor Baal HaSulam, egoizminin giderek büyümesi bir tesadüf değildir ve kusur bulunacak bir tarafı yoktur. Bu bize, yaşamlarımızın temelinde olan realitenin genel yasasından, ve bizi bu mesafeyi düzeltmeye zorlayan özgecilik yasasından kesinkes ne kadar uzak olduğumuzu göstermek için oluyor.

Egonun büyümesinin amacı, başkalarının pahasına, özelliği özgecilik, sevgi, ve paylaşma olan Doğa'nın kapsamlı gücünden sadece kendileri için almak isteyen egolarımızın zit yönelimini bize kabul ettirmektir. Buradan itibaren, Doğa'nın gücüne olan zıtlığımızdan "Doğa'yla dengesizlik" olarak yada sadece "dengesizlik" olarak, ve özgecilik özelliğini edinmekten de "Doğa'yla denge" olarak bahsedeceğiz.

Bize Ne Haz Verir?

Yukarıda söylediğimiz gibi, arzularımız fiziksel mevcudiyet arzularına bölünmüştür. Şimdi, başkalarıyla ilişkilerimizde dengesizliğin sebebini anlamak için beşeri-toplumsal arzulara odaklanacağız.

Beşeri-toplumsal arzular üç kategoriye bölünür: varlık edinme arzuları, saygınlık ve hakimiyet arzuları, ve bilgi edinme arzuları. Bu kategoriler içimizde yüzeye çıkan tüm fiziksel olmayan arzuları temsil eder. Bunlar "beşeri-toplumsal arzular" adını iki sebepten alırlar: a) Bu arzular kişinin toplumdan "öğrendiği" arzulardır. Tek başımıza yaşasaydık bu tür şeyleri istemezdik. b) Bu arzular sadece toplumun içinde gerçekleştirilebilirler.

Daha açık olmak gerekirse, var olmak için gereken şeylere "fiziksel", ve bunun ötesindeki her şeye de "beşeri-toplumsal" demeliyiz. Yaşam için gerekli olandan daha öteye giden bir şey için her arzuyu nasıl kullandığımızı inceleyebiliriz. Ve aslında, böyle arzuların içimizde gelişmesinin sebebi budur.

Her birimizin içinde farklı bir beşeri-toplumsal arzular karışımı vardır ve bu karışım yaşamlarımız boyunca değişir. Biri varlık için daha büyük bir arzu duyar, başkası saygınlık, ve bir üçüncüsü bilgi için. Bunların her biri farklı tür, yada seviyede arzuyu temsil eder.

- **Varlık** kişinin sahip olmak, bir şeyi edinmek arzusunu simgeler. Bu, kişinin tüm dünyaya sahip olabilmesi için onu elde etmek arzusudur.
- **Saygınlık** daha yüksek seviyede bir arzudur. Kişi artık, bir çocuk gibi her şeyi "kapmak" ister fakat kendisinin dışında engin bir dünya olduğunu fark eder, ve

bütün hayatını başkalarının saygısını kazanmak için çalışmaya adanır. Böyle bir kişi saygınlık için bedel ödemeye bile razıdır.

Para arzusu saygınlık arzusundan daha ilkel; her şeyi kapıp kendine iliştmek arzudur. Bunun yanında, saygınlık arzusu başkasını yok saymayla ilgilenmez. Tam tersine, kişi otorite, başkalarının üzerinde üstünlük, ve onların saygınlığını arar. Dolayısıyla, saygınlık insanın dünyayı satın alma arzusunu temsil eder, O'nun dışında kalan bir şey olarak ve O'na saygı duyar.

- **Bilgi** ve ona olan arzu iktidar için daha büyük bir arzuyu temsil eder. Bu, bilgi edinmek, realitedeki her detayı bilmek, her şeyin nasıl gözler önüne serildiğini ve Doğa ve insanların nasıl kişinin kendi menfaatine kullanılabileceğini anlamak için bir arzudur. Bu arzu, insanın her şeyi akli vasıtasıyla kontrol edip hükmetme arzusunu simgeler.

Temel var olma arzularının ötesindeki her arzu bize toplumumuzdan gelir. Bu arzuları yerine getirmekteki başarı yada başarısızlık sadece toplumumuza göre ölçülür. Daha önce bahsedilen Prof. Kahneman tarafından yürütülen araştırma, insanların, hissettikleri mutluluğun seviyesini ölçmeleri istenildiğinde ilk olarak sosyal standartları değerlendirdiklerini ortaya çıkarmıştır.

Araştırma aynı zamanda mutluluğumuzun kökeninin sahip olduklarımızdan ziyade durumumuzu komşularımızinkiyile kıyaslamak olduğunu göstermiştir.

Bu nedenden dolayı da mutluluğumuzun derecesi bizler zenginleştikçe artmaz. Daha fazla kazandıkça kendimizi daha da zengin ortamlarla kıyaslarız.

Dolayısıyla, mutluluğumuzu yada mutsuzluğumuzu belirlemenin tek yolu kendimizi başkalarıyla kıyaslamaktır. Bir başkası başarılı olduğunda kıskanırız. İçimizin derinliklerinde, ve bazen açıkça, bu kişinin başarısızlığını isteriz. Bu, kontrol edilemez otomatik bir reaksiyondur. Başkaları başarısızlığa uğradığında ise mutlu oluruz çünkü bu anında bizim göreceli pozisyonumuzu düzeltir.

Aslında, fiziksel bedenin ihtiyaçlarının ötesindeki insansal arzular bizim başkalarına karşı tavırlarımıza, ve başkalarıyla ilişkilerimize nasıl baktığımızla bağlıdır. Bizi iyi hissettiren elde ettiğimiz şey değildir, sadece başkalarından üstünlüğümüz, sosyal itibar ve dolayısıyla kendimiz hakkımızdaki kanımız, ve bize verdiği bunu kontrol etme gücüdür.

Başkalarına karşı olan bu egoist yaklaşım, bizimle Doğa'nın genel yasası-özgecilik yasası- arasında dengesizlik ve uyumsuzluk yaratır. Başkalarının üstüne çıkma, onların pahasına zevk alma, ve onlardan ayrılma gibi egoist arzularımız Doğa'nın, tüm parçalarını özgecil bağlanma noktasına doğru getirme gayretine terstir. İşte bu yüzden egoizm tüm acıların sebebidir.

Bizler bilmesek de Doğa'nın bizi etkileyen yasaları vardır. Çünkü Doğa'nın yasaları kesin yasalardır. Eğer kişi bu yasalardan birine uymazsa, kişinin yoldan sapma kuralı o kişi üzerinde işlemeye başlar ve bir kez daha kişiyi yasaya uymaya zorlar.

Bizler zaten cansız, bitkisel, ve hayvansal seviyelerdeki, ve kendi bedenlerimizdeki Doğa yasalarının bir çoğunu biliyoruz. Ancak, insan ilişkilerinde yasalar olmadığını düşünmekte hatalıyız. Aslında, içinde olduğumuzda belli bir derecenin yasalarını hali hazırda anlayamıyoruz. Sadece daha üst bir seviyeden baktığımızda bu yasaların farkına varabiliyoruz. Bu yüzden de başkalarına karşı egoist davranış ile yaşamlarımızdaki negatif olgu arasında açık bir bağlantı kuramıyoruz.

Egonun Doğru Kullanımı

Egonun Doğa'da dengesizlik yaratması gerçeği onu hükümsüz kılmamız anlamına gelmez. Sadece onu nasıl kullandığımızı düzeltmemiz gerekiyor. Tarih boyunca insanlık, eşitliğe, sevgiye, ve sosyal adalete ulaşmak amacıyla egoyu iptal edecek (feshedecek, hükümsüz kılacak) yada onu suni olarak azaltacak sayısız yollar denemiştir. Devrimler ve sosyal değişimler gelip gitmiştir ancak hepsi de başarısız olmuştur, çünkü denge sadece tam alma gücüyle tam verme gücünü doğru bir şekilde bir araya getirmekle elde edilebilir.

Bir önceki bölümde, tüm yaşayan organizmalar için ortak yasanın egoist elementler arasındaki özgecil bağ olduğunu gördük. Bu iki zıt element – egoizm ve özgecilik, verme ve alma – her madde, yaratılan, olgu, ve süreçte mevcuttur.

Maddesel, duygusal, yada her hangi başka bir seviyede her zaman tek değil iki güç bulursunuz. Bunlar bir birlerini tamamlayıp dengelerler, ve farklı şekillerde ortaya çıkarlar: elektron ve protonlar; negatif ve pozitif elektrik; reddetme ve çekim; asit ve baz; nefret ve aşk gibi. Doğadaki her element onu destekleyen sistemle karşılıklı bir ilişki sürdürür, ve bu ilişkiler ahenkli bir verme ve almaktan oluşur.

Doğa bizi mükemmelliğe, sınırsız neşeye getirmek ister. Dolayısıyla, Doğa içimize zevk alma arzusu aşlamıştır. Egodan vazgeçmeye gerek yok, sadece onu düzeltmemiz, yada daha doğrusu egoist bir yaklaşımdan özgecil bir yaklaşıma geçerek haz alma arzularımızı kullanma yolumuzu değiştirmemiz gerekiyor.

Doğru gelişim içimizdeki haz alma arzusunun tüm gücünü kullanır fakat düzeltilmiş şekliyle. Dahası, ego bizim doğamız olduğundan ona karşı gelmek yada onu belirsiz bir şekilde sınırlamak bu kadar kolay değil, çünkü bu Doğa'ya aykırı gitmek olur. Bunu yapmayı denesek bile yapamayacağımızı keşfederiz.

Mevcut durumumuz Doğa'nın haz almamızı istediği işaretini vermese de, bunun sebebi Doğa'daki diğer tüm derecelerin tersine, egolarımızın gelişimini tamamlamamış olmasıdır.

Baal HaSulam bunu "Dinin Mahiyeti ve Maksudı" makalesinde şöyle açıklar: "Bize sunulan Doğa'nın tüm sistemleri içinden, dört türden her hangi bir varlıkta-cansız, bitkisel, hayvansal, ve konuşanda, hem bütün olarak hem de ayrıntıda, amaçlı rehberlik görürüz, yani sebep ve sonuç yoluyla yavaş ve aşamalı bir ilerleme. Bu, sonunda tatlı ve güzel görünümlü bir meyve olma amacına doğru rehberlik edilmiş, ağaçtaki bir meyveye benzer. Ve, bir meyvenin nasıl görülür olduğu halden tam olgun bir meyve olana dek bir çok safha geçirdiğini gidip bir botaniste sorun. Önceki safhalar meyvenin tatlı güzel sonucuyla ilgili bir ipucu vermemekle kalmayıp, sanki insanın canını sıkmak istermiş gibi, bir de meyvenin son şeklinin tam tersini gösterirler: meyve sonunda ne kadar tatlıysa, gelişiminin daha erken aşamalarında o kadar daha acıdır."

Gerçek olan şu ki, Doğa'nın mükemmelliği, nihai formuna gelmeden hiçbir yaratılımda aşikar değildir. İnsanoğlunun durumunda ise, mevcut halimiz tam ve son halimiz değildir. Ancak, tıpkı ağaçtaki meyve gibi, içimizde tahrip edeceğimiz hiçbir şey yok, yada zaten başından içimize konulmazdı.

Egonun gücü harika bir şeydir. Bizi buraya kadar getirdi, ve onun sayesinde mükemmelliğe de ulaşacağız. Bizi ileri doğru iten egodur ve sınırsız gelişimi kolaylaştırır. Ego olmadan, bir insan toplumu olarak ilerleyemedik, ve temelde hayvanlardan bir farkımız olmazdı. Sonuç olarak, egolarımız sağ olsun ki, artık gelip geçici tanıdık arzulara razı olmak istemediğimiz, sadece bunların ötesinde yatana sahip olmak istediğimiz bir duruma doğru geliyoruz.

İşin sırrı, egolarımızı başkalarıyla özgecil bağlanmaya doğru geliştirmek için kullanmakta en iyi ve akıllı yolu bulmaktır. Ve bunu yapmamızı sağlayan yöntem Kabala ilmidir.

Kabala isminin kökü "almak" kelimesinden gelir. Dolayısıyla, Kabala ilmi mükemmel hazzın en mükemmel şekilde nasıl alınacağına ilmidir.

Kabala doğal egoist güdülerimizi bastırmamızı gerektirmez. Tam tersine, bu güdülerin varlığını gözler önüne serer, ve mükemmelliğe ulaşmak için onları en iyi ve etkili şekilde nasıl kullanacağımızı açıklar.

Gelişimimiz sırasında, içimizdeki tüm eğilimleri ve elementleri ahenkli bir şekilde birleştirmemiz, ve onları bu süreçte çalışacak duruma getirmemiz gerekmektedir. Mesela, normal olarak kıskançlık, şehvet, ve gururu negatif koşullar olarak düşünürüz. Hatta çok bilinen bir deyiş vardır; "Kıskançlık, şehvet, ve gurur insanı dünyadan çıkarır" (Avot,4:21).

Ancak pek bilinmeyen, bu deyişin derindeki anlamıdır. Kıskançlık, şehvet, ve gurur bizi bu dünyadan getirir, ancak bizi götürdüğü dünya, Doğa'nın daha üst derecesi olan manevi dünyadır. Fakat burada bir koşul vardır: bu, sadece doğal eğilimlerimizi Doğa'nın özgecil gücüyle dengeyi elde etmemizi sağlayacak, pozitif ve faydalı bir istikamete yönlendirirsek olur.

Dengeyi Yeniden Kurma Fırsatı Olarak Kriz

"Kriz" kelimesini yazmak için Çinliler iki fırça darbesi kullanırlar. Bir fırça darbesi tehlikeyi anlatır diğeri de fırsatı. Kriz durumunda, tehlikenin farkında ol ama fırsatı da gör.

--John F. Kennedy, 12 Nisan 1959 Indianapolis de bir konuşmadan

Doğa dengeye gelmek ister. Tüm eylemleri her bir parçayı dengeye getirmek içindir. Volkanlarla mesela, yeryüzünün derinliklerindeki basınç yerin kabuğu artık onu dengeleyemeyecek duruma gelene dek artar. Bu dengesizliğin çözümü ise yer altı basıncını yerüstü basıncı ile dengeleyen yanardağ patlamasıdır. Bu, Doğa'nın dengesiz bir durumu dengeye getirme yoludur. Fizik ve kimya yasaları maddenin yada nesnenin her hangi bir hareketinin tek nedeninin dengeyi aramak olduğunu açıklarlar. Bu dengeyi sağlamak için, basınç dengesi, yoğunluk, ısı derecesi, suyun en alçak seviyeye akması, ısının ve soğğun dağılması yaratılmıştır. Bilimsel kelimelerle söylemek gerekirse, dengeli bir duruma "homeostasis" (Homo, Latince'de "aynı", ve stasis de "durum" demektir) denir. Homeostasis, realitedeki her şeyin dengeye doğru çekildiği durumdur.

Fakat insan seviyesinde, homeostasis bilinçli katılım gerektirir. Bu nedenle, başkalarına karşı egoist bir yaklaşımın bize ve dünyaya zarar verdiğinin farkında olmadığımız sürece sorumlu tutulamayız. Bunun yerine, Doğa bir dengesizlik olduğunu göstererek yardımımıza koşar ki bu da şu an bizi egoist gelişimimizde kapsamlı bir kriz noktasına götürmesinin sebebidir.

Krizin amacı yanlış yolda yürüdüğümüzü ve rotayı değiştirmemiz gerektiğini bize anlatmaktır. Dolayısıyla, kriz bir ceza değildir, sadece bizi mükemmelliğe getirmek için tasarlanmıştır.

Aslında, dünyada cezalandırma diye bir şey yoktur çünkü egoistler olarak doğmuş olmamız bizim hatamız değildir. Dünyamızda varolan her şey gelişimimiz için birer araçtır.

Gerçekte, haz alma arzusu olan insanlar, eksiklik hissi olmadan bir santim bile kımlıdayamazlar. Diğer bir deyişle, bir arzunun doyumunun eksikliği yüzünden hareket ederiz, ve böylece sadece gelecekteki doyuma doğru hareket ederiz. Bir şeyimiz eksik olduğunda, tatmin olmadığımızda acı çekeriz ve çözümler aramaya başlarız. Ve bu şekilde ilerleyip geliyoruz.

Krizler, Doğa tarafından kasıtlı olarak içimize yerleştirilmiş "yanlış" ların ortaya çıkmasıdır. Bu yanlışlar bizim onları kendi kendimize düzeltmemizi sağlar, ve böylece de kendimizi yükseltiriz. Geçmişte, yüzlerce binlerce yıl önce insanlık acı çektiğinde bunun sebebini anlayamadılar. Bizler şimdi bunun sebebini anlamaya, ve acının bize doğrudan ihsan etme özelliğini, Doğa'nın sevgi ve verme niteliğini, edinmeye doğru işaret ettiğini görmeye hazırız. Bu yüzden, Doğa çağdaş bir insana şunu "sorabilir", "Sana teslim edilene doğru bir şekilde karşılık veriyor musun?" Bugün, acıyla birlikte, Doğa bizim bunun sebebini anlamamıza izin veriyor.

Bugüne kadar, Doğa'yı son derece açık bir tarzda değerlendiriyorduk: Doğa içimizde arzular uyandırarak gelişimimizi teşvik eder, ve biz de kültür, eğitim, bilim, ve teknoloji gibi sayısız yollar vasıtasıyla gelişmek için dört nala koşarız.

Ancak bugün, aniden bir kördüğümüne gelmiş bulunmaktayız, ve durup kendimizi incelemeye zorlanıyoruz. Aslında bu, arzularımızı inceleme yeteneğini kazandığımız andır. Dolayısıyla, bu dakikadan itibaren kendimizi bu incelemeye devam etmeye adıyoruz. Sadece arzularımızı nasıl daha iyi kullanacağımızın farkındalığını geliştirmeye devam edemeyiz; arzularımızı düşünmeye ve onları yeni bir perspektiften tekrar gözden geçirmeye başlamamız lazım. "Arzularımla ne yapıyorum ve ne için?" diye sormaya başlamalıyız. Her birimizin kendisini incelemesi gerekiyor.

Aslında, Doğa'nın gücü sabit bir özgecil güçtür. Değişmez, ve onunla dengeye gelmemiz için bize sürekli baskı yapar. Değişen ve gelişen tek şey, yerleştirilmiş programa göre, içimizdeki egodur. Egonun, Doğa'nın gücünden giderek artan zıtlığı dengesizliği yoğunlaştırır, ki biz bunu baskı, rahatsızlık, acı, ve diğer negatif olgu ve krizler gibi deneyimleriz.

Bu baskının yoğunluğu bizim dengesizliğimizin derecesine bağlıdır. Bu nedendir ki, geçmişte ıstırap ve rahatsızlık daha azdı, çünkü egoizm daha önemsizdi. Bugün, fark ediyoruz ki egoizm her gün artıyor.

Bundan da anlaşıldığı üzere, Doğa'yla olan dengesizliğimizin derecesine göre sadece biz deneyimlediğimiz acının yada mutluluğun yoğunluğunu belirliyoruz. Bir başka deyişle, bütünleşmiş bir sistemin bütünleşmemiş parçaları olmamız acının, ve tüm güçlükler ile krizlerin kökünün tam olarak da sebebidir.

Kişisel ve ortak krizlerin tüm alametlerini insan egosuna bağladığımız zaman – sistemin dengesizliğinin sebebine – bir çözüme doğru hareket edebileceğiz. İstiraba kaynağını anlamak eşlik ettiğinde, acının maksadı hissedildiğinde, bu tür ıstıraplar faydalı olur zira onlar gelişimin güçlerinden gelmişlerdir.

Dolayısıyla, kriz aslında kriz değildir, daha ziyade, önce mevcut durumun inkarı olarak ortaya çıksa da, insanın gelişimini daha da ilerleten bir durumdur. Ancak, eğer yaklaşım ve farkındalığımızı değiştirirsek, ve buna farklı bir perspektiften bakarsak, şimdi kriz gibi görünen aslında altın bir fırsattır.

BÖLÜM 5: DOĞA'NIN YASASINA BOYUN EĞMEK

Amacın kendisi doğru yerleştirilmediyse bir yolu hatasız koşmak mümkün değildir.

--Francis Bacon; Novum Organum, atasözü 81

Yaşamın Maksadı

Doğa'yı işleten ve devamını sağlayan genel güç özgecil bir güçtür. Bu güç, Doğa'nın tüm parçalarını tek bir bedendeki organlar gibi dengede ve ahenkte varolmaya zorlar. Parçalar bu koşulu yerine getirdiği zaman, "yaşam" denilen bir birine bağlanmayı sağlamış olurlar. Bu bağ insan hariç tüm derecelerde mevcuttur; dolayısıyla, insanın yaşamının amacı bu bağı bağımsızca yaratmaktır. Ve Doğa'nın bizi yerine getirmemiz için dürttüğü şey de tam olarak budur.

Böyle bir bağ başkalarına karşı özgecil bir tavır vasıtasıyla edinilir, ve başkalarının iyiliğini düşünerek ifade edilir. Bu yaklaşım mükemmel bir haz bahşeder, zira başkalarıyla böyle bir bağ yaratarak kişi Doğa'nın o kapsamlı yasasıyla dengeye gelir ve onunla tamamen entegre olur.

Bizler karşılıklı bağ halinde işlemeyen tek yaratıklarız, ve bu yüzden "yaşamı" hissedemiyoruz. Suni bir biçimde "hayatta" olduğumuz doğru olmasına rağmen, gelecekte, "yaşam" kelimesinin aslında tamamen farklı bir varoluş tarzıyla ilişkili olduğunu keşfedeceğiz.

Hayatın amacının anlaşılmasına giden yol, çok uzun bir egoistik gelişim döneminden oluşur, birkaç bin yıl süren bir dönem. Bu dönemin sonunda, egonun bizi mutlu edeceği nosyonundan "uyanırız", ve egoizmin artmasının her belanın temeli olduğunu keşfederiz!

Bundan sonra, her birimizin tek bir sistemin parçası olduğunu anlamamız lazım. Başkalarıyla kendimizi özgecil yasaya göre ilişkilendirmeli, ve onlarla tek bir bedende uyumlu organlar olarak bağlanmalıyız.

Başlangıçta, bunu sadece hayatımızdaki problemlerden kaçmak için yapacağız, ve bunun anında gelen ödülü yaşamımızın her alanındaki acıdan kurtulma olacaktır. Hem de yaşamlarımızda yeni bir anlam ve gerçeklik hissi bahsedileceğiz. Ancak, bu sürece başladığımızda, Doğa'nın bizim için planının uygun bir yaşamdan çok öte olduğunu keşfedeceğiz. Eğer hepsi bu kadar olsaydı, dengeleyen-yazılım, özgecil nitelik, tıpkı hayvanlarda olduğu gibi bizim içimize de aşılınmış olurdu.

Ancak işin aslı, mevcut egomuzun bize zararlı olduğunu anlayabilmemiz için egoist bir doğa ile yaratıldık çünkü doğamız Doğa'nın kendi niteliğine terstir. Dengeyi bağımsız bir şekilde aramamız bizi özgeciliğin ödülleri tanımayaya doğru götürür; sevme ve verme nitelikleri.

Görmüş olduğumuz gibi, Doğa'daki her element içinde bulunduğu sisteme fayda sağlamak için çalışır. Ancak, maddesel seviyede, bu dengeli varoluş içgüdüselidir. İnsan ve doğadaki diğer derecelerin arasındaki fark, insanın düşünen bir varlık olmasıdır, ve düşünce gücü realitedeki en kuvvetli güçtür.

Düşünce gücü, yer çekimi, elektrostatik güç, mıknatıs gücü, ve radyasyon gücü gibi tüm cansız güçlerin üstüne çıkabilir. Aynı zamanda, bitkisel seviyede büyüme ve gelişmeyi sağlayan, ve hayvanları onları faydalı şeylere çeken ve zararlı şeylerden uzaklaştıran gücün de üstündedir. Hatta düşünce gücü, insanın egoist arzularının gücünün bile üstündedir.

Dolayısıyla, cansız, bitkisel, ve canlı (hayvansal) seviyelerdeyken, bir elementin sisteme karşı iyi yaklaşımı maddesel seviyede ifade edilir. İnsanda ise, düzelme gerektiren seviye başkalarına karşı olan düşünce ve yaklaşım seviyeleridir. 2000 yıl önce Rav Shimon Bar-Yochai tarafından yazılmış olan ve Kabala ilminde yeni ufuklar açan kitaplardan *Zohar Kitabı* şöyle tanımlar: "Her şey düşüncede açıklığa kavuşur" (*Zohar*, Kısım 2, madde 254).¹⁶

Başkalarıyla tek bir bütün olarak bağlanmaya karşı genetik direnişimiz egoizmimizin bir ifadesidir. Özgecilik ise tam tersidir; başkalarını kendisinin parçası gibi hissetmeye yönelik kişinin kendine özgü bir hareketidir. Dolayısıyla, biz ve Doğa'nın özgecil yasası arasında denge sağlamak için, başkalarına karşı olan özgecil yaklaşımımızdan zevk aldığımız, başkalarını istismar etmek ve onlara hükmetmek yerine, tek bir sistemin parçaları olarak bağlanmaktan zevk aldığımız bir durumda olmamız gerekiyor.

Haz kaynağımızı egoist-temelden özgecil-temele çevirme sürecine egonun *Tikkun'u* (ıslahı), yada basitçe *Tikkun* denilir. Bu süreç, içimizde yeni bir arzunun inşasına bağlıdır, özgecilik özelliğini edinme arzusu.

Islah sürecinde ilerlemek için, düşünce gücünü kullanmamız gereklidir. Baal HaSulam "Düşünce Arzunun Neticesidir" adlı makalesinde, zevk alma arzumuzun düşündüğümüz şeyi belirlediğini anlatır.

Örneğin, arzularımıza ters düşen şeyleri düşünmediğimizi söyler, mesela ölüm günümüz gibi. Sadece istediğimiz şeyleri düşünürüz. Ve arzu düşünceye yol açar; yani arzularımızı gerçekleştirmeyi kolaylaştıran düşüncelerin ortaya çıkmasını sağlar.

Ancak, düşüncenin özel bir yeteneği vardır diye devam eder Baal HaSulam: ters istikamette de işleyebilir. Başka bir deyişle, düşünce arzuyu artırabilir. Bir şey için küçük bir arzumuz varsa, ve onu düşünürsek, bu arzu büyür. Ve onu daha çok düşündükçe, arzu da o kadar çok büyür.

Bu yetenek, büyüyen arzunun düşünceyi yoğunlaştırdığı ve düşüncenin arzuyu artırdığı büyüyen bir daire yaratır. Bu mekanizmayı kullanarak, önemli bulduğumuz ancak sayısız arzularımız içinde onun için uygun arzu seviyesine sahip olmadığımız bir şey için büyük bir arzu inşa ederiz. Bu yolla, özgecilik niteliğini edinme arzusunu arzularımızın merkezi yapabiliriz.

Bu, şu soruyu doğurur: "İçimizdeki arzu bunun için en büyük arzu olmadığı halde, başkalarıyla özgecil bağlanma hakkındaki düşüncelerimizi nasıl artırabiliriz." Nihayetinde, şu an içimizde bir çok arzu var, hatta büyük arzular, daha karmaşık ve aşık, ve bizim düşündüğümüz arzular bunlar." Yada kısacası, "Bu düşünce-arzu-düşünce tekerleğini nasıl harekete geçirebiliriz?"

İşte sosyal çevremizin etkisinin rolü burada ortaya çıkıyor. Eğer etrafımızda uygun çevreyi inşa etmeyi bilirsek, bu, Doğa'nın özgecilik niteliğini edinme dürtümüzü artırarak yeni arzular ve düşüncelerin kaynağı olarak hizmet edecektir. İnsanın gelişiminde sosyal çevresinin öneminden dolayı, önümüzdeki iki bölümü bu konuya adayacağız.

¹⁶ Zohar Kitabı'yla ilgili tüm gönderiler Yehuda Ashlag'ın *Sulam Tefsiri ile Zohar'*ndan bahseder.

Ne yapmalıyız?

Pozitif bir geleceğin buna bağlı olduğunu kabul ederek, Doğa'nın gücüyle dengeye ulaşmanın faydalarını düşünmeye başlamalıyız. Düşüncelerimizi, nerede olurlarsa olsunlar tüm insanları kapsayan tek ve bütünleşmiş bir sistemin parçaları olduğumuz üzerine odaklamalıyız, ve başkalarıyla da buna göre bağ kurmalıyız.

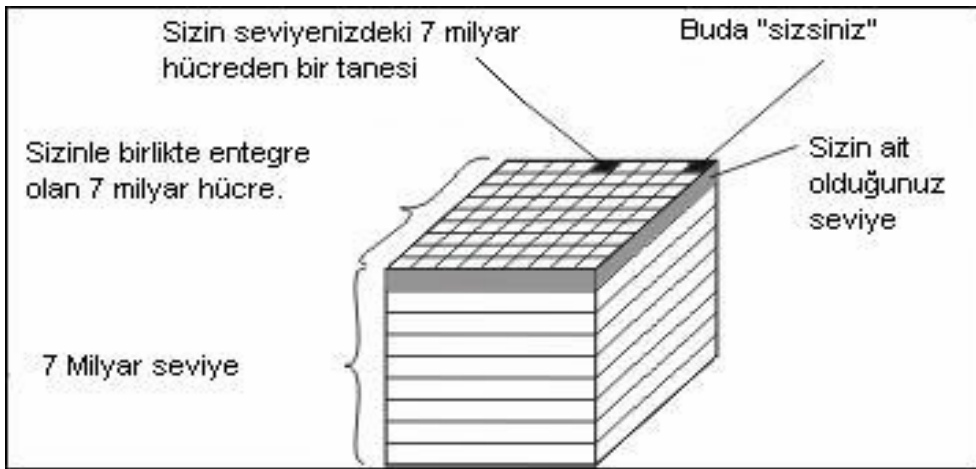
Başkalarına karşı doğru özgecil bir yaklaşım, niyetimizi, düşüncemizi, ve ilgimizi onların iyiliği için yönlendirmemize anlamına gelir. Düşüncelerimiz başkalarına hedeflenmiş ise, onların yaşamlarını sürdürebilmek için ihtiyaçları olan her şeyi almalarını isteriz. Ancak, fiziksel iyiliğin ötesinde, düşünce gücümüzü başkalarının farkındalık seviyesini yükseltmeye odaklamalıyız. Her bir kişinin bütünü parçası olarak hissetmesini, ve buna göre fonksiyon görmesini istemeliyiz.

Bu, düşünce seviyesinde ilk ve en önemli iç çalışmadır. Bu düşünce üzerine düşünmek ve aklımızdan çıkartmamak önemlidir. Mutluluğumuz ve iyiliğimiz bu düşüncelere bağlı olduğundan böyle düşüncelere büyük önem atfetmeliyiz. Bu düşünceler sayesinde problemlerimizden ve güçlüklerden kurtulacağız. İlk etapta soyut görünebilir ancak pozitif bir gelecek tamamen buna ve sadece buna bağlıdır.

Başkalarına karşı içsel özgecil yaklaşımın dışında-düşünce bazında- aynı zamanda onlara karşı özgecil *davranışlar* da gerçekleştirebiliriz: hayatın amacı ve ona nasıl ulaşılacağıyla ilgili bilgilerimizi paylaşabiliriz. Eğer bu bilgiyi başkalarına aktarırsak ve onlar da problemin farkındalığına ortak olurlarsa, çözümle ilgili aynı düşüncelere ve zihinsel yaklaşıma sahiplerse o zaman parçası olduğumuz eşsiz sistemde pozitif bir değişimi harekete geçirmiş oluruz. Sonuç olarak, bizim farkındalığımız artar ve anında yaşamlarımızda pozitif değişiklikler deneyimleriz.

Başkalarına karşı yaklaşımını değiştiren tek bir kişi tüm insanlıkta değişime sebep olur. Aslında, tek bir birey ile insanlık arasındaki ilişkiyi şu şekilde resimlendirebiliriz: siz ve tüm insanlık tek bir sistemin parçasısınız. Ancak, insanlığın diğer üyeleri tamamen sizin onlarla çalışma şeklinize bağlıdır. Tüm dünya sizin elinizde. İşte bu, realitenin her bir kişi için nasıl düzenlendiğidir.

Bunu anlamak için yedi milyar, aşağı yukarı dünyadaki insanların sayısı kadar, katı olan bir küp hayal edelim. Her bir kat bir kişiyi temsil etsin ve o kişi tarafından yönetilsin. Her bir katın içinde, yedi milyar hücre olsun ve bunların biri sizsiniz. Geri kalan hücreler sizin içinizdeki diğer insanların birleşmesini temsil etsin. Başka bir deyişle, her bir kişi tüm diğer insanlarla iç içe geçmiştir; dolayısıyla, hepimiz bir birimize bağlanmış durumdayız.

Bireyin Doğa'nın tek sistemiyle bütünleşmesi

Kendi katmanınızdaki diğer hücrelerden birine bile yaklaşımınızı düzeltmiş olsanız, onda kendi parçanızı uyandırmışsınızdır. Bu, o bireyde pozitif bir değişiklik yaratır ki bu da kişiyi diğerlerine karşı yaklaşımını düzeltme isteğine yakınlaştırır.

Ve bu değişim sadece o tek kişiden daha fazlasını etkiler. Kişinin bütünleştiği tüm diğer hücreleri de dahil olmak üzere o kişinin tüm seviyesini etkiler. Dahası, diğer hücrelerin her biri küpte kendi katmanına sahiptir ve şimdi bu katman da uyandırılmıştır.

Aslında, tek bir kişi diğerlerine karşı yaklaşımını düzelttiğinde bu tüm insanların farkındalığında bilinçsiz, pozitif değişiklikler süreci olan bir olaylar zincirini kışkırtır. Küpteki katmanlar arasındaki bu etkileşimler tüm insanlığı düzelme ve bütünlüğe doğru teşvik eder.

Şu an insanoğlunun özgecil Doğa'yla zıt olduğunu akılda tutmalıyız. Dolayısıyla, en küçük bir değişim bile yapmış olsak insanoğlunu Doğa'yla dengeye biraz daha yaklaştırmış oluruz. Artan denge azaltılmış dengesizlik, ve bununla birlikte de azalmış negatif olgular demektir.

Başkalarına karşı yaklaşımını düzeltmemiş insanlar bunu henüz hissetmemelerine karşın, bu değişime sebep olanlar bunu anında hissedeceklerdir. Dolayısıyla tek bir sistemin parçaları olduğumuz farkındalığını artıracak düşünceleri ve eylemleri ne kadar sürdürürsek, o kadar kısa zamanda bizi hoş karşılayan bir dünya, zevkli ve iyi bir yerde yaşadığımızı hissederiz.

İnsanın düşünce gücü ve realite üzerindeki can alıcı etkisi, büyük Kabalist Rav Abraham Isaac HaCohen Kook'un (el yazması, sf.60) şu sözlerinde ifade bulur: "Yaşamın gücünü ve düşünce gücünün gerçekliğini hissetmek, olgunun yüceliğini ve yaşamın uygulamasını, ve düşüncenin gerçekliğinin gücünü bilmek alışkanlık gerektirir. Düşüncenin daha da yükseldiğini, arındığını ve cilalandığını anlama farkındalığı vasıtasıyla insan ve dünya da yükselir, arınır ve cilalanır. Ve, düşünce gücünün altında olan realitenin tüm yönleri, yükselişleri ve inişleri, her zaman insanın düşünce gücünün yükseliş ve inişine bağlıdır."

Kişinin düşüncesi yükseldiğinde, ve başkalarına karşı yaklaşımını düzeltmekle ödüllendirildiğinde, o kişi yeni arzular edinir:

- *Kesef* (para), *Kisuf* (özlem) kelimesinden gelir. Bu, kişinin başkalarının arzularını edinmesi ve onların memnuniyetlikleriyle ilgilenmesiyle bağlantılıdır, tıpkı çocuklarının bakımıyla uğraşan ve onların ihtiyaçlarını karşılamaktan zevk alan bir anne gibi.
- Saygı – kişi herkese saygı duyar ve onlara ortaklarıymış gibi davranır.
- Bilgi – kişi başkalarının neye ihtiyaç duyduğunu anlamak için herkesten öğrenmeyi ister, onlarla bağ kurmak ve dolayısıyla Doğa'yla dengeye ulaşmak için. Sonuç olarak, kişiye anlayış ve realiteyi saran özgecil düşünce hissi bahşedilir: Doğa'nın düşüncesi. Bu, Doğa'daki en yüksek dereceye, mükemmelliğe, giriştir.

Göründüğünden Daha Kolay

Haz kaynağımızı egoizmden zevk almaktan özgeciliğe zevk almaya değiştirdiğimiz düzelme süreci, ilk başta çok karmaşık görünür. Ancak, realite ilk izleniminden çok farklıdır. *Dünyada Barış*'da Baal HaSulam şöyle der: "İlk bakışta, plan hayal ürünü gibi, insan doğasının üzerinde bir şey gibi görünür. Ancak derinlemesine araştırdığımızda,

kendi için almak ile başkalarına ihsan etmek arasındaki aykırılığın psikolojik bir olaydan başka bir şey olmadığını görürüz.”

“Psikolojik aykırılık” kelimesi terapistler tarafından çözülecek bir problem olduğu anlamına gelmez; tersine problemin, nasıl haz aldığımızı bizim içsel yaklaşımımız olduğunu gösterir. Egoist memnuniyetliklerden haz almaya öyle alışmışız ki, başka bir şekilde zevk almanın mümkün olduğunu kavramak bile bizim için zordur.

Egoyu düzeltmeden olduğu haliyle yol almak – zaman öldürmek ve hayatın akıntısıyla sürüklenmek, “que sera sera” (ne olacaksa, olacaktır) yaklaşımı, bize daha kolay görünür. Ancak hakikat çok farklıdır. Farkında olmasak da, o çok güvendiğimiz ve bizi her zaman en uygun duruma götüreceğine itimat ettiğimiz egomuz, aslında gerçekten “biz” değildir. Tam tersine ego, içimizde oturan ve isteklerine boyun eğdiren bir zorba gibidir. Açıkçası, bu taleplerin kendi taleplerimiz olduğunu ve egomuzun bizim yararımız için çalıştığını düşünmeye alışmışız.

Gerçekte her şeyi isteyen ego olmasına rağmen, egonun, hükümdarlığına razı olup olmadığını sormadan, bizi oyuna getirir gibi ve biz bazı şeyleri istiyormuşuz gibi içimizde çalışarak bize hükmettiğini düşünmeliyiz. Egonun bizden taleplerini yerine getirmenin bize ne kadar çaba ve enerjiye mal olduğunu, ve bu muazzam çabanın karşılığında aldığımız ufak ödülü gördüğümüzde, hali hazırda düzeltilmemiş şekliyle, egoya zalimlerin zalimiymiş gibi muamele ederiz.

Baal HaSulam şöyle der; eğer insanlar sarf ettikleri çabayla hayatta gerçekten aldıkları hazzı karşılaştırsalardı, “devamlılıklarını sağlayabilmek için katlandıkları acı ve ıstırapın, bu yaşamda hissettikleri küçük hazdan kat kat daha büyük” olduğunu keşfederlerdi. (On Sefirot’un İncelenmesi’ne Giriş, Madde 3). Ancak bu gerçek bizden gizlenmiştir.

Egomuz kendini içimizde gizler ve giydirir, sanki o ve biz aynıymışız gibi. Tekrar tekrar bizi egoist arzuları amaç edinmeye zorlar. Ancak gerçekte özümüz bize görüldüğü gibi, egoist zevk alma arzusu değil sadece zevk alma arzusudur. Diğer bir deyişle, “egomuz” gerçekten bizim egomuz değildir, ve ikisini ayırt etmeliyiz.

Kişi bu ayrımı yapıp, Doğa’yla dengeyi sağlamak için özgecilik özelliğini edinmek istediği anda Doğa’nın pozitif desteğini hisseder. Egoist eylemlere karşı çaba harcamak ile özgecil eylemlere karşı çaba harcamak arasındaki büyük farkı dikkate almalıyız. Kişi bir kez Doğa’nın niteliğini edindiğinde, gerçekleştirdiği özgecil eylemler bir daha enerji ve çaba gerektirmez. Tam tersine, yükselme, neşe ve zindelik, ve doyum hisleri getirerek kolaylıkla ve rahatlıkla uygulanır.

Aslında özgecil eylemler enerji gerektirmez, üretirler. Sebebi de, özgecil gücün güneş gibi ışık yayması ve aslında sabit ve tükenmez bir enerji kaynağı olmasıdır. Egoist güç, bununla beraber, her zaman almak ve edinmek ister, dolayısıyla, daima eksiklik içindedir.

Kişi bu olguyu, bir elektrik pilinin negatif ve pozitif kutuplarıyla karşılaştırabilir. Kendisini pozitif güçle özdeşleştirdiği anda, kişi enerji dolu ve sonsuz yeteneklerle dolmuş hisseder. Kişi, kendi içinde sınırsız enerji yaratan ve salıveren sonsuz bir kaynak gibi olur.

Dolayısıyla, Baal HaSulam’ın söylediği gibi, karşı karşıya olduğumuz problem sadece psikolojiktir – yani yalnızca görünüşte bize faydası olan egoist hesaplamalardan kopmak ve özgecil hesaplara doğru değişmektedir. Bu yolla, alma arzumuzun anında sınırsız haz deneyimlemesi garantilenmiştir, çünkü gerçek ve tam hazlar sadece başkalarıyla özgecil bağlanmayla bulunur.

Uzun Yol ve Kısa Yol

Özgecilik niteliğini edinmek bizim yaşamdaki amacımızdır. Doğa'nın evrimsel yasası tarafından bu amaca doğru egoizmin kendi aracılığıyla itiliriz. Doğa'nın maksadı bizim gerekli olan ıslahı anlamamız, ve farkındalık ve anlayış vasıtasıyla, ve başkalarına karşı yaklaşımımızı değiştirme sürecini kabul ederek kendimizi tamamlamamızdır. Dolayısıyla, her birimiz iki yol arasında seçim yapabiliriz:

1. Egoist doğamızı, Doğa'nın özgecil niteliğine göre zararlı ve zıt olarak kabul ederek kendimizi evrimsel süreçte yükseltmek, ve onu düzeltme yöntemini öğrenmek.
2. Doğa'yla dengesizlikten kaynaklanan darbeler, baskılar, ve ıstıraplar bizi isteğimiz dışında bir düzelme yöntemi aramaya zorlayana dek beklemek.

Baskı ve ıstıraptan kurtularak egoyu ıslah etmek garanti edilmiştir. Ancak bize önce evrimsel süreci seçme opsiyonu verilmiştir, dolayısıyla da egoyu anlamak ve kontrol etmek. Böyle yaparak, Doğa'nın evrensel yasası ile hızla ve acısızca dengeleniriz, yani karşılıksız verme ve sevme özgecil yasasıyla. Bu iki tekamül yoluna, "ıslah yolu" ve "ıstırap yolu" denir.

Eninde sonunda yasalarına uyacağımız Doğa'nın, nihai kazanan olduğu hiç kuşkusuzdur. Ancak bunu nasıl yapmayı seçeceğimiz soru işaretidir. Eğer kendi irademizin dengesine doğru yürümeyi tercih edersek, ıstırap bizi bunu yapmaya zorlamadan, mutlu oluruz. Aksi takdirde, zorluklar bizi arkadan zorlar ve farklı tür bir motivasyon verir. Ne gariptir ki Latince'de hareket ettirici-güdü kelimesi *stimulus*, aslında daha hızlı yürümeleri için kaba ete dürtülen keskin bir çubuktur!

Varolan en iyi durum olan Doğa'yla denge halini deneyimlemek için önce onun zıt halini, varolan en kötü koşulu deneyimlememiz gerekiyor gibi görünüyor. Bu, her şeyi iki zıtlıktan algılamamızdandır: karanlığa kıyasla aydınlık, siyaha kıyasla beyaz, acıya kıyasla tatlı, ve benzeri şekilde.

Bununla birlikte, kötü hali deneyimlemek için iki yol mümkündür. İlki gerçekten bu durumun içinde olmaktır, ve ikincisi de zihnimizde resmetmektir. İşte bu sebepten dolayı duygusal ve zeki varlıklar olarak yaratıldık.

Fiziksel olarak deneyimlemeden Doğa'yla bizim aramızdaki tam dengesizliğin korkunç anlamını hayalimizde canlandırabiliriz; şöyle yazılmıştır, "Kim bilgedir? Geleceği gören kişi." (*Talmud Bavli, Tamid, 32:1*). Mümkün olan en kötü duruma ulaşmadan önce bu durumu yeterince açık seçik hayal edebilirsek, bu betimleme bizi gelecek kötülüklerden zaman içinde iyiliğe doğru döndürecek itici güç olarak hizmet edebilir.

Böyle yaparak, muazzam ıstıraptan kurtuluruz ve evrimimizin temposunu hızlandırırız. Tüm kaosların ve problemlerin sebebi hakkındaki bilgiyi yaymak, ve bunların çözüm yolu ve yeni bir hayata doğru yönelmek, insanoğlunun ıslah yolunda ilerleyişini hızlandıracaktır.

Başkalarına Karşı Yaklaşımımızı Değiştirmek Doğa'nın Tamamını Dengeye Getirir

Başkalarına karşı yaklaşımımızı değiştirmenin, bizi toplumsal-insan derecesindeki problemlerin çözümüne götüreceğini kolaylıkla görebiliriz. Bu, savaşların sonu, şiddet ve terörün sonu, ve insanlar arasında genel düşmanlığın sonu demek olacaktır.

Bununla beraber, aynı kargaşa Doğa'nın diğer seviyelerinde de, cansız, bitkisel, ve hayvansal, ortaya çıkmaktadır. Peki onlara ne olacak? Durumları nasıl iyileşecek? Öyle görünüyor ki Yeryüzünün, suyun, havanın, bitki örtüsünün, ve hayvanların durumlarına eğilebilmek için onlara doğrudan tesir etmeliyiz. Dolayısıyla, Kabala'nın ıslah yönteminin

insan ilişkilerine odaklanması ve bu ilişkileri tüm doğanın durumuna bir anahtar olarak görmesi şaşırtıcıdır.

Egoist insan ilişkilerimizi düzeltmemiz diğer derecelerin durumlarını da etkiliyor olabilir mi? Mesela, bizi tehdit eden ekolojik tehlikeleri ve kaynakların kıtlığını çözebilir mi?

Doğa'nın özgecil gücünün tek güç olduğunu bilmeliyiz. İçinde bölümleri yoktur. Ancak bize kıyasla, cansız Doğa, bitkisel Doğa, hayvansal Doğa, ve konuşan Doğa olarak bölünmüştür. Başka bir deyişle, Doğa'nın bizi etkileyen dört derecesi vardır.

Örneğin cansız seviyede, bizi Yeryüzü vasıtasıyla etkilemektedir. Bitkisel seviyede bitkiler ve ağaçlar vasıtasıyla, hayvansal seviyede hayvanlar ve kendi bedenlerimiz vasıtasıyla; ve konuşan derecede sosyal çevremiz aracılığıyla etkilenmekteyiz. Ancak hepsi de aynı güçtür ve, daha sonra öğreneceğimiz gibi, sadece duyularımız bu gücü bir çok seviye ve sayısız güce bölmektedir.

Kişi, özgecil güçle en yüksek denge noktasına aynı düşünce, arzu, ve niyette olursa ulaşır. Bu denge seviyesine "konuşan derece" denir. Eğer başkalarını seversek, insanlık tek bir birim olarak varolursa, ve bir birimize tek bir organizmanın parçaları gibi bağlanırsak, bizler bu suretle kendimizle ve o en yüksek seviyedeki güç ile denge yaratırız.

Bu yüzden, bu güç tüm diğer alt seviyelerde dengelenir. Dolayısıyla, tüm negatif dengesizlik göstergeleri – bugün her seviyede deneyimlediğimiz ıstırap ve ölüm: cansız, bitkisel, hayvansal, ve insan – sona erer.

Bununla beraber, kendimizi Doğa'nın gücüne göre, konuşan seviyeden alt seviyelerle dengelediğimizde; cansız, bitkisel yada hayvansal seviyelere yaklaşımımızı düzelttiğimizde, bu seviyelerde yine de dengesizlik deneyimleriz. Örneğin, Doğa'nın tüm cansız dereceleriyle sevgiyle ilgilenirsek ve toprağı, ozon tabakasını vs mahvetmekten kaçınırsak cansız seviyede bir denge yaratırız. Ancak bitkisel, hayvansal, ve konuşan seviyede dengesizlikler olduğu gibi kalır.

Bu nedenle, Doğa'nın gücünün bize olumlu davranmasına karşın, değişim yine de çok küçük ve sınırlı olurdu. Eğer insan bitkisel derecede Doğa'ya da sevgiyle davransaydı, elbette o derecede dengeyi artırırdu. Sonuç olarak, koşulumuzun biraz daha rahatlayıp kolaylaştığını hissederdik. Benzer şekilde, Doğa'ya hayvansal derecede aynı şekilde davransaydık, bu, koşulumuzu biraz daha iyileştirirdi.

Ancak bunların hepsi konuşan seviyeyi dengelemeye kıyasla hiçbir şey değildir. Bu nedenle, dengelenmesi gereken içimizdeki konuşan derecedir.

Bu durum, yetenek ve becerilerini göz ardı ederek yaşama bir çocuğun bakış açısıyla yaklaşan bir yetişkinle kıyaslanabilir. Böyle davranmakla yetişkin, Doğa'nın her bir kişiye davranış şekliyle senkronize değildir: yani, birey bu potansiyeli fark etmese de Doğa onların içlerine aşılınmış evrimsel potansiyelle uygun olarak davranır.

Doğa her şeyi dengeye getirmeyi arzular, ancak bu sadece insanın diğerlerine karşı yaklaşımı özgecil olduğunda başarılıdır. Bu nedenle, tüm mevcut süreçleri ileriye doğru iten dengeleyici yasa, bizi de dengelenmeye sevk eder, özellikle de konuşan seviyede.

Dolayısıyla, bizler insanlar arasında özgecil bir bağ yaratana dek Doğa'nın gücünü üzerimizde negatif bir etki olarak deneyimlemeye devam edeceğiz. Hislerimiz Doğa'yı farklı seviyelere böldüğünden, realitenin tüm seviyelerinde kaoslar yaratmaya da devam edeceğiz. Bu nedenle, ekoloji gibi tek bir problemle baş etmeye çalışırken, başka problemler her bir taraftan ve çok daha çabuk ortaya çıkacaklar.

Gerçek problemden, yani insanlar arasındaki egoist ilişkileri düzeltmekten kaçmayı ümit edip Doğa'nın daha düşük seviyeleriyle ilgilenmeyi kendimize yediremeyiz. Bütün Doğa kesinlikle bizim ilişkilerimizi düzeltmemize bağımlıdır. Eğer gerçekten Doğa'yı geliştirmek istiyorsak, kişisel ilişkilerimiz üzerine çalışmak bunu yapmanın yoludur.

İnsanlar, doğalarının özgür seçim fırsatı bahsettiği tek yaratıklardır; bu seçim sadece insan ilişkilerini düzeltme seviyesindedir. Doğa'nın tüm derecelerinin kapsamlı dengelenmesi yalnız bizim bu seçimin farkına varmamıza bağlıdır.

Dünyada olan her şey yalnız insanoğluna bağlıdır. *Zohar Kitabı'nın (Zohar, Vayikra, madde 113)* açıkladığı şey budur. Her şeyin, kendimiz ve başkalarıyla aramızda doğru bağlantıyı kurmak, ve Doğa'nın özgecilik niteliğini edinmek üzere insanoğlu için var olduğunu ve ortaya çıktığını belirtir. Bu, dünyanın tüm problemlerine nihai çözümü getirecek, ve tüm Doğa düzeltilmiş bir surette, uyum ve mükemmellik içinde var olacaktır.

Rav Kook, bu ifadeyi el yazmalarında şu sözlerle tanımlar: "Yaratılışın gücü ve global idare nihai mükemmellikle uygulanmıştır...Bununla beraber, ıslahtan yoksun küçük bir kısım vardır... ve tüm yaratılmış varlıkların ıslahı bunun ıslahının tamamlanmasına bağlıdır. Bu küçük parça, arzusunun şekli ve maneviyatının benzerliğiyle, insan ruhudur. Bu parça insana ıslah etmesi için verilmiştir, ve tüm yaratılan varlığı, bununla tamamlaması için." Burada sunulduğu şekliyle, Doğa'nın yasaları Kabalistlerin Doğa'yı bütünüyle incelerken keşfettikleri gizlenmiş yasalardır. Mevcudiyetimizin tüm problemlerinin nasıl çözüleceğini gösterirler. İspat edilemezler ancak mantıklı ve inandırıcı bir tarzda açıklanabilirler. Sonunda, bütün açıklamalardan sonra, bu yasaları kabul edip etmeme kararı bireyindir.

Ve bunun böyle olmasının sebebi Doğa'nın bizim özgürlüğümüzü, ve nerede bu yasalardan saptığımızı - ki bu Doğa'nın üzerimizdeki etkisini negatif hissetmemize sebep olan değişimdir - bulmak için çaba harcıyıp harcamamak isteğini seçmekte dirayetimizi korumamızı istemesidir.

Eğer bir şeyler karşımızda somut gerçekler, açık ve su götürmez bir şekilde ortaya çıksaydı, derecemizin eşsiz potansiyelini anlamamızın tek yolu olan özgürce seçim dirayetimizi bizden çalardı. İşte o zaman, tamamen Doğa'nın emirleriyle işleyen hayvansal dereceye inmiş oluruz. Doğa, bunu kendimizin tamamlamasını mümkün kılmak ve içimizde tam konuşan dereceyi kendimizin inşa etmesi için bizi böyle bir gizlilik içine yerleştirdi. Eğer özgür seçim fırsatını en iyi şekilde değerlendirirsek başarılı oluruz.

Bölüm Altı: Özgürlük Yolu

Her birimiz kendimizi bireysel bir varlık, eşsiz, bağımsız hareket eden bir kurum olarak algılarız. İnsanoğlunun yüz yıllar boyunca belli bir ölçüde özgürlük edinmek için savaşması hiç de tesadüf değildir. Özgürlük kavramı tüm yaratılanları ilgilendirir. Tutsak alındıklarında, özgürlükleri hiçe sayıldığında, hayvanların nasıl acı çektiklerini görebiliriz. Her hangi bir varlık tutsak alındığında, bu Doğa'nın uyumsuzluğuna katıksız kanıttır.

Ancak, özgürlük olgusunun kendisini anlayışımız oldukça bulanıktır. Derinlemesine incelersek, geriye neredeyse hiçbir şey kalmaz. Dolayısıyla, bir kimsenin özgürlüğünü talep ettiğimizde, her bireyin aslında özgürlük, ve özgürlüğü arzulamanın ne olduğunu gerçekten bildiğini var saymalıyız. Ancak en başta ve ilk olarak, kişinin özgür iradeyle hareket etme yetisi var mı görmeliyiz?

Hayat, daha iyi bir yaşamı keşfetmek için sonsuz bir savaştır. Hiç kendimize gerçekte neyi kontrol etmiş olduğumuzu, ve neyi etmediğimizi sorduk mu? Başlangıçta her şey zaten planlanmıştır, ancak bizler olayların seyri bize bağıymış gibi hareket etmeye devam ederiz.

Özgürlük konsepti, yaşamın tamamını kapsayan doğal bir yasa gibi işler. Bundan dolayı, her varlık özgürlüğü arzular. Ancak, Doğa hangi eylemleri seçmekte özgür olduğumuzla, ve hangilerinin bize sadece seçim özgürlüğü illüzyonu verdiği ile ilgili bilgi sağlamaz.

Dolayısıyla, Doğa bizi acizlik, belirsizlik, ve kendi içimizde yada genel olarak yaşam içinde her şeyi değiştirme dirayeti hayali durumuna yerleştirir. Doğa bunu, yaşam koşusuna mola verip, şu soruya biraz zaman adamamız için yapar: "Neyi etkileyebiliriz?". Eğer içimizde ve dışımızda hangi elementlerin bizi şekillendirdiğini bilirsek, Doğa'nın bize kesinlikle hangi alanda kaderimizi kontrol etme izni verdiği anlayabiliriz.

Haz Ve Acı

Haz ve acı, yaşamlarımızın onlar vasıtasıyla yönetildiği iki güçtür. Kalıtsal Doğa'mız – zevk alma arzusu – bizi önceden belirlenmiş davranışsal formülü izlemeye zorlar: minimum çabayla maksimum haz alma arzusu. Dolayısıyla, hazzı seçip acıdan kaçmaya zorlanırsınız. Bunda, herhangi bir hayvan ile bizim aramızda hiç fark yoktur.

Psikoloji, her kişinin önceliklerini değiştirme olasılığını benimser. Bize, farklı karlılık hesapları yapmamız öğretilir. Geleceği herkesin gözünde övmek de mümkün tabi, böylece kişi gelecekteki kazançlar için şu anki büyük acıları deneyimlemeyi kabul edecektir.

Mesela, yüksek maaş yada saygın bir pozisyon sağlayacak bir iş öğrenmek için eğitime muazzam çaba harcamayı amaçlıyoruz. Hepsisi, karlılık hesaplaması meselesidir. Ne kadar

çabanın ne kadar benzer haz getireceğini hesaplarız, ve eğer artan miktar haz ise, bunu gerçekleştirmeye çalışırız. İşte bu şekilde inşa ediliriz.

İnsan ve hayvan arasındaki tek fark, insanın gelecekteki bir hedefi beklemesi, ve gelecek bir ödül için belli miktar zorluk ve acı deneyimlemeyi kabul etmesidir. Belli bir kişiyi incelersek, tüm eylemlerin bu tür hesaplamalardan kaynaklandığını ve kişinin aslında bu eylemleri gayri ihtiyari gerçekleştirdiğini görürüz.

Zevk alma arzusu bizi acıdan kaçıp hazzı seçmeye zorlasa da, isteyeceğimiz hazzın *türünü* seçmek elimizden gelmez. Bunun sebebi, neyden zevk alınacağı kararının tamamen bizim dışımızda olmasıdır, çünkü bu başkalarının kararları tarafından etkilenmektedir.

Her bir kişi emsalsiz yasalar ve kültür ortamı içinde yaşar. Bunlar sadece bizim davranışlarımızın kurallarını belirlemez, aynı zamanda yaşamın her safhasına karşı yaklaşımımızı etkiler.

İşin doğrusu, yaşam biçimimizi, ilgi alanlarımızı, boş zaman aktivitelerimizi, yediğimiz yemeği, yada takip ettiğimiz giyim modasını bizler seçmiyoruz. Bunların tümü çevremizdeki toplumun geçici heves ve zevklerine göre seçiliyorlar.

Dahası, seçen mutlaka toplumun daha iyi tarafı değil tersine sayıca büyük kısmıdır. Aslında, davranış normlarımız haline gelmiş olan toplumumuzun üslup ve tercihleri tarafından zincirlenmiş durumdayız.

Toplumun takdirini kazanmak yaptığımız her şey için bizi harekete geçiren şeydir. Farklı olmak, ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmak istediğimizde, yada kimsenin satın almadığını almak, yada hatta toplumdaki bir köşeye çekilip kendimizi tecrit ettiğimizde bile toplumun takdirini kazanmak için yaparız. "Benim hakkımda ne derler?" ve "Benim hakkımda ne düşünürler?" gibi düşünceler, ne kadar inkar edip bastırsak da, bizim için en önemli etkenlerdir. Nihayetinde, bunları itiraf etmek "kendimizi" yürürlükten kaldırmak gibi görünür.

Seçim Nerede Devreye Girer?

Yukarıdakilerin hangisinde, eğer varsa, özgür seçimi bulabiliriz? Bu soruyu cevaplamak için önce kendi özümüzü anlamalı ve bizi oluşturan elementleri görmeliyiz. 1933'de yazılan, "Özgürlük" makalesinde, Baal HaSulam her maddenin ve her kişinin içinde onları tanımlayan dört faktör olduğunu açıklar. Bu faktörleri izah etmek için bir buğday tohumunun büyümesi örneğini kullanır. Tohumun büyüme sürecini izlemek kolay olduğundan ve olguyu bütünüyle anlamamızı sağlayacağı için mükemmel bir örnektir bu.

1. İlk Madde – Genetik Özümüz

İlk madde, her nesnenin içindeki genetik özdür. Farklı şekiller alabileceği gibi, kendi içinde, asla değişmez. Örneğin, buğday toprakta çürüdüğü ve şeklini tamamen kaybettiği zaman, onun genetik özünden yeni bir buğday tomurcuğu daha büyür. İlk etken, öz, temel ilkeler, genetik kodumuz, ilk başlangıçtan bizim içimizdedir. Dolayısıyla, bunu değiştirmek yada etkilememiz olanaksızdır.

2. Değiştirilemeyen Nitelikler

Özün evrimsel yasaları asla değişmez, ve her nesnenin değişmez nitelikleri bunlardan çıkar. Örneğin, bir buğday tanesi asla buğday dışında başka bir tahıl üretmeyecektir; sadece daha önceki kaybettiği buğday şeklini üretecektir.

Bu yasalar ve onlardan çıkan nitelikler Doğa tarafından önceden belirlenmiştir. Her tohum, her hayvan, ve her insan özün evrimsel yasalarını ihtiva ederler. Bizi oluşturan ve etkileyemediğimiz ikinci etken budur.

3. Toplum Etkileme Yoluyla Değiştirilebilen Nitelikler

Tohum aynı tür tohum kalmakla birlikte, dış görüntüsü dışsal çevreye göre değişir. Bir diğer deyişle, dışsal elementler tarafından etkilenip, kurallar tarafından tanımlandığında, özün "zarfı" niteliklerini değiştirir.

Dışsal çevrenin etkisi öze daha fazla elementler ekler, ve birlikte aynı özün yeni niteliğini oluştururlar. Bu elementler, güneş, toprak, gübre, nem, ve yağmur olabilir. Ve yeni buğdayın miktarı ve kalitesini olduğu kadar büyürken karşılaşacağı güçlükleri de belirlerler.

Bu örneği tohum yerine bir insana uygularsak, dışsal çevre ebeveynler, öğretmenler, arkadaşlar, çalışma arkadaşları, kitaplar, ve kişinin medyadan kendine kattıkları olabilir. Dolayısıyla, üçüncü faktör yasalar aracılığıyla çevrenin kişiyi etkilemesi, ve değişebilen nitelikleri değiştirmeye teşvik etmesidir.

4. Nesneyi Etkileyen Çevredeki Değişiklikler

Buğdayın büyümesini etkileyen çevrenin kendisi dışsal elementler tarafından etkilenmektedir. Bu elementler etkili bir şekilde değişebilir: örneğin, tüm tohumların çürümesine yada kurummasına sebep olan kuraklık yada sel olabilir. İnsan için ise, bu dördüncü faktör çevrenin kendisindeki değişiklikleri kapsar ki, bunlar da daha sonra kişinin içindeki değişebilen nitelikleri nasıl etkilediğini değiştirir.

Dolayısıyla, bu dört faktör her bir nesnenin genel durumunu tanımlar. Bu faktörler kişinin karakterini, düşünüş tarzını ve sonuç çıkarma sürecini tanımlarlar. Hatta her hangi bir anda, kişinin ne istediğini ve nasıl davrandığını bile belirlerler. Baal HaSulam, "Özgürlük" makalesinde bu faktörlerin her birini uzun uzadıya inceler ve şu sonuçlara varır:

1. Kişi genetik kodunu, özünü değiştiremez;
2. Kişi, özünü evrimselleştiren yasaları değiştiremez;
3. Kişi, dışsal elementler aracılığıyla gelişimini etkileyen yasaları değiştiremez;
4. Kişi içinde bulunduğu, ve tamamen bağımlı olduğu çevreyi değiştirebilir, ve yaşam amaçlarını edinmek için daha uygun bir çevre seçebilir.

Bir başka deyişle, kendi özümüzü ve onun gelişim tarzını tanımlayamadığımız için kendimizi doğrudan etkileyemeyiz. Ayrıca, çevrenin bizi etkilemek için kullandığı yasaları değiştirme yetimiz de yoktur. Ancak, çevremizi geliştirmek yoluyla yaşamlarımızı ve kaderlerimizi etkileyebiliriz. Dolayısıyla, tek özgür seçimimiz, *doğru çevreyi seçmektir*. Bizi saran koşullarda değişimi teşvik edersek ve çevremizi geliştirsek, çevrenin değişebilen niteliklerimiz üzerindeki etkisini değiştirebilir ve böylece geleceğimizi belirleyebiliriz.

Doğa'nın tüm derecelerinde – cansız, bitkisel, hayvansal, ve insan – sadece insan, kendi arzularını, düşüncelerini, ve eylemlerini tanımlayan bir çevreyi bilinçli bir şekilde seçebilir. Dolayısıyla, ıslah süreci kişinin çevresiyle ilişkisi üzerine kurulmuştur. Eğer çevremiz, gelişim için uygun bir temel oluşturursa, muhteşem sonuçlara ulaşabiliriz.

Bölüm Yedi : Özgür Seçimimizi Gerçekleştirmek

Bizi yaratan dört faktörü özetlersek, sonunda görürüz ki iki kaynak tarafından yönetiliyoruz: yaratılıştan gelen elementlerimiz, ve yaşamlarımız süresince çevremizden kendimize kattığımız bilgiler.

İlginç bir şekilde, bilim de benzer sonuçlara ulaştı. 1990'dan bu yana, davranışsal genetik alanı ilerlemektedir. Bilimin bu dalı genler ve kişilik, ve toplumsal kavrayış ve sinirlilik, maceraperestlik, utangaçlık, şiddet, ve cinsel arzu gibi davranışsal nitelikler arasında bağlar aramaktadır.

Bu daldaki ilk araştırmacılarından İsrail Kudüs'teki Herzog Psiko-Geriatrik Hastanesi Araştırma Bölümü başkanı, Profesör Richard Abstein, özelliklerimizin % 50'sini genlerin belirlediğini, ve geri kalanın da çevre tarafından belirlendiğini öne sürmektedir.

Tanrı vergisi yapımızı değiştiremediğimizden, gelişimimizin bağlı olduğu ikinci elemente dönmek zorundayız – çevremiz. Yaşamımızın amacını gerçekleştirme doğrultusunda ilerleyebilmek için yapabileceğimiz tek şey bizi buna doğru itecek çevreyi seçmektir.

"Özgürlük" de Baal HaSulam şöyle açıklar: "Dolayısıyla, sürekli daha iyi çevre seçmeye çabalayan kişi, övgü ve ödüle layıktır. Ancak burada da, kişinin kendi seçiminden kaynaklanmayan iyi düşünce ve işlerinden dolayı değil de, kişiye bu iyi düşünce ve işleri getiren iyi bir çevre edinme çabasından dolayı."

Optimum gelişim için uygun bir çevre seçip yaratmak için çabalayan kişiler, dolayısıyla, kendi kişisel potansiyellerini gerçekleştirebilirler. Bu prensibi anlamak epeyce bir farkındalık gerektirir, ancak görünen o ki bir çokları zaten bunu edinmişler.

Davranışımızı egoistten özgecile çevirmek istiyorsak, kendimizi, başkalarının iyiliği ile ilgilenme ve onlarla bağlanma arzumuzun, kendi egoist elde etme arzumuzdan çok daha büyük olduğu bir duruma getirmeliyiz. Bu, sadece çevremizin değerleri özgeciliğin en yüksek değer olduğunu tasvip ederse olabilir.

Sosyal ve egoist varlıklar olarak yaratıldık. Dolayısıyla, bizim için etrafımızdakilerin görüşlerinden daha önemli bir şey yoktur. Aslında, yaşamımızın amacı toplum tarafından takdir edilip övülmektir. Tamamen, ve gayri ihtiyari olarak toplumun görüşleri tarafından kontrol edilmekteyiz, ve onun takdiri, kabulü, saygısı, ve ünü için yapabileceğimiz her şeyi yapmaya razıyız. Bu sebepten dolayı toplum, üyelerine geniş bir yelpazede değer ve davranışlar aşılayabilir.

Toplum aynı zamanda, öz saygı ve izzetinefsimizi ölçmede kullandığımız kriterleri de yapılandırır. Dolayısıyla, yalnızken bile, toplumun kodlarına göre çalışırız. Bir başka deyişle, gerçekleştirdiğimiz bir hareket ile ilgili hiç kimse haberdar olmasa bile, biz bunu yine de öz takdir için gerçekleştiririz.

Başkalarını düşünme ve tek bir sistemin parçaları olarak başkalarıyla bağ kurma arzumuzu inşa etmeye başlamak için bunu destekleyen bir toplumun içinde olmalıyız. Etrafımızdaki insanlar özgeciliği en yüksek değer olarak takdir ederlerse, her birimiz doğal olarak buna itaat etmeye ve benimsemeye zorlanacağız.

İdeal olarak, çevremiz şunu ortaya çıkarmalı: "Doğa'yla dengeye ulaşmak, başkalarına, ve parçası olduğumuz tek sisteme karşı iyi olmak." Bizi saran çevremizde özgecilik arzusu aşikar olduğunda, bu değeri ondan kendimize katarız. Gittiğimiz her yerde özgeciliği anımsatıcı şeyler ve ona saygı ile karşılaşırız, başkalarına karşı yaklaşımımız değişir. Giderek, özgeciliği daha çok düşündüğümüzde, tek sistem içinde sağlıklı parçalar olmayı daha çok isteyeceğiz.

Çevre, bizi daha yüksek seviyeye kaldıran bir vince benzetilebilir. Dolayısıyla, hayatımızın amaçlarını karşılamaya doğru ilk adım, bunları destekleyecek en uygun çevreyi düşünmek ve aramaktır. Seçtiğimiz çevrede olmanın etkilerini kendimize kattığımızdan, hedeflerimize doğru daha emin ilerleriz.

Söylediğimiz gibi, düşünce gücü Doğa'daki en güçlü kuvvettir. Dolayısıyla, daha iyi bir çevrede olmayı arzularsak, yaratılıştan olan gücümüz bizi geliştirebileceğimiz bir çevreye doğru ilerletecektir. Çevremizi iyileştirmeye ne kadar odaklanırsak bunu gerçekleştirecek o kadar çok imkan önümüzde açılacaktır.

Çevremiz, Doğa'yla denge aramaya sürüklenmiş insanlardan oluştuğunda, onların örneklerini kullanabilip, onlar tarafından yüreklendirilip harekete geçirileceğiz. Bu insanlar onlara sevgiyle davranmak istediğimizi anlayacaklar, ve bunu nasıl yapacağımızı öğrenmede bize yardım edecekler.

Bu yolla, yani, başkaları üzerinde "alıştırma yapmak" suretiyle Doğa'nın gücüne benzer olmanın anlamını öğreniriz, ve bu sevginin içinde olmanın ne kadar güzel olduğunu hissederiz. Böyle bir çevrede, güvende, mutlu ve kaygısız hissederiz. İşte Doğa'nın insanoğlunu yönelttiği yaşam tarzı budur.

Doğa'yı Taklit Etmek

Doğa'nın sevmek ve vermek niteliklerini üzerimize yakıştırma (uydurma) sürecine başkalarıyla ilgilenmeye çaba harcayarak, ve herkesin tek bir beden parçaları olduğunu kabullenmek suretiyle onlarla bağ kurarak başlayabiliriz. Elbette bu yine de içsel bir ego islahı değil, sadece bu süreçte ilk adımdır.

Aslında, doğayı, bir çocuğun ebeveynlerini taklit ettiği gibi taklit edebiliriz. Çocuklar ebeveynlerinin ne yaptıklarını anlamasalar da onlar gibi olmak istedikleri için taklit ederler. Örneğin, bir erkek çocuk babasının çekiçle çivi çaktığını görür ve plastik bir çekiçle babasını taklit eder. Böylelikle, zaman içinde babasının bilgisini kazanır. Doğa'nın sevgi ve verme niteliğini taklit etmeyi denersek, bu taklitçilik bizden daha yüksek bir derece olarak hizmet edecek, ve içsel özelliklerimizde de ona ulaşmak isteyeceğiz.

Başkalarının iyiliği ile ilgilenmek iki güdüden kaynaklanabilir:

1. Toplumun saygı ve takdirini arzulamak.
2. Sadece kendini takdir etme niteliği yerine, sevgi ve başkalarına karşı verici olma niteliğinin yüceliğini kalpten kabul etmek.

Tıpkı babasının ne yaptığını tam olarak anlamadan da olsa bir çocuğun onu taklit ettiği gibi Doğa'yı taklit etmek, ikinci değil ilk sebepten dolayı başkalarıyla ilgilenmek anlamına gelir. Bu tarz bir taklit gelişim ve büyüme mekanizmasının temelidir, ve onsuz yapamayız.

İlk başta, başkalarıyla sadece toplumsal takdir kazanmak için ilgileniriz. Bununla birlikte, zaman içinde başkalarına karşı özgecil yaklaşımın, sağladığı toplumsal takdiri dikkate almaksızın, kendi içinde yüce ve olağanüstü bir şey olduğunu hissetmeye başlarız.

Doğa'nın gücünün kendisini, o sonsuz ve sınırsız mükemmel gücü gerçekten hissetmeye başladığımızda, böyle bir özgecil yaklaşımın mükemmel ve sınırsız hazzın kaynağı olduğunu anlarız.

Bir diğer deyişle, Doğa'nın gücünü taklit etme çabamız vasıtasıyla, Doğa'nın niteliğinin kendi içinde bütünlük olduğunu hissetmeye başlarız. Bu his bize içsel bir değişim aşılır; yavaş yavaş sevme ve verici olma özelliklerinin doğuştan gelen kendimiz için almak özelliğinden daha yüce ve asil olduğunu anlarız, ve bu özellikleri isteriz.

Bu şekilde içinde yaratılmış olduğumuz seviyeden daha yüksek bir seviyeye, Doğa'nın kendi gücünün seviyesine yükseliriz. Bu gücün ahenk ve mükemmelliğine dahil oluruz. Doğa'nın evrimsel yasasının insanlığı götürdüğü yer burasıdır.

Yeni Bir Yön

Şimdilik kişi kendisini Doğa'nın gücüyle dengelemeye başlar, kendini değiştirme baskısı azalır. Bu, sırasıyla kişinin yaşamındaki negatif olguyu azaltır. Aslında, Doğa'nın açısından düzende bir değişiklik olmaz; değişen bireydir. Dolayısıyla, bu değişimin kendisi kişide Doğa'nın gücünün etkisinin değiştiği hissini yaratır.

Ancak, insanlar öyle yaratılmışlardır ki kendimizin değil de dışımızdaki şeylerin değiştiğini hissederiz. Realite insan aklında ve duyularında bu şekilde algılanır. Ancak gerçekte, Doğa'nın gücü sabit ve değişmezdir. Ona benzersek bütünlük hissederiz. Eğer O'na bütünüyle zıtsak bu gücün bize tamamen karşı olduğunu hissederiz. Bu iki uç arasında da orta aşamaları hissederiz.

Bugün bizimle Doğa'nın Özgecil Gücü arasındaki karşıtlıklar birbirine %100 zıt değildir, çünkü egolarımız henüz maksimum gelişim seviyesine ulaşmamıştır. Bu, deneyimlediğimiz negatif olgu seviyesinin olabilecek en kötü halinde olmadığı anlamına gelir. Bu aynı zamanda, bazılarımızın dünyanın karşılaştığı genel buhranı hissetmemesinin de sebebidir.

Bu arada da egolarımız günlük olarak büyür, ve Doğa ve bizim aramızdaki karşıtlığı yoğunlaştırır. Bizi ıstırap deneyiminden korumak için bu karşıtlık zorunludur, ve evrimin seyrini değiştirmek için özgecilik niteliğini edinmeye doğru yol almaya başlamalıyız. Ve buna en yakın zamanda başlamalıyız.

Bunu yaptığımızda, varoluşun tüm seviyelerinde anında olumlu karşılık hissederiz. Mesela, farz edelim bir adamın kötü davranan bir oğlu var. Baba oğulla konuşur ve huyunu değiştirmesi için ikna etmeye çalışır. Sonunda, şu andan itibaren temiz bir sayfa ile başlamaya karar verirler, ve oğul da huylarını düzeltir. Eğer bir sonraki gün çocuk birazcık da olsa huyunu düzeltirse babanın ona yaklaşımı anında daha iyiye doğru düzelecektir. Dolayısıyla, her şey sonuca göre değil, *yöne* göre ölçülür ve yargılanır.

Daha fazla insan kişisel ilişkileri düzeltmeyle ilgilendiğinde, ve yaşamları buna bağlı olduğundan bu yaklaşımı en önemli şey olarak saydığında, onların sıradan endişesi kamu oyu haline gelir ki bu da toplumun tüm üyelerini etkiler. Aramızdaki içsel bağdan dolayı dünyadaki herkes, en ücra yerlerdeki insanlar bile, anında diğer tüm insanlara bağlı ve onlara bağımlı olduklarını hissederler. İnsanlar, kendi aralarındaki ve insanlığın geri kalanıyla aralarındaki karşılıklı bağımlılık hakkında düşünmeye başlayacaklar.

Çeşitli bilimler, öncelikle kuantum fiziği, bir elementteki değişikliklerin diğer elementleri etkilediğine dair deliller sunmaktadır. Profesör Ervin Laszlo, *Kaos Noktası: Dünya Dönüm Noktasında*, isimli kitabında bugünün kuantum fiziğinde rutin olan deneyleri anlatıyor. Bu deneyler, diğer parçacıklardaki değişikliklerle ilgili bilgi her mesafeyi eş zamanlı kat etse bile, her parçacığın diğer parçacıklara gerçekte ne olduğunu "bildiklerini" gösteriyor.

Bugün, fizik, yer ve zaman olarak ayrılmış olduklarında bile, parçacıklar arasında sabit karşılıklı bir ilişki olduğunu ortaya koymaktadır. Bu fenomen en küçüğünden en büyüğüne evrendeki tüm yapılara özgüdür.

Dolayısıyla, bilim bugün her şeyin genlerin tabiatında var olduğunu ve çevrenin etkisinde olduğunu keşfediyor; yani "Ben belirlerim ve kontrol ederim," ve "Ben incelerim ve karar veririm" illüzyonlarından "uyanmamıza" yardımcı oluyor.

İşte bu, gerçek özgürlüğü keşfetmek için esaslı bir fırsatı açığa çıkarır. Egolarımız kölelikten çıkabilir, ve tıpkı çocukların yetişkinlerden öğrendiği gibi, Doğa'yı taklit etmemize yardım edecek bir çevre yaratarak özgecilik niteliğini edinebiliriz.

En büyük araştırmacılar, insanların akıllandıkça Doğa'da gizli harikulade bilgeliği keşettiğini hep biliyorlardı. Tüm keşiflerimiz bir araya geldiğinde, varolan sırrına erişilmez bilgeliğin bir dalından başka bir şey olmadığını sadece anlamamızı sağlarlar ki bu da bize olgunlaşıp bunu öğrenmeye hazır olduğumuzda açılır.

Albert Einstein'ın sözleriyle (19 Nisan 1955, *New York Times* biyografisinde aktarıldığı şekliyle): "Benim dinim, zayıf ve iradesiz aklımızla algılayabileceğimiz, kendini en küçük detaylarda gözler önüne seren, sonsuz üstün ruha mütevazî bir hayranlıktan oluşur. Akıl almaz Evrende gözler önüne serilen, üstün akıl gücünün varlığına olan bu içten duygusal inanç benim Tanrı düşüncemi oluşturmaktadır."

Bölüm Sekiz: Hayatın Amacı İçin Her Şey Hazır

Nesillerin Evrimi

Toplum bugün egoist bir toplumdur. Buna rağmen, özgecil bir toplum olmasına yardım edecek yeterli hazırlığı da bulunmaktadır. Aslında, nesiller boyunca insanlığın evrimi bu nesilde sadece hayatının amacını anlamasına hazırlamak için yapılmıştır.

"Barış" makalesinde Baal HaSulam nesillerin evrimini şöyle anlatır: "...dünyamızda bedenlerimizin olduğu gibi yeni ruhlar yoktur, ancak sadece her seferinde yeni bir nesilde yeni bir bedenle giyinen form dönüşümü çarkında reenkarne olan belirli sayıda ruhlardır. Dolayısıyla, ruhlara gelince, yaratılışın başlangıcından ıslahın sonuna dek gelişip ıslah olana dek yaşamını birkaç bin yıla yaymış tek bir nesil gibidirler, tıpkı olması gerektiği gibi."

Nesilden nesle ruhlardır veri toplarlar ki bu da bizi sonunda mevcut evrim seviyemize getirir. Bu uzun gelişimin sonunda, konuşan seviye yani insanlar "Islah Olmuş Konuşan" dediğimiz yeni bir seviyeye yükselmelidir.

Bizden önceki nesillerin evriminin etkisini anlamak için, bizdeki içsel veriyi bilgi parçalarıyla karşılaştırabiliriz. Bu tür bilgi parçaları realitede varolan her nesnenin içinde vardır, ve tüm maddenin içsel verisini kapsar.

Gerçekte, her bir element hakkında çok büyük miktarda bilgi kapsayan bir yerde yaşıyoruz. Bu, "Doğa'nın düşüncesi" denilen bir bilgi alanıdır, ve bizler onun içinde varolmaktayız. Bir elementte oluşan her hangi bir değişim, mesela mevcut halini devam ettirme çabası, bir durumdan başka bir duruma dönüşüm, onu işleten güçler, bu güçlerin diğer elementler üzerinde işlemesi, içsel değişimler, dışsal değişimler, bütün bu değişimler bilgi alanındaki değişimlerdir.

Her nesilde insanlar dengeli bir varoluş ve iyi bir yaşam formülü ararlar, Doğa'nın onlara bahsetmediği formülü. Bu araştırmalar onların içsel veri birimlerinde ek bilgi olarak kaydedilir. Sonuç olarak, bu bilgi birimleri zaman içinde gelişirler.

Daha iyi bir yaşam ve çevremizle baş etme çabamız sayesinde bir nesilde edindiğimiz tüm anlayış ve bilgi, bir sonraki nesilde ilave doğal eğilimler olurlar. Sonuç olarak, her nesil bir öncekinden daha gelişmiştir.

Çocukların dünyadaki yeniliklerle, gerçekte o yenilikleri bulan ebeveynlerinden her zaman daha iyi baş edebildikleri bilinen bir gerçektir. Mesela, bugünün yeni yürümeye başlayan bebekleri cep telefonları ve bilgisayar gibi şeylere çok doğal olarak yaklaşırlar, ve onları ebeveynlerinden daha iyi çalıştırmak sadece kısa bir zaman alır.

Öyleyse, nesilden nesle insanlık bilgi ve ilim edinir, ve evrimleşir, sanki binlerce yıldır tecrübe edinmiş bir kişi gibi. *Son Nesil* kitabındaki el yazmalarında, Baal HaSulam bu birikim sürecini yazar:

"Kişinin görüşü, tüm resimlerin, faydalı ve zararlı eylemlerin kabul edildiği bir ayna gibidir. Kişi tüm bu girişimleri inceler, faydalı olanları seçer ve zararlı dokunmuş olanları reddeder (buna "hafıza beyni" denilir). Örneğin, bir tüccar (hafıza beyninde) kaybettiği tüm malları, ve sebeplerini izler; ve benzer şekilde kar getiren mallar ve sebeplerini de.

Bunlar kişinin kafasında, ta ki iyi ve başarılı bir tüccar olana dek, faydalı olanların seçildiği ve zararlı olanların reddedildiği bir girişimler aynası gibi düzenlenmiştir. Bu, her bir kişinin yaşam içindeki deneyimlerine benzer. Ve aynı şekilde halka ve bütüne göre yerine getirilen tüm eylemlerin kaydedildiği, halkın da ortak bir kanısı, hafıza beyni ve ortak izlenimleri vardır.”

İçimizdeki bilgi birimlerinin evrimi, bizi sadece Doğa'nın gücüne nasıl ters olduğumuz farkındalığının başlangıç seviyesine getirmiştir. Dolayısıyla, neden bu şekilde yaratıldığımızın açıklamalarını dinlemeye istekli hale geliyoruz. Dahası, ulaşmamız gereken amacı anlayabilecek duruma geliyoruz.

Birçoğumuzun içinde hayatla ilgili açılan içsel boşluk ve uçurumun artık tesadüf olmadığını biliyoruz. Bunlar yeni bir arzunun yaratılışının sonuçlarıdır-insanoğlunun varoluşun daha üst seviyesine, "ıslah olmuş konuşan" seviyesine çıkması içindir. Bu, hayatın amacını anlamaya doğru bilinçli ilerleyebileceğimiz evrimsel bir safhadır.

Toplumun Özgeciliğe Yaklaşımı

Özgecil bir toplum inşa etmek halk tarafından geniş ölçüde desteklenir çünkü hepimiz kendimizi başka insanların talihsizliklerini paylaşan ve onlara yardımcı insanlar olarak düşünmeyi severiz. Bizler böyle yaratılmışız. Teorik olarak, egoist olduğumuzu ve başkalarına karşı düşünceli olmak istemediğimizi beyan etmekten bizi alıkoyan hiç bir şey yok. Ancak hiç birimiz kendi egoistliğimizden memnun değiliz.

Doğal olarak, toplum kendisine katkıda bulunanları takdir eder. Dolayısıyla, her insan bu şekilde görünmek için uğraşır. Her birey, toplum, halka mal olmuş kişi, yada hükümet kendisini özgecil tanıtmak ister. Dahası, hiçbir kişi başkalarını egoist olmaya teşvik etmez çünkü bu kendisine de zararlı olur. Bu sebepten dolayı, en büyük egoistler bile sadece toplumun takdirini kazanmak için değil aynı zamanda karşılığında başkalarının özgeciliğinden faydalanmak için de kendilerini özgecil olarak sunarlar.

Kendilerini egoist olarak tanıtan son derece tuhaf insanlar olmasına karşın, topluma zararlı kişiler olmaktan gurur duyduklarını ima etmekten ziyade "Bana bakın, ben özelim" demek istiyorlar.

Dolayısıyla, hiç kimse dünyada özgeciliğin açıkça yayılmasına itiraz etmez. Bazı insanlar özgeciliği daha aktif bazıları da daha pasif destekleyeceklerdir, ancak kimse itiraz edemeyecektir. Derinlerde hepimiz egoistliğin her şeyi öldürdüğünü ve özgeciliğin yaşam ve canlılık veren pozitif bir element olduğunu hissediyoruz. Bu yüzden, bizler kendimiz egoist olsak bile çocuklarımıza başkalarına karşı düşünceli olmalarını öğretiriz.

Kendine Güvenen Mutlu Çocuklar Nesli

Her birimiz çocuklarımıza yaşam için en iyi araçları vermeye çalışırız. Bu sebepten dolayı onları özgecil olmaları için sezgisel büyütürüz. Aslında, genç nesli eğitmek her zaman özgecil değerler üzerine kurulmuştur.

Çocuklarımızı başkalarına karşı iyi kalpli olmak üzere yetiştiririz çünkü bilinçaltında biliriz ki diğerlerine karşı zalim olmak sonunda zalim kişiyi incitir. Aynı şekilde, çocuklarımıza güvence vermek isteriz, ve sadece özgecil eğitim vasıtasıyla başarabileceğimizi hissederiz.

Dolayısıyla, kişinin kendisine güveni şahsına bağlı değildir, sadece içinde bulunduğu çevreye bağlıdır. Kişinin çevresi, bireyin çevresine olan yaklaşımını yansıttığından dolayı,

tüm kötülükler bize çevremizden gelir. Ancak özgecil değerleri yükseltirsek toplumun bize zarar vermeme şansını artırırız.

Tarih boyunca her ülkede, her toplum çocuklarına özgecil değerler vermek istemiştir. Yalnızca çok güçlü bir birey, mesela ordusu arzusunu zorla yerine getirmeye hazır bekleyen zalim bir hükümdar çocuklarına merhametsiz, düşüncesiz, ve acımasız olmayı öğretmeyi göze alabilir. Tabii böyle bir kişinin çocuklarının hayatta kalabilmek için çok büyük korumaya ihtiyacı olacaktır. Onlar herkese karşı tetikte olmak ve kendilerini silah gücüyle korumak zorunda kalırlar.

Başkalarına karşı iyi bir yaklaşım, güvenlik, huzur ve sakinlik hissi verir ki bu hiçbir şeye değişilmez. Bu nedenle, çocuklarımızı bu değerlerle büyötmeye çalışırız. Ancak, ki bu önemli bir noktadır, zaman içinde çocuklarımız görürler ki biz kendimiz başkalarına karşı bu şekilde davranmıyoruz, ve böylece onlar da bizim gibi egoist olurlar.

Doğru eğitim iyi örnekler üzerine kurulur. Çocuklarımıza, başkalarına karşı özgecil davranış örneği gösteriyor muyuz? Onları küçükken özgecil olmaları için büyötmemize rağmen, cevap muhtemelen negatiftir. Ebeveynlerinin kendisine öğrettiklerini yapmayı sadece konuştuklarını gören çocuk onların sözlerinin boş ve yanlış olduğunu hisseder. Onlar ne kadar çocuklarına itibar edilen davranış yolunu göstermeye çalışsalar da faydasız olacaktır.

Bugün içinde olduğumuz buhran, ve tehlikeli geleceğimiz bizi bir değişim yapmaya zorlamaktadır. Şimdiye kadar, bizler kendi nasihatımızı örnek almadan, çocuklarımıza bir şey yapmayı öğrettik. Ancak şimdi başka seçeneğimiz yok. Başkalarına karşı kendi egoist yaklaşımımızı değiştirmeliyiz.

Daha da fazla insan özgecil davranmaya başladıkça, çocuklarımızın içinde doğacağı realite değişecektir, ve onlar bizim için anlaması zor olan şeyi kolaylıkla kavrayacaklardır. Onlar hepimizin tek bir sistemin parçası olduğumuzu ve buna göre ilişkilerimizin özgecil olması gerektiğini kabul edeceklerdir. Kendimiz ve çocuklarımız için yapabileceğimiz daha iyi bir şey yoktur.

Egoistler ve Başkalarını Düşünenler (Özgeciler)

Bazı bireylerin başkalarına yardım etmek için doğal bir eğilimleri vardır. Bu, ıslah süreci için insanlarda varolan ek bir hazırlıktır. Genellikle, başkalarının duygularını anlayabilme yeteneği onlarla ilişki kurmaktan daha çok haz almamızı sağlar.

Bununla birlikte, bazı insanlar başkalarını farklı yaşarlar. Onlar gerçekten de başkalarının acılarını sanki kendilerininmiş gibi hissederler. Dolayısıyla, başkalarına karşı yardım etmeye ve çaba göstermeye doğru zorlanırlar-aynı zamanda da kendi acılarını hafifletirler. Bu insanlar "başkalarını düşünen egoistler" dir. Kısacası, her ne kadar gerçekte onlar da başkalarının acılarını hissetmeyen egoist dostları kadar çok ben merkezci olsalar bile biz yine de onlara "özgeciler" diyelim.

Egoistler başkalarının acısından ıstırap çekmezler; dolayısıyla, onları istedikleri gibi kötüye kullanabilirler. Özgeciler ise başkalarının acısından ıstırap duyar; dolayısıyla, incitici söz söylememeye bile dikkat ederler. İki tür de bu eğilimleri Doğa'dan alır. O nedenle, bu farklar "iyi" insan yada "kötü" insanı yansıtmaz, bunlar sadece kişinin Doğa'nın emirlerine boyun eğmesinin kanıtıdır.

Davranışsal genetik araştırmasında Profesör Abstein, kişinin başkalarına karşı iyi olma yeteneğini etkilemek için belli bir gen sırasını değiştirmenin mümkün olduğunu keşfetti. Araştırmacılar, özgecil davranışın, iyilik eden kimsenin beyinde salgılanan ve hoş bir

duyguyu harekete geçiren kimyasal formda "dopamin" denilen bir ödülü olduğunu varsayıyorlar.

Dünya nüfusunun yaklaşık %10'u bu tür "özgeci egoist" tir. Baal HaSulam'ın, sosyal öğretisini ve gelecekteki düzeltilmiş toplumun şeklinin tanımını kapsayan *Son Nesil* yazmalarında açıkladığı budur. Dolayısıyla, insanlar her zaman %90 egoist ve %10 özgeci olarak bölünmüşlerdir.

Özgeciler toplumun iyiliği, çeşitli alanlarda karşılıklı yardımlaşma, zayıfların iyiliği gibi konularla ilgilenirler. Aslında, özgeciler, ya ilgisizlikten yada başkalarının zorluklarını hissetme eksikliğinden toplumun el sürmediği vaka ve durumlara el atarlar.

Özgeci kuruluşlar bir çok yönde servetler harcaayıp muazzam çabalar sarf ediyorlar; yazık ki ihtiyacı olanlara yapılan yardımlar onların durumlarına tatmin edici değişimler getirmiyor.

Afrika bu vaziyette olayların bir örneğidir. Geçmişte, Batı yaşamlarına karışana dek Afrikalılar kendi geçimlerini sağlıyorlardı. Bugün ise dışardan yiyecek ve içecek kabul etmelerine rağmen açlık çekiyorlar. Onlar adına toplanan çok büyük miktarda paralar da durumlarını değiştirmiyor; sürekli bir mücadele içindeler ve süratle geriliyorlar.

Dünyadaki durumu düzeltmek için özgeci kurumların denemediği hemen hemen hiçbir şey yoktur. Hala, dünyanın durumu kötüye gidiyor. Olduğumuz gibi devam etmemiz mümkünken, kısa bir mola verip neden insanlığın durumunu düzeltmeyi başaramadığımızı kendimize sormamız akıllıca olurdu.

Cevabın özü şuraya geliyor: Dünyanın tüm sorunları, kişisel ve sosyal, insanın Doğa'yla dengesizliğinden kaynaklanıyor. Buna göre, başkalarına maddesel seviyede yardım etmek kısa vadeli fayda sağlayabilir, ancak bunlar uzun vadede geriler çünkü maddesel yardım insan türünün dengeye gelmesini sağlamaz, ve dolayısıyla, sorunu kökünde çözmez.

Elbette, insanlar açlıktan ölüirken beslenmelidir. Ancak aynı zamanda, onların ayağa kalkmalarına yardım ettikten ve ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra, dikkatimizi onların yaşamdaki gerçek amaçlarının farkındalığını yükseltmeye çevirmeliyiz.

Dünyada ve kendimizde pozitif bir değişime sebep olmak istiyorsak, "özgecil eylem" in tanımını tekrar incelemeli, ve daha kesinleştirmeliyiz. Eylemler, insanlığın gerçek, temel değişimine kapsamlı katkısı, ve insan ıstırabını kaynağında kökünden söküp atmasıyla ölçülmeli.

Bu durum, ciddi bir hastalığı olan kişinin hastalığın kendisiyle ilgileneceğine sakinleştirici ilaçlar kullanmasıyla karşılaştırılabilir. Bu arada, hastalık kötüleşir, ve sonunda galip gelir. Problemlerimizin kaynağı ile ilgili olmayan hiçbir eylem yeterli olmayacaktır, ve sadece hastalığı çok daha şiddetli bir şekilde patlaması için geciktirecektir.

Eylemler sadece insanı Doğa'nın ortak özgecil yasası ile dengelemeyi amaçlarsa, hepimizin, ırkları ve milletlerine bakmaksızın nerede olurlarsa olsunlar tüm insanları kapsayan tek bir beden, tek bir sistemin parçaları olduğu gerçeğine olan farkındalığımızı yükseltirse, özgecil kabul edilir. Şu veya bu dertten dolayı acı çeken insanlara yardım etmek için içgüdüsel hayırsever eylemlerden bahsetmiyoruz. Tersine, zayıf yada güçlü tüm insanlığı Doğa'yla dengeye getirmenin acil gerekliliğinin farkındalığı ile gerçekleştirilmiş eylemlerden bahsediyoruz.

Dolayısıyla, özgecil iyi niyet ve enerji öncelikle insanlığın neden bu problemlere sahibiz, ve onları nasıl çözmeliyiz farkındalığını yükseltmeye doğru yönlendirilmelidir. Bu yolla, toplumun % 10 özgecileri şeklinde Doğa tarafından bize verilen yardım akıllıca kullanılmış ve bunların muazzam potansiyelleri gerçekleştirilmiş olur.

Yüzde doksan egoist ve yüzde on özgeci ayrımı sadece bütün olarak insanlıkta mevcut değildir. Bu ayrım aynı zamanda her kişinin içinde de vardır. Realitenin ilk yasalarından biri "Genel ve özel (parça) eşittir" dir. Bu, bütünde varolan ne varsa onun her bir parçasında da mevcuttur, demektir.

Michael Talbot'un, bu alandaki bilimsel keşiflerin derlemesi olan, *Holografik Evren* kitabında ispat ettiği gibi evren holografiktir. Baal HaSulam aynı yasayı kendi sözleriyle "Rahme Düşme ve Doğumun Sırrı" makalesinde anlatır:

"Genel ve özel (parça), iki su damlası gibi, hem dünyanın dışsallığında, yani gezegenin genel durumunda, hem de kendi içselliğinde karşılıklıdır (çift taraflıdır). Çünkü tıpkı koca alemde gördüğümüz gibi, güneş ve onun etrafında ilerleyen gezegenlerin mükemmel sistemini, en küçük su atomunda da buluyoruz."

Bu yasa, insanlığın tümünün ayrımında olduğu gibi, egoist yada özgeci, her bir kişinin yüzde on özgecil güçler ve yüzde doksan egoist güçlerden oluştuğunu gösterir. İnsanlar arasındaki fark, bu güçlerin içsel, bireysel durumundadır.

Bir özgecide (başkalarını düşünen insan), (egoist) verme gücü aktiftir, bir egoistte ise etkisizdir. Ancak her bir kişide verme elementi mevcuttur. Dolayısıyla, Doğa'nın özgecil gücüyle dengeye gelme yeteneğinden yoksun hiçbir insan yoktur. Nihayetinde, bu güçlerin ilk etapta içimize yerleştirilmesi de zaten bundandır.

Bölüm Dokuz: Bütünlük ve Sonsuzluk Gerçeği

Kişi düşünceleri neredeyse oradadır.

--Baal Shem Tov

Realitenin Algılanması

Buraya kadar anlatılanların farkına varmaya, tüm insanları birleştiren tek bir sistemin parçası olduğunu düşünmeye başlayan ve bu bilgiyi başkalarına aktarıp onları destekleyici bir ortam yaratan kişi, zaman içinde Doğa'nın özgecilik özelliğini edinmek için çok güçlü ve gerçek bir arzu geliştirir. Özgecilik (kendi yerine başkalarını düşünmek) için katıksız bir arzu edinme yolu maceralıdır, ve bu yolu seçenlerin yaşamlarını derin anlam ve emsalsiz doyum ile doldurur. İçinde özgecilik için katıksız arzu yaratıldığı zaman kişi yepyeni bir realiteyi keşfeder. Bu realiteyi ve bunu deneyimleyen kişinin ne hissettiğini anlatmadan önce "realite" nin ne olduğunu ve onu nasıl algıladığımızı anlamamız lazım.

Bu sorular kulağa gereğinden fazla ve anlamsız gelebilir, çünkü herkes realitenin ne olduğunu biliyor gibidir. Realite, gördüğüm şeylerdir, etrafımdaki duvarlar, evler, insanlar, evren; realite dokunup hissedebildiğimizdir, duyduğumuz, tattığımız, ve kokladığımız. Bu, realitedir – yada realite midir?

Aslında, realite gözün, kulağın, ve burnun karşılaştığından fazlasıdır. Tarih boyunca, en büyük düşünürler tüm enerjisini bu konuya adanmışlardır. Zaman içinde, realiteyi nasıl algıladığımızı dair bilimsel yaklaşımlar birkaç değişimden geçmiştir.

En büyük taraftarının Isaac Newton olduğu klasik yaklaşım, insanı dikkate almadan, dünyanın bağımsız varolduğu yaklaşımıdır. Kişinin dünyayı algılayıp algılamaması hiç fark etmez, yada dünyada yaşayıp yaşamadığı. Dünya vardır ve şekli sabittir.

Zaman içinde, yaşam bilimlerinin evrimi, insan dışındaki yaratılanların hisleri aracılığıyla dünyanın resminin incelenmesine izin verdi. Bilim adamları diğer varlıkların dünyayı farklı biçimde algıladıklarını öğrendi. Mesela, bir arı açısından dünyanın resmi, gözlerini oluşturan sayısız parçacığın her biri tarafından algılanan tüm görüntülerin toplamıdır. Bir köpek ise dünyayı öncelikle "koku parçaları" olarak algılar.

Ek olarak, Albert Einstein gözlemcinin (yada gözlemlenen nesnenin) hızını değiştirmenin zaman/yer ekseninde tamamen farklı bir realite görüşü ortaya çıkardığını keşfetti. Örneğin, farz edelim uzayda hareket eden bir direk var. Newton'a göre, hıza bakmaksızın, gözlemcinin gözünde direğin uzunluğu aynı görünür. Bunun yanı sıra, Einstein'a göre hızı arttıkça direk kısalıyor gibi görünecektir.

Bu iki keşfin sonucu olarak, dünyanın resminin gözlemciye bağlı olduğunu iddia eden daha ilerici bir yaklaşım geliştirildi. Farklı özellikler ve duylara sahip gözlemciler dünyayı farklı algıladılar.

Benzer şekilde, farklı devinim durumundaki gözlemciler farklı bir resim algıladılar.

1930'larda kuantum fiziği dünya bilimini kökten değiştirdi. Gözlemcinin, gözlemlenen olayı etkilediğini belirtti. Buna göre, araştırmacıların sorabileceği tek soru, "Ölçümler

gerçekte neyi gösteriyor?" olur. Ortaya çıkan objektif süreci araştırmaya çalışmak, yada objektif realitenin neye benzediğini bulmaya çalışmak anlamsızdır.

Kuantum fiziğindeki araştırmalar, başka araştırma alanlarındaki keşiflerle birleşerek realiteyi nasıl algıladığımıza çağdaş bilimsel yaklaşımı oluşturdu: gözlemci dünyayı etkiler, ve dolayısıyla da kişinin algıladığı resmi etkiler. Başka deyişle, dünyanın resmi, gözlemcinin özellikleriyle gözlemlenen nesnenin özelliklerinin birleşimidir.

Yaşam İçinizdedir

Kabala ilminin bugün ortaya çıkışı bizi bir adım daha ileri götürüyor. Binlerce yıl önce Kabalistler bir gerçeği, dünyanın resmi diye bir şey olmadığını keşfettiler. "Dünya", insanın içinde yaşanan bir olgudur, ve bireyin nitelikleri ile dışarıdaki soyut gücün niteliklerinin benzerliklerini, yani Doğa'nın gücünü, yansıtır.

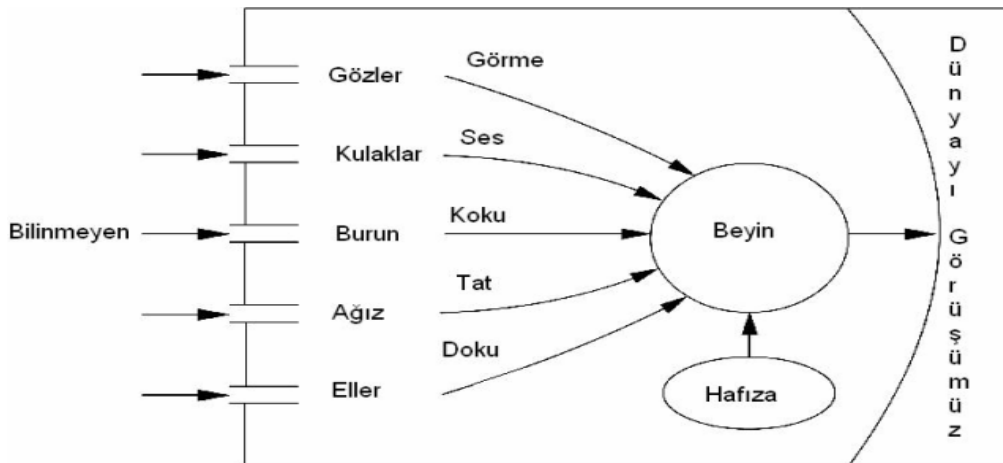
Söylediğimiz gibi, Doğa'nın gücü tamamen özgecildir. Kişinin özellikleri ve dışarıdaki Doğa'nın gücünün özellikleri arasındaki benzerlik yada farkın ölçüsü kendini "dünyanın resmi" olarak gösterir. Bunu şu izler; bizi saran realitenin resmi tamamıyla, bizim büsbütün değiştirebileceğimiz, içsel niteliklerimize bağlıdır.

Realitye nasıl algıladığımızı daha iyi anlayabilmek için insanı, beş algılayıcısı olan, gözler, kulaklar, burun, ağız ve eller ki bunlar görme, duyma, koku, tat, ve dokunmayı temsil eder, kapalı bir kutuya benzetebiliriz.

Duyularımızın nasıl çalıştığının örneği olarak duyma mekanizmasına bakalım. Kulak zarına ulaşan ses dalgaları onun yüzeyinde titreşimler yaratır ve bunlar da işitme kemiklerini hareket ettirir. Sonuç olarak, bu hareketleri sese "çeviren" beyne elektrik sinyalleri gönderilir. Tüm ölçümlerimiz kulak zarından içeriye doğru oluşur, ve tüm duyularımız da benzer şekilde çalışır.

Dolayısıyla, gerçekte dışımızda olan bir şeyi değil, içimizde yaratılan tepkiyi ölçüyoruz. Aldığımız seslerin, gördüğümüz görüntülerin, kokuların dağılımı, bunların tümü duyularımızın hassaslığına bağlıdır. Kutumuzun içinde "kapalıyız", ve dolayısıyla gerçekte bizim dışımızda neler oluyor asla bilmiyoruz.

Tüm duyularımızdan gelen sinyaller kısaltılarak beyindeki kontrol merkezine gönderilir, ve alınan bilgi burada, daha önceki izlenimlerimizin toplandığı hafızamızdaki mevcut veri ile karşılaştırılır. Bilgi daha sonra, kontrolümüzde zannettiğimiz, dünyanın resminin gösterildiği beyindeki bir "perde" ye "yansıtılır". Nerede olduğumuzu ve ne yapmamız gerektiğini böyle hissederiz.

Bu süreçte, bizi saran bilinmeyen, dışarıdaki realite gibi görünen içsel bir resim yaratır ve görünürde bilinen bir şey haline gelir. Gerçekte ise, bu dışarıdaki realitenin resmi değildir. Sadece içsel bir resimdir.

Bunların hepsi uzun zamandır bilim tarafından biliniyordu, ve Baal HaSulam "Zohar Kitabına Giriş" de bunu şu sözlerle anlatıyor: "Görme duyumuzu alalım mesela: koskocaman bir dünya ve onu dolduran muhteşem şeyleri görüyoruz önümüzde. Ancak gerçekte kendi içimizdekinin dışında bir şey görmüyoruz. Bir başka deyişle, arka beynimizde dışımızdaki hiçbir şeyi almayan, sadece bize görünen her şeyi portreleyen fotoğraf makinesi tarzı bir şey var!"

Baal HaSulam, beynimizde, meydana geldiğini gördüğümüz her şeyi, sanki bizim dışımızda oluyormuş gibi, tersine çeviren bir çeşit ayna olduğunu söylüyor. Dolayısıyla, realitenin resmi duyularımızın yapısının ve beyinlerimizde daha önceden varolan bilginin bir sonucudur. Eğer başka duyularımız olsaydı tamamen farklı bir resim yaratırlardı. Şu an ışık gibi görünen şeyin karanlık gibi görünmesi, yada halihazırda hayal edemediğimiz bir şey gibi görünmesi çok mümkün.

Bu bağlamda, bilimin uzun zamandır beyni elektrik vurularıyla uyarmanın mümkün olduğunu bildiğini dikkate almalıyız. Bunlar, hafızada birikmiş bilgi ile bir araya geldiğinde belli bir yerde ve belli bir durumdaymış hissi meydana getirir. Dahası, bugün elektronik aletler gibi suni cihazlarla duyularımızı değiştirebiliriz. Duyma zorluğu çekenlere yardımcı yükselticilerden tutun da tamamen sağırlarda elektrot nakillerine kadar sayısız işitme yardımı bulunmaktadır.

Hatta hastanın beynine elektrot yerleştirme yöntemiyle suni göz geliştirilmektedir. Bu "göz" işitsel veriyi görsel veriye çevirmektedir, yani sesleri resimlere dönüştürmektedir. Görmeyi iyileştirmede başka bir gelişme de göze, gözbebeğine nüfuz eden ışık dalgalarını elektrik sinyallerine dönüştüren minik bir kamera yerleştirmektir. Bu sinyaller daha sonra bir resme "dönüştürdükleri" yer olan beyne iletilir.

Sağlık konusundaki bu meydan okumaların üzerinde tam kontrol sağlamamızın, ve duyularımızın alanını genişletmenin, suni organlar, ve hatta komple beden yaratmamızın sadece bir zaman meselesi olduğu çok açıktır. Ancak, o zaman bile dünyanın resmi hala içsel bir görüntü olarak kalacaktır.

Görüldüğü gibi, tüm hissettiklerimiz sadece içimizdedir. Dışımızdaki realiteyle hiç ilgisi yoktur. Dahası, dışımızda bir realite olup olmadığını bile söyleyemeyiz çünkü "dış" dünyanın bizdeki resmi içimizdedir.

Doğa'nın Planı

Doğa'yı gözlemlerimiz göstermiştir ki, yaşamın oluşması ve devam etmesi için organizmadaki her hücre, ve sistemin her bir parçası kendini tamamen içinde bulunduğu bedenin yada sistemin faydasına adanmıştır. Hali hazırda insan toplumu bu durumda değil, bu da şu soruyu ortaya çıkarıyor, "Peki nasıl varolabiliriz?". Organizma içindeki egoist bir hücre kanserleşir ve onu barındıran beden ölür. Bizler tek bir sistem içinde egoist parçalarız, ve henüz hayattayız!

Cevap şu ki, yaşamlarımız aslında "yaşayan" olarak tanımlanamamaktadır.

İnsanın varlığı, iki dereceye ayrılması nedeniyle Doğa'daki diğer hiçbir derece gibi değildir. İlk seviye hali hazırda içinde bulunduğumuz seviyedir. Başkalarından ayrı hissederiz; ve dolayısıyla, onları düşünmeyiz ve kendi menfaatimize kullanmaya çalışırız.

İkinci seviye, ıslah olmuş mevcudiyet seviyesidir ki burada insanlar tek bir sistemin parçaları gibi karşılıklı sevgi, paylaşım, bütünlük, ve sonsuzluk içinde işlev görürler. İkinci seviyedeki mevcudiyet "yaşam" olarak tanımlanır. Hali hazırdaki mevcudiyetimiz ise bizi kendi başımıza ıslah olmuş sonsuz seviyeye getirmek için planlanmış bir geçiş dönemidir. Dolayısıyla, çoktan ikinci seviyeye tırmanmış olan Kabalistler, bizim mevcut varlığımızı "hayali yaşam" yada "hayali realite" olarak tanımlarlar. Bizim seviyemize dönüp baktıklarında, "Bizler de o düş görenler gibiydik" derler.

İlk başta, asıl realite bizden gizlidir, ve onu doğal olarak hissedemeyiz. Bunun sebebi, dünyamızı arzularımıza, içsel niteliklerimize göre algılamamızdır. Dolayısıyla, şimdiki durumda tüm insanları "bir" olarak bağlanmış hissetmiyoruz çünkü böyle bir ilişkiler tanımı bize itici gelmektedir. Bizim doğuştan gelen egoist zevk alma arzumuz bu tarz bir ilişkiyle ilgilenmiyor; dolayısıyla da bu arzu bizim realitenin gerçek resmini algılamamıza izin vermez.

Bizim şu an algılayamadığımız sınırsız sayıda element vardır. Akıllarımız bizim egoist arzularımıza hizmet eder, ve duyularımızı buna göre çalıştırır. Bu yüzden de bize faydasız bir şeyin varlığını hissedemeyiz, yada dikkat etmemiz gereken bir şeyin (egoist bir arzu bağlamında yani). Eğer bir şeyi hissedebiliyorsak, sadece bizim için iyiyse yada kötüyse hissederiz. Duyularımız bu şekilde programlanmıştır ve buna göre realitenin resmini algırlarlar.

Eğer bu resmi doğru bir şekilde tanımlamak istiyorsak, onu tersine çevirip, özgecil arzunun gözünden realitenin nasıl algılandığını anlamaya çalışmalıyız. Farz edelim başkaları için neyin iyi olduğunu hissedebilmemiz için "ayar" yapılmaya başlıyoruz. Bu durumda, çevremizde daha evvelden fark ettiğimiz şeylerden tamamen farklı şeyler saptayacağız. Daha önce gördüğümüz her şey şimdi bütünüyle farklı görünecek. Kabalistler bu durumu şöyle tanımlarlar, "tersine dönmüş bir dünya gördüm" (Talmud Bavli, Pesachim, 50:71)

İnsanlığın içinde sağlıklı bir parça olmak, Doğa'nın özgecil gücüne benzemek için içimizde yeni bir arzu inşa ettiğimiz zaman, mevcut sistemimizle bağlantısız yeni bir duyarlık sisteminin başlangıcı anlamına gelecektir. Bu sisteme "ruh" denilir. Ruh sayesinde kişi bütünüyle yepyeni bir dünya resmi edinir, hepimizin haz ve neşeyle dolu, tek bir beden in parçaları gibi bağlanmış olduğu, gerçek dünyanın resmi.

Öyleyse şimdi, daha önce "insanlar arasında bağ kurmak" olarak tanımladığımız hayatımızın amacının tanımına biraz incelik katarak tamamlayalım. Şimdi görüyoruz ki, yaşamın amacı bilinçli ve isteyerek hayali mevcudiyet seviyesinden gerçek mevcudiyet seviyesine çıkmaktır. Kendimize ve realiteye şimdi gördüğümüz gibi değil, gerçekte oldukları gibi baktığımız bir duruma gelmek zorundayız.

Bir başka deyişle, hali hazırda kendi egoist duyularımızın araçları içinde hayali bir durum hissediyoruz. Eğer ıslah sürecinde ilerlemek için çabalarsak, ve içimizde özgecilik için tam bir arzu oluşturursak, duyu araçlarımız özgecil araçlar haline gelirler. Ve bu özgecil araçlarla durumumuzu çok farklı yaşarız.

Asıl durumumuz sonsuz bir durumdur. Hepimiz tek bir sistem içinde bağlıyız, ve bu sistem içindeki enerji akışı ve zevk daimidir. Bu durumda karşılıklı verme vardır; dolayısıyla haz sonsuz ve mükemmeldir. Karşıt olarak, mevcut durumumuz ise kısa ömürlü ve sınırlıdır.

Mevcut yaşam algımız, sonsuz durumdan ruhlarımıza damla damla akan minicik bir can damlasından kaynaklanır. Bu damla, egoist arzularımıza nüfuz eden, onların içinde varolan, ve farklılığına rağmen onların ayakta kalmasını sağlayan, Doğa'nın kapsamlı özgecil gücünün bir parçasıdır.

Bu damlanın görevi, bizler varlığın ilk seviyesinde yani fiziksel seviyede, gerçek realiteyi yani manevi realiteyi hissetmeye başlayana dek destek olmaktır. Öyleyse, mevcut geçici yaşamlarımız, gerçek yaşama ulaşma vasıtası olarak kullanılmak üzere bize belli bir süreliğine bahşedilmiş hediye gibidir. Gerçek yaşamda, yaşam anlayışımız sadece bu minik damla değil Doğa'nın tüm gücü olacaktır, yani daha sonra yaşam gücümüz olacak olan vericilik ve sevgi gücü.

Manevi realite, kelimelerin fiziksel anlamındaki gibi üzerimizde değildir. Aksine, niteliksel bir anlayıştır. Fiziksel realiteden manevi realiteye yükselmek kişinin arzusunu özgeciliğe, Doğa'nın sevgi ve vericilik niteliğine doğru yükseltmesidir. Maneviyatı hissetmek demek, tek bir sistemin parçaları olarak nasıl iç içe bağlı olduğumuzu hissetmek, ve Doğa'nın daha yüksek bir derecesini hissetmektir. Hayatın amacı, fiziksel dünyada fiziksel bir bedende, fiziksel realiteyi anlamaya ek olarak, manevi realiteye yükselmek ve onu deneyimlemektir.

Doğa'nın planına göre, insanlık sadece ilk, hayali seviyeyi algılama yeteneğiyle yaratılmıştı, ve böylece milenyumlar boyunca yavaş yavaş gelişti. Bu zaman zarfında insan, egoist varoluşun ona mutluluk getirmediğinin, ve onun, ikinci seviyeye, "ıslah olmuş özgecil varoluşa" değişmesi gerekliliğinin, farkına vardırarak gözlemlerini ve deneyimlerini biriktirdi. Egoist gelişimdeki kapsamlı buhran bizi realitenin iki seviyesi arasındaki değişim noktasına yerleştirir.

Dolayısıyla, günlerimize zamanın içinde özel bir nokta olarak bakmalıyız. Doğa'nın, insan evriminin doruk noktası olarak önceden belirlemiş olduğu, tamamlanmış, sonsuz varoluşa doğru hareket ettiğimiz bir dönüm noktasındayız.

Belki de, bizlerin bugün istediği zevklerin, Doğa'nın özgecil niteliğini edinenleri dolduran hazdan çok farklı olduğunu açıklama zamanıdır. Bugün, kendimizin eşsiz, özel ve üstün olduğu hissinden hazlar istiyoruz. Egoist bir arzu sadece belli bir eksikliğe, ya daha önceki bir eksikliğe kıyasla, yada başkalarına kıyasla doldurulabilir. Bu tür hazlar sürekli ve hızlı yenileme gerektirirler, çünkü haz arzuyu tatmin eder etmez onu geçersiz kılar, Bölüm 2'de gördüğümüz gibi. Bu süreç hazların kısa ömürlü olmasına sebep olur. Ego yoğunlaştığında, kişinin başkalarının yıkımlarından doyum hissettiği bir durum ortaya çıkartır.

Özgecil bir haz tam olarak bunun karşıtıdır. Özgecil haz, başkalarınınkini ile kişinin kendi arzularını kıyaslamaz, çünkü başkasının arzusunu hissetmek ve onu hazla doldurmaktır, dolayısıyla kıyaslama yapmaz, arzu sadece başkasının içindedir (benim arzum olmadığından dolayı kıyaslama yapmam çünkü benimle alakalı değildir).

Bir bakıma bunu anne-çocuk ilişkisiyle karşılaştırabiliriz. Çünkü anneler çocuklarını severler, ve çocuklarına verdikleri şeylerin zevkle kullanılması onlara haz verir. Çocuk ne kadar zevk alırsa anne daha çok haz duyar. Bir anne her şeyden çok çocuğu için sarf ettiği çabadan tam olarak haz hisseder.

Doğal olarak, böyle bir doyum sadece başkalarını sevme şartıyla mümkündür, ve bu doyumun gücü onlara sevgimizin ölçüsüne bağlıdır. Sevgi, aslında, başkalarına hizmet etmek için onların iyiliğini düşünmeyi arzulamaktır. Bizleri aynı sistemin parçaları olarak gören kimse, hizmeti kendi rolü, devamlılığı, ve ödülü olarak görür. Dolayısıyla, bu iki tür haz arasında bir dünya fark vardır.

Özgecilik niteliğini edinmiş bir kimse "farklı bir kalp" ve "farklı bir akıla" sahiptir. Böyle bir kişinin arzuları ve düşünceleri bizimkilerden o kadar farklıdır ki realiteyi algılaması bile başkalarınınkinden farklıdır.

Başkalarına karşı özgecil yaklaşım sayesinde kişi, tek başına bir hücre olma hissinden kurtulur ve ortak bedene bağlanır, ve ondan yaşam sağlar. Böyle bir kişi için, iştirakçisi

olduğumuz tek sistem canlanır, ve birey kapsamlı Doğa'nın sonsuz yaşamını, enerji akışını, ve ortak sistemi dolduran ebedi hazı hissetmeye başlar.

Yaşam algımız iki elementten oluşur: mantık ve duyu. Kişi, sonu olmayan Doğa'nın hislerini ve mantığını anladığında, işte o zaman o dünyaya girer ve onun içinde yaşar. Böyle bir kişi yaşamını bitmek üzere olan bir şey olarak görmez. Ebedi Doğa ile birleşme, kişi artık biyolojik bedende bir yaşama sahip olmasa da onun yaşam algısının devamını sağlar.

Fiziksel beden ölümü, beden realiteyi algılamasının bittiği anlamına gelir. Beş duyu beyne bilgi aktarmayı durdurur, ve beyin fiziksel dünyanın resmini beyin "ekranında" göstermeyi bırakır.

Bununla birlikte, realiteyi manevi algılama sistemi fiziksel dünya seviyesine ait değildir. Bu yüzden, kişi bunu edinir edinmez beden ölümünden sonra bile var olmaya devam eder. Ölümden önce manevi sistem içinde varlığını hissetmiş olanlar, bu duygunun beden ölümünden sonra da kaldığını keşfederler. "Kişinin ruhunda yaşaması" nın anlamı budur.

Yaşamı şimdi nasıl hissettiğimizle, hissedebileceğimiz yaşam anlayışı arasındaki fark muazzamdır. Bunu tarif edebilmek için *Zohar Kitabı*, küçük bir mumun parlaklığını sonsuz ışığın parlaklığıyla, yada bir kum tanesini tüm dünyayla karşılaştırır. Manevi yaşamı edinmek, insanlar olarak kendi potansiyelimizi anlamaktır, ve bu, hepimizin bu dünyada yaşarken ulaşması gereken şeydir.

Gözlerimizi Açmak

Bu bölümü bitirmeden önce ufak bir egzersiz deneyelim. Kendinizi tamamen karanlık bir odada hayal edin. O kadar karanlık ki hiçbir şey göremiyorsunuz. Tamamen sessiz; hiç ses yok, hiç koku yok, dokunacak hiçbir şey yok. Boş ve karanlık bir yer. Ve bu yerde o kadar uzun kalıyorsunuz ki duyularınız olduğunu, hatta böyle duyguların var olduğunu bile unutuyorsunuz.

Aniden bir koku ortaya çıkıyor. Daha da keskinleşiyor ve sizi sarıyor, ama tam olarak ne olduğunu kesin olarak belirleyemiyorsunuz. Yavaş yavaş yeni kokular ilkin eklenir, bazıları keskin bazıları zayıf, bazıları tatlı, bazıları ekşi. Şimdi bir çok koku alıyorsunuz, farklı yerlerden geldiğini ve aşağı, yukarı, alt, üst gibi yönleri olan bir yerde olduğunuzu anlıyorsunuz.

Ondan sonra, hiç uyarı olmadan her tarafınızdan sesler çıkıyor, her türlü ses. Bazıları müzik gibi, bazıları kelime gibi, ve bazıları sadece gürültü gibi. Bu sesleri kullanarak dünyada yolunuzu daha kolay bulabilirsiniz. Şimdi, mesafeleri değerlendirebilir, aldığınız kokuların ve seslerin kaynaklarını tahmin edebilirsiniz. Artık kokulardan ve seslerden oluşan kocaman bir dünyanız var.

Bir süre sonra, bir şey derinize dokunuyormuş gibi bir duyu keşfedersiniz. Kısa süre sonra, daha fazla şeyin dokunuşunu hissedersiniz. Bazıları soğuktur, bazıları sıcak, bazıları kuru, ve bazıları ıslak; bazıları serttir, bazıları yumuşaktır, ve bazılarına karar veremezsiniz. Bu nesnelere bazıları ağızınıza dokunduğunda garip bir duyu hissedersiniz. Farklı tatları vardır.

Şimdi, sesler, kokular, duygular ve tatlarla dolu bir dünyada yaşıyorsunuz. Başka nesnelere dokunabilir, ve çevrenizi tanıyabilirsiniz. Bu duyulara sahip değilken, tüm bu zaman boyunca böyle zengin bir dünyanın olduğunu hayal bile edemezsiniz.

Doğuştan körlerin dünyası budur işte. Onların yerinde olsaydınız, siz de görme duyusuna ihtiyacınız olduğunu hisseder miydiniz? Hatta görme duyusuna sahip olmadığınızı bilebilir miydiniz? Asla.

Bir bakıma, benzer sebepten dolayı manevi dünyayı hissetmediğimizi söyleyebilirsiniz çünkü ruhumuz yok. Bizler yaşamlarımızı, hissetmediğimiz bir manevi boyutun olduğunu bile bilmeden yaşıyoruz. Hiç kaçırmıyoruz. Halihazırdaki dünyamız gayet yeterli. Gün be gün, yıllar ve nesiller boyunca doğuyoruz, yaşıyoruz, zevk alıyoruz, acı çekiyoruz ve sonunda ölüyoruz. Ve tüm bunlar boyunca, keşfedilmiş bütün bir yaşam boyutunun, manevi yaşam boyutunun, varlığından habersiziz.

Ve eğer içimizdeki boşluk, anlam yoksunluğu ve kayıtsızlık su üstüne çıkmaya başlamasaydı bu manevi boyuttan habersiz sürüp giderdik. Artık arzularımızı gerçekleştirmek bize yeterli gelmiyor çünkü başka bir şey eksik. Bildiğimiz kadarıyla yaşam, ve bize sağladığı her şey yavaş yavaş yetersiz hale geliyor. Aslında bu çok can sıkıcı, ve bu yüzden de bu duyguları bastırmayı tercih ediyoruz. Nihayetinde, ne yapabiliriz ki? Herkes bu şekilde yaşıyor.

Gerçekte ise, bu duygular yeni bir arzunun uyanmasından kaynaklanıyor- bizlere yabancı bir kaynaktan, daha yüksek, yüce, etrafımızdaki her şeyin üstünde bir şeyden zevk alma arzusundan. İçimizde şimdi uyanan bu arzuyu hakikaten gerçekleştirmek istersek, bu dünyanın ötesinde bir arzu olduğunu keşfederiz.

Bir çoğumuzun içinde böyle bir arzunun, ve gitgide büyüyerek ona eşlik eden boşluk hissini uyanması aslında önceden belirlenmiş olan Doğa'nın planının doğal adımlarıdır. Bu arzu içimizde, bilinenin ötesinde bir şey olduğu hissi yaratır, ve bizler onu bulmaya can atıyoruz. Eğer bu arzunun bizi yönlendirmesine izin verip kalplerimizdeki sesi dinlersek gerçek realiteye uyanırız.¹⁷

¹⁷ Yayıncının notu: Realitenin algılanması, yazarın *Kabala, Bilim, ve Hayatın Anlamı* kitabında kapsamlı olarak anlatılmaktadır.

Bölüm 10: Doğa'yla Dengelenmek

Bu bölüm, kitabın konusunun dışında bir konuyla ilgilenmektedir, ancak bu konuya değinmenin bize kitapta anlatılan konulara açıklık getirmekte faydası olabilir.

Bu günlerde, bireyler ve toplum bu zor durumda iken yeni bir trend yayılıyor-Doğa'ya geri dönüş. Bazıları buna değişime doğru bir yol olarak bakıyorlar, ve yaşamlarını iyileştireceğini ümit ediyorlar. Ancak sormamız gereken soru şu, "Doğa'yla dengede olmak ile Doğa'ya dönmek arasında bir ilişki var mı?". Başka bir deyişle, Doğa'ya geri dönmenin, onunla dengeyi bulmakta bize faydası olacak mı? Bu bölüm, bu sorulara ve benzer konulara odaklanacaktır.

Doğa'ya geri dönmek, Doğa'yla uyum içinde yaşamaktır, babalarımızın ve dedelerimizin yaptığı gibi. Doğa'ya geri dönmeyi destekleyenler daha temiz hava, organik gıda üretimi, ve kırsal yaşama dönüş için çabalyorlar. Bu fenomene bir çok bakış açısı vardır, ancak hepsi eğer insanlık Doğa'ya daha yakın olsaydı bizler de daha dengede olurduk, genel olarak daha iyi hissederdik, düşüncesi üzerine odaklanırlar.

Eski kabilelerin nasıl yaşadığını incelersek, köklerine ve Doğa'ya ne kadar yakınlarsa, Doğa'nın sevgi gücünü o kadar kolay hissettiklerini görürüz. Bu bağlamda, hayatını şempanzeleri incelemeye adanmış ve uzun seneler onlarla yaşamış primatolog ve antropolog Jane Goodall ile yaptığım bir sohbetten bahsetmek istiyorum. Goodall araştırması için sayısız ödül kazandı, bunların içinde, Britannica Ansiklopedisi Üstünlük Ödülü, Ayrıcalıklı Araştırma ve Keşfi için National Geography Society Hubbard Madalyası, ve Albert Schweit Ödülü de bulunmaktadır.

Onu en çok etkileyen keşfini sorduğumda, uzun yıllar Doğa'nın içinde yaşadıkdan sonra Doğa'ya özgü sevgi gücünü hissettiği cevabını verdi. Doğa'yı hissetmeye ve duymaya başladığını, ve sevgiyi hissettiğini, ve orada kötü hiçbir güç olmadığını sadece sevgi düşünceleri olduğunu söyledi. Ormanda uzun yıllar yaşayıp gorillerle kaynaşma sayesinde, Goodall onların duygularını anlamaya başladı. Onların Doğa'yı anladıklarını ve Doğa'nın içindeki sevgiyi yaşadıklarını keşfetti.

Goodall ve Laitman Ocak 2006'da İsviçre'de bilimsel bir kongrede

Böyle bir deneyimin heyecanlı olduğu şüphesiz. Ancak, bizim bu kitapta bahsettiğimiz bu tarz bir denge değil. Doğa'ya dönüşün çağdaş bir insana bahsedebileceği en yüce duygu, Doğa'nın sevgi gücünün geçici ve tamamlanmamış bir hissidir. Bu his sadece her hayvanın hissettiğinin küçük bir kesitidir. Ancak Doğa insan için bundan çok daha yüksek bir evrim derecesi yaratmıştır.

Doğa'nın bizi mağara ve ormandan dışarı itelemesinin ve tüm o kompleks sistemleriyle insan toplumunu geliştirmeye teşvik etmesinin iyi bir sebebi vardır. Sebep insan toplumunun tam olarak da içindedir; yabancılaşmanın ve başkalarına karşı hoşgörüsüzlüğün üzerine çıkıp, diğer insanlarla aramızda denge yaratmalıyız. Bizleri bu seviyeye yükseltmesi için kendi egomuzu kaldıraç olarak kullanmalıyız. Doğa'ya dönüş çok ilginç bir deneyim olabilir, ancak insan seviyesindeki dengesizlikten dolayı ıstırap çekme problemimizi kökünden sökmemize yardımcı olmayacaktır.

Doğa'ya dönüş sık sık Yoga, Tai Chi, ve çeşitli meditasyon teknikleri gibi geleneksel öğretilerle birleşir. Böyle öğretiler sakinlik, huzur, ve bir tür bütünlük hissi sağlarlar. Ancak, bizi Doğa'nın amacını gerçekleştirmeye yakınlaştıramazlar çünkü egoyu bastırıp ortadan kaldırmaya bel bağlarlar. Böyle yaparak, insan egosunu konuşan seviyeden, insanın içindeki "hayvansal", "bitkisel", ve "cansız" denilen daha aşağı seviyelere indirirler.

Dolayısıyla, bu yöntemler bizi geriletirler, ve böylece Doğa'nın bizi ilerlettiği egoyu mevcut durumundan daha yüksek bir seviyeye, "ıslah olmuş konuşan" seviyeye, yükseltme yoluna ters düşerler.

Doğa egolarımızı yok etmemize izin vermez, ki bunu da yakın bir zamana kadar düşük seviyedeki egoizmlerini koruyan ancak hali hazırda ego patlaması yaşayan Çin ve Hindistan gibi ülkelerde açıkça görebiliriz. Bu ülkeler son yıllarda servet ve güç yarışına katılmış ve aradaki bir çok neslin farkını rekor hızda kapatmışlardır.

Bugünlerde dünyayı silip süpüren egoizm, konuşan derecenin egoizmidir. Bununla baş etmek için tamamıyla farklı bir yöntem ortaya çıkmak zorundadır, yani eğilimi, egoyu azaltma eğiliminin zitti olan bir yöntem. Kabala bilgeliği egoyu, uygulamada ıslah etmekle birlikte, tam gaz kullanan tek yöntemdir. Ve bugün tüm insanlığa, Doğa'nın amacını gerçekleştirmek ve bütün olarak yeni bir varoluş seviyesine çıkarmakta destek olmak üzere yüzeye çıkmaktadır.

Konuşan Seviyede Denge

Açıklama maksadıyla, egoyu mevcut konuşan dereceden hayvansal, bitkisel, ve cansız derecelere indirmeye bel bağlayan dengeye "hayvansal derecede denge" diyeceğiz. Hayvansal derecedeki denge ile konuşan seviyedeki denge arasındaki fark, Doğa'nın sevgi gücünü nasıl hissettiğimizin seviyesindedir.

Doğa'yla konuşan seviyede eşitlenmek için kendimizi, ve bizlerin ve tüm insanlığın nereye doğru yönlendirildiğimizi, içinde olduğumuz evrimsel süreci, bu sürecin başlangıcını ve nihai amacını araştırmalıyız. Altında her safhayı deneyimleyebileceğimiz bu evrimde, bu şekilde kişisel-tetkik olmadan Doğa'nın düşüncesini edinemeyiz.

Bu tür bir inceleme bizi Doğa'yla konuşan seviyede dengeye götürebilir. Bir başka deyişle, kişiyi ıslah olmuş konuşan seviyeye çıkartır. Bu seviyede ise, zaman, yer, ve hareket sınırlarının üstüne çıkıp realitenin tüm akışını hissedebiliriz. Sürecin başlangıcı ve sonu bütünleşir, ve süreçteki tüm safhalar içimizde nasıl yavaş yavaş yüzeye çıkıyor farkına varırız.

Bu, tüm safhaların şaşılacak bir ahenk içinde nasıl birleştiğini, nasıl bir birlerine bağlı olduklarını ve bir birlerini nasıl etkilediklerini algılamamızı sağlayacaktır. Böylece kişi evrimsel daireyi tamamlar ve artık zaman, yer, yada süreçlerde başlangıç veya son görmez çünkü her şeyin Doğa'nın planında önceden var olduğunu keşfeder.

Doğa'nın düşüncesini edinmek bizi ilahi seviyede var olmaya yükseltir, ve bize bütünlük, ebediyet, ve sınırsız haz bahşeder. Dünyamız bizim bedenlerimizin olduğu yer değildir, bizim "kendimizin" olduğu yerdir. Ebediyet, yücelik, ve mükemmellik içinde bir realite algılasak eğer, bu olduğumuz yerdir.

Doğa'nın düşüncesini edinmek daha iyi bir hisse sahip olmakta kalmaz, bu, Doğa'nın kendi gibi sonsuzluk, bütünlük hissine sahip olmaktır. Sadece bu durumdayken, yani tam edinim, ıslah olmuş konuşan halinde, kişi Doğa'nın gücünü edinenlerin neden Onu (Doğa'yı) "iyi ve iyilik yapan" olarak tanımladıklarını gerçekten hissedebilir.

Egolarını konuşan seviyeden hayvansal seviyeye indirenler Doğa'yı iyiliksever olarak hissedebilmelerine rağmen, bu sadece hayvansal derecede bir his olur. Bu vaziyette onlar sadece fiziksel ve psikolojik olarak tatmin olmuş hissederler, ancak bu tatmin kısa ömürlü olmaya mahkumdur. Egolarımız ardı arkası kesilmeden büyür ve bizi hayvanlardan ayırır; hayvansal halde uzun süre kalmamıza izin vermez.

Diğer taraftan, hayvanların "iyi ve iyilik yapan" ı bir durum-hal olarak hissetmelerine rağmen, konuşan derece bunu devam eden bir süreç olarak yaşar. Dereceler arasındaki fark, düşüncelerini tamamen koparıp atan ve sadece bedensel hazlarla ilgilenmekle tatmin olan bir kişi ile, aklını kullanan ve yaşamı başından sonuna dek düşünen kişi arasındaki farka benzemektedir. Yaşam hakkında düşünen kişi Doğa'nın tamamen farklı bir seviyesiyle temas halindedir.

Islah olmuş konuşan seviyede "İyi ve iyilik yapan" hissine ulaşan kişi yaşama salt memnuniyetlikten fazlası gözüyle bakar, aslında o kişi daha yüksek bir realiteyle, bilgi akışı ve süreçlerle temas halindedir. Böyle biri Doğa'nın bütünlüğü algısından zevk alır. Bu, kişiyi tüm sınırlamalardan kurtarır, ve kişi kendini bedeniyle özdeşleştirmeyi bırakır.

Böyle kişilerin düşünceleri, fiziksel duylarda algılanan realitenin ötesinde bir varoluş seviyesine hızla yükselir, ve o ebedi, geniş alanın, Doğa'nın düşüncesinin içine ulaşır. Dolayısıyla, böyle bir kişinin bedeni süresini doldurduğunda, o hala gerçek kendinin devam ettiğini hisseder.

Özetlemek gerekirse, "Doğa'ya dönüş", Doğa'yla dengeyi elde etmedeki manevi süreçle bağlantılı değildir. Hatta bizim dikkatimizi içimizdeki konuşan derecede, yani düşünme seviyesinde, dengeyi arama ihtiyacından saptırabilir.

Prensipleri bu kitapta sunulmuş olan Kabala ilmi, yaşadığımız tüm evrimsel süreçleri, ve Doğa'nın amacına ulaşmak için daha yaşayacaklarımızı kesinkes belirtmektedir. İnsanların farkındalığında çarpıcı bir değişimin eşiğinde olduğumuzu anlatır. Hiç kuşkusuz insanlık, Doğa'nın planını gerçekleştirmeye yaklaşacaktır. Değişmeyen tek soru, "İnsanlık bunu hangi süratle yapacak?" tır.